LUPTA

Cartea a treia a seriei TITANII

Jennifer L. Armentrout

LUPTA

Jennifer L. Armentrout

Cartea a treia din seria
TITANII

Colecţie coordonată de:
Shauki Al-Gareeb

Traducere din limba engleză şi note de:
Iulia Dromereschi

Cuprins

CAPITOLUL1 – Seth | 9
CAPITOLUL 2 – Josie | 17
CAPITOLUL 3 | 24
CAPITOLUL 4 | 34
CAPITOLUL 5 | 43
CAPITOLUL6 – Seth | 49
CAPITOLUL 7 | 56
CAPITOLUL 8 – Seth | 65
CAPITOLUL 9 | 73
CAPITOLUL 10 – Seth | 77
CAPITOLUL 11 – Josie | 84
CAPITOLUL 12 | 93
CAPITOLUL 13 | 101
CAPITOLUL 14 – Seth | 110
CAPITOLUL 15 | 123
CAPITOLUL 16 | 135
CAPITOLUL 17 – Seth | 143
CAPITOLUL 18 – Seth | 152
CAPITOLUL 19 – Josie | 160
CAPITOLUL 20 – Seth | 170

CAPITOLUL 21 – Josie | 179
CAPITOLUL 22 | 189
CAPITOLUL 23 – Seth | 199
CAPITOLUL 24 | 206
CAPITOLUL 25 – Seth | 216
CAPITOLUL 26 | 224
CAPITOLUL 27 | 234
CAPITOLUL 28 – Josie | 241
CAPITOLUL 29 – Seth | 253
CAPITOLUL 30 – Seth | 264
CAPITOLUL 31 | 274
CAPITOLUL 32 – Seth | 280
CAPITOLUL 33 | 291
CAPITOLUL 34 – Seth | 298
CAPITOLUL 35 | 305
MULŢUMIRI | 312

PENTRU CUMNATA MEA, JERRY

Această carte este destinată publicului new adult.

Conţine un tip foarte, foarte sexy, cu abilităţi turbate, care vor fi descrise aşa detaliat, că pot provoca leşinul. Chiar şi scenele unde nu face decât să se fâţâie fără cămaşă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să consideraţi că aţi fost avertizaţi.

1 – Seth

Niciodată nu mă simţisem atât de rău făcând un lucru bun.

Poate că aşa te simţi mereu când te porţi corect. N-am de unde să ştiu.

Se întâmplă atât de rar să fac ce trebuie!

Mă dureau încheieturile de cât strânsesem volanul. Fiecare celulă din trup îmi cerea să mă întorc la Josie, pentru că era *a mea.* Pentru că locul meu era cu ea, lângă ea şi înăuntrul ei.

Dar nu puteam.

Totul se schimbase.

O putere letală, de nestăvilit, se agita în adâncul meu şi nu se compara cu senzaţia de a fi Apollyon – era mult amplificată. Aveam impresia că trezirea bruscă şi faptul şi mai surprinzător că îl ucisesem pe Atlas erau doar începutul a ceea ce puteam să fac, pentru că întreaga lume era diferită.

Cerul avea o nuanţă stranie, pe care nu o mai văzusem niciodată. Dincolo de autostrada de pe coasta Pacificului, oceanul era un caleidoscop ameţitor de tonuri albastre. Pielea mea sensibilizată percepea umezeala din aer. Am inspirat adânc şi am simţit sarea marină. Mă apropiam de 160 la oră şi simţeam că aş putea merge mai repede, că ar trebui să merg mai repede.

Şi îmi era *foame.*

Dar nu mâncare voiam.

Voiam ce trăia şi respira înăuntrul purilor şi al semipurilor, al zeilor şi al semizeilor, şi înăuntrul lui Josie.

Nu puteam fi în preajma ei.

Era prea periculos.

Pusesem zeci de kilometri între mine şi ea, iar curând aveau să fie sute şi mii. Aşa trebuia să fie, dar... încă îi simţeam trupul sub al meu, pielea ei mătăsoasă lipită de a mea. Încă îi auzeam strigătele scurte.

O iubesc.

Călcând acceleraţia, am ştiut unde să merg. Un loc departe de toţi şi de toate. Un loc în care mă puteam gândi şi face planuri, căci aveam de gând să-i ucid pe toţi neno...

— Faci o greşeală.

— Rahat! am înjurat, trăgând de volan dreapta.

Cauciucurile au scârţâit. Praful s-a ridicat în aer, iar privirea mi s-a oprit asupra scaunului pasagerului.

Nenorocita de nimfă-mascul stătea chiar lângă mine!

Era la bustul gol, ca de obicei, şi purta pantalonii din piele de căprioară. Sclipea ca un glob disco.

— Ce mama dracului? am izbucnit, îndreptând volanul înainte să ieşim de pe autostradă.

E drept că un accident nu mi-ar fi venit de hac, dar nu simţeam nevoia să îmi testez indestructibilitatea.

— Puteai provoca un accident.

— De parcă viaţa ta nu ar fi deja un lung şir de accidente, a răspuns el, zâmbind uşor. Răspunsul este: da, fix aşa este viaţa ta.

Am strâns volanul.

— Să-mi trag palme! Ce rahat mai vrei acum?

— Trebuie să vorbim!

Am simţit că mă cuprinde furia.

— Nu avem ce vorbi!

— Ah, ba da!

Nimfa a fluturat din mână, iar motorul s-a oprit pe dată, fără niciun avertisment.

Înjurând in toate limbile pe care le ştiam, am reuşit să îndrept SUV-ul spre partea îngustă a drumului, între doi bolovani. M-am întors spre el.

— Ştii că te pot ucide doar pocnind din degete?

— Poţi. Şi poate o vei face, într-o zi.

I-au scânteiat ochii.

— Dar nu astăzi!

— Nu ştiu ce să zic.

Simţeam elementul *akasha* cum îmi juca sub piele, răspândind o strălucire în nuanţe albicioase de ambră înăuntrul SUV-ului. Era atât de natural – nici nu trebuia să mă gândesc!

— Nu am chef de tâmpenii.

— Pentru că ai părăsit-o pe Josie? a spus el.

Am expirat brusc şi am auzit cum îmi trosneşte gâtul.

— Ai grijă, nimfă!

— Ai ales să pleci, nu? Chiar dacă rămâne descoperită?

— Nu a rămas descoperită.

Îndoiala a început să îmi roadă stomacul; chiar dacă îl avea prin preajmă pe cuplul incredibil de fericit format din Alex şi Aiden, chiar dacă era semizeu, titanii erau periculoşi. Totuşi, ştiam din experienţele anterioare că aceştia aveau să se retragă, pentru o vreme. După ce îl pierduseră pe Atlas, nu aveau să o mai urmărească pe Josie, cel puţin deocamdată, lâsându-mi timp să îi găsesc şi să îi şterg de pe faţa pământului.

În plus, eu eram mai periculos pentru ea.

Aveam ceva rece şi crud în mine. Îi simţeam gustul. Voia să o devoreze pe Josie.

— Ai ales, Ucigaşule de Zei?

Eram pe cale să îl invit să se arunce pe geam, când mi-am amintit cum apăruse, ca prin farmec, la Academia Legământului, şi mă avertizase de ce se afla înăuntrul meu.

— Ştiai...

— Ce să ştiu?

— Că sunt Ucigaşul de Zei.

— Că poţi *deveni* Ucigaşul de Zei, m-a corectat el. Ştiam cu toţii că era o posibilitate. În fond, a devenit destinul tău, când ceilalţi au murit.

L-am fulgerat cu privirea.

— Despre ce rahat de destin vorbeşti?

Un zâmbet misterios i s-a iţit pe buze.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii.

De ce nu îl aruncasem încă pe nenorocitul cu faţă sclipitoare pe geam, ghiciţi voi.

— Te iubeşte, a spus el, abia şoptit. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Am încremenit. Într-o secundă, mi-am imaginat-o pe Josie – faţa ei îngrozită, când recunoscusem că mă hrăneam cu ea.

Am văzut-o după ce îl ucisesem pe Atlas şi mă pregăteam să-mi fac un Slurpee din Aiden. Cu părul şaten spre blond încadrându-i faţa frumoasă, când mă ciupise cu pumnalul pătat de sângele unui Pegas.

Am văzut-o privindu-mă de parcă nu mai ştia cine eram.

Apoi am văzut ce ştia partea mea întunecată că i-aş putea face. Am închis ochii şi am înjurat. Nu voiam să o mai văd.

— Nu! a murmurat el. Nu vrei. A aşteptat puţin, apoi a spus: Dar o vei revedea.

Trecându-mi mâna peste bărbie, am deschis ochii şi am privit oceanul, în timp ce maşinile treceau în goană pe lângă noi, pe autostradă.

— Te mai întreb o singură dată: ce vrei?

— Înţelegi ce înseamnă să fii Ucigaş de Zei?

— Că pot să ucid orice?

— Răspunsul tău nu e deloc inteligent, şi nu vreau să te jignesc spunând asta. Adânc, în sufletul tău, ştii de ce eşti capabil. Asta te-a făcut să forţezi trezirea.

Era chestia aia dinăuntrul meu.

— Ai făcut o alegere, a adăugat el.

— Da, am răspuns. Nu pot să fiu în apropierea lor. Scaunele de piele au scârţâit când nimfa s-a aplecat spre mine. Nu trebuia să mă uit la el ca să ştiu că era mult, mult prea aproape.

— Şi ştii unde vrei să mergi? Când nu am răspuns, a continuat: De ce ai vrea să conduci până acolo?

Privindu-l, am ridicat din sprâncene.

— Pentru că m-am gândit să conduc, apoi să zbor într-acolo. Buzele roşii şi foarte strălucitoare ale nimfei au schiţat un zâmbet ironic.

— Eşti Ucigaşul de Zei. Trebuie doar să îţi imaginezi unde vrei să mergi şi vei fi acolo.

M-am holbat la el.

— Îţi baţi joc de mine!

— Încearcă!

S-a sprijinit de spătar, cu ochii scânteind.

— Şi vei afla că nu eşti capabil doar să ucizi, ci că poţi mult mai multe.

Primul meu impuls a fost să îi dau una şi să îl lipesc de portieră, însă am hotărât să îi fac pe plac.

— Cum ar fi?

— Să creezi viaţă.

Mi-a scăpat un râset scurt.

— Te afli la o clipă distanţă de moarte.

— Încearcă, a repetat, fără urmă de teamă. Imaginează-ţi unde vrei să mergi! Măcar o dată.

Privindu-l urât, am clătinat din cap, dar am facut-o. Nu ştiu de ce. Mi-am imaginat coastele stâncoase şi oceanul albastru-verzui, şi aproape că am simţit soarele auriu pe piele, însă era mai mult decât atât. Auzeam o voce care suna ca a mea, dar nu îmi aparţinea. Îmi spunea unde să merg.

Andros.

Am simţit, iar ochii mi s-au deschis brusc.

— Rahat...

Şocul aproape că m-a destabilizat. Nu mă mai aflam în SUV. Clătinându-mă în timp ce mă dădeam în spate, mi-am dat seama că mă uitam la oceanul înspumat, oceanul pe care nu îl mai văzusem de ani de zile. Mi s-a descleştat maxilarul. Imposibil! Aveam halucinaţii.

— Vezi? a spus nimfa, iar eu am privit într-o parte; era şi el lângă mine. Eşti capabil de multe, Ucigaşule de Zei!

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu... Cum e posibil?

Nimfa s-a întors spre ocean şi a deschis larg braţele.

— Totul este posibil!

Nu putea fi adevărat, dar, când m-am întors, am ştiut... Pe toţi zeii, era adevărat, iar eu pusesem jumătate de lume între mine şi Josie, într-o secundă! Nu prea reuşeam să înţeleg.

Ne aflam pe fâşia îngustă de nisip alb şi piatră din Andros, cea mai nordică insulă dintre Ciclade. Muntoasă, plină de văi inundate de apă, încărcate de fructele pe care le furam când eram copil, era pe jumătate sălbatică.

Aveam cea mai ciudată senzaţie în timp ce am luat-o pe cărarea care ducea spre treptele pe care puteam urca dealul abrupt. Inspirând adânc, am ridicat privirea spre casa de calcar aflată pe cel mai înalt vârf. Era o clădire monstruoasă, cu trei etaje şi câteva aripi, care, dacă lucrurile rămăseseră la fel, nu adăposteau decât statui de marmură şi tablouri în ulei, înfaţişându-i pe toţi zeii! Cele două niveluri superioare erau înconjurate de balcoane cu multe nişe în care te puteai ascunde.

Veranda nu era pustie.

— Ce mama...? am început eu.

Pe verandă erau oameni, cu miile, privind în jos, spre noi. Simţeam eterul din puri şi urmele mai vagi din semipuri.

Casa ar fi trebuit să fie goală. Nu exista niciun motiv ca personalul să rămână, după moartea mamei.

— Cine sunt oamenii ăia? am întrebat.

Nimfa şi-a înclinat bărbia.

— Unii au făcut parte din personalul mamei tale. Au fost servitorii şi confidenţii ei. Acum, sunt ai tăi. Alţii au venit când te-ai trezit. Şi ei sunt ai tăi.

Ce mama dracului?

— Nu îi vreau aici.

— Stăpânul lor a venit acasă, în sfârşit.

Stăpân?

— Credeai că va fi altfel?

— Da!

M-am încruntat când cei de pe verandă, unul după altul, s-au lăsat în genunchi şi au plecat capetele.

— Credeam că va fi pustiu aici.

Nimfa a chicotit.

Încrucişându-mi braţele, am expirat.

— Nu am ce să fac cu ei.

— Ah, cu siguranţă le vei găsi ceva de lucru!

I-am aruncat o privire.

— Mă plictisesc să tot repet. Nu am nevoie de servitori. Pe toţi zeii, semipurii ăia ar trebui eliberaţi!

— Semipurii ăia sunt aici din propria voinţă. Sunt aici pentru că tu eşti aici, iar eu sunt aici din acelaşi motiv, a spus nimfa. Sunt aici să te ajut.

— De ce să mă ajuţi?

Nimfa a zâmbit.

— Semenii mei au călcat pe aceste pământuri cu mult înaintea oamenilor, înainte ca zeii din Olimp să îi învingă pe titani. Am fost aici dinainte de domnia titanilor.

Părea să fi fost cu mult timp în urmă, într-o perioadă numită Mi Se Rupe.

— Ce treabă am eu cu toate astea?

Ochii lui ciudaţi au scânteiat – pe bune, ca două steluţe.

— Credem că a sosit din nou vremea schimbării.

Întrebarea despre ce schimbare era vorba mi-a murit pe vârful limbii. Nu voiam să fac parte din orice or fi crezut sau or fi vrut nimfele. Aveam propriile scopuri. Voiam să iau cu asalt bârlogul în care se ascunseseră titanii şi să îi distrug unul câte unul. Nu aveau să mai fi o ameninţare pentru Josie.

— Cum te numeşti? am întrebat.

A ridicat o sprânceană.

— Ewan.

— Ewan Ewok{1}, am chicotit.

Nimfa s-a încruntat.

— Nu contează, am oftat şi am pornit. La revedere, Ewan!

— Vrei să afli despre iubire? a întrebat el.

Dându-mi ochii peste cap, am mers mai departe.

— Iubirea se află la baza a tot ce este bine şi a tot ce este rău, a strigat după mine. Din iubire porneşte Apollyon.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe braţe. M-am oprit. Purii şi semipurii de pe verandă aşteptau. Rochiile în nuanţe de ceruleu şi rozaliu ale femeilor fluturau în vânt. Ce spunea nimfa îmi suna cunoscut, însă nu ştiam de ce.

— Destinul nu poate fi evitat, a continuat el. Destinul a privit în trecut şi în viitor. Istoria se repetă.

Încet, aproape împotriva voinţei mele, m-am întors spre el. Nimfa rămăsese pe loc, însă în privirea lui se putea citi străvechi şi înţelept.

— Învaţă diferenţa dintre nevoie şi iubire!

Briza sărată purta spre mine vocea lui Ewan. Ochii lui de ametist s-au dat peste cap şi i s-au văzut pupilele albe.

— Nu! am mormăit, vrând să fac un pas în spate, ca să opresc ce ştiam că urmează.

Nimfa a alunecat în faţă şi a rostit cuvintele menite pentru primul Apollyon – pentru Alex –, dând viaţă profeţiei care nu se împlinise.

— S-a întâmplat lucrul de care se temeau zeii. Sfârşitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la uşă.

Vocea lui s-a ridicat, purtată către mare şi peste stânci:

---

1 Specie fictivă de mamifere bipede din universul *Star Wars.* Au aspect de ursuleţi şi sunt vânători-culegători (n. tr.).

— Copila soarelui şi noul zeu vor da naştere unei noi ere, iar marii creatori vor cădea unul câte unul, dând forme noi caselor şi vetrelor noastre, luând cu ei şi om, şi muritor.

Să-mi trag palme!

Copila soarelui? Noul zeu? Naştere? OK, clar nu aveam ce să caut aici.

— Ştii că poţi să...

— A fost aleasă calea sângeroasă, desigur, a continuat el.

Nu aveam cum să îl opresc.

— Marele Război, pe care doar cei aleşi îl vor purta, se apropie şi, la final, soarele va cădea, iar luna va domni până la ridicarea soarelui nou.

Exasperat, am ridicat din sprâncene. Părea ca o zi obişnuită pentru mine.

— Să se ştie! a urlat nimfa. Puterea soarelui va fi necesară pentru cucerire, pentru că forţa războiului şi viclenia nu vor fi suficiente. Iubirea şi nevoia trebuie împăcate. Dacă nu, marele tărâm va pieri, pentru că faurul se află în casa leului.

OK!

Rămăsesem fără cuvinte. *Kaputt. Nada.*

Ewan, nimfa-mascul, a căzut într-un genunchi.

— La revedere, Seth, Zeul Vieţii...

M-a trecut un fior pe spinare, când un fulger a lovit dinspre coastă, în plin ocean.

Nimfa a plecat capul.

— Zeul Morţii.

2 – Josie

Podeaua impresionantului conac care îi aparţinuse mamei lui Gable se zgâlţâia şi scârţâia de parcă ar fi fost din carton.

Ţâşnind de pe canapea, am lăsat pătura subţire, dulce ca un vis, să cadă, când zgomotul a devenit asurzitor: un muget tot mai puternic, care îmi zguduia pieptul şi mă înfiora.

Cu ochii mari, m-am întors încet, în timp ce cărţile se rostogoleau de pe rafturi şi se izbeau de podea. Deasupra mea, un candelabru de cristal, care probabil costa mai mult decât o maşină, tremura şi gemea. O lampă înaltă şi subţire s-a răsturnat, zdrobindu-şi abajurul cenuşiu-deschis. În spatele meu, alte cărţi au căzut pe podea.

— Ce mama naibii? am şoptit, cu vocea răguşită şi obosită – obosită de lacrimile care îmi ardeau gâtul.

Ceva... ceva măreţ se întâmpla, şi putea fi *orice.* O hoardă de daimoni. Un alt titan supraambalat, gata să explodeze. Un val de umbre scăpate din Tartar. Putea fi... chiar şi Seth.

Nu!

N-ar fi făcut asta, indiferent ce era, indiferent ce credeau Alex şi Aiden despre el. Nu m-ar fi pus în pericolul de a fi strivită de casă.

Apucând pumnalul de titaniu de pe măsuţă, am fugit printre cărţile care cădeau şi am deschis uşa, ieşind pe holul puternic luminat chiar când tunetul a răsunat năprasnic, ascunzând astfel bătăile nebuneşti ale inimii. La capătul holului am auzit zgomot de sticlă spartă – fără îndoială, o vază nepreţuită se transformase în cioburi. Casa s-a zguduit iar. Pânzele tablourilor alunecau de pe pereţi în timp ce alergam

spre marea curte interioară, cu privirea îndreptată imediat spre locul ars în care stătuse cândva Atlas.

Locul în care murise titanul.

Nu departe de el, Solos îşi pierduse şi el viaţa. Locul acela era curat, spălat de sânge, dar, pentru o fracţiune de secundă, l-am văzut privindu-şi pieptul, privind gaura căscată unde i se aflase inima, înainte să îi cedeze genunchii. Murise înainte să atingă podeaua, fără să o merite. Solos ar fi trebuit să se afle încă aici.

Izgonind amintirea, am privit uşile duble, de sticlă. Erau închise, dar, din cum se clătinau panourile, mă îndoiam că vor mai rămâne intacte multă vreme.

Am icnit, când casa s-a zguduit iar. Podeaua mi se mişca sub picioare, precum apa, ridicându-mă. M-am împleticit într-o parte, sprijinindu-mă în mâini.

Undeva, în casă, uşile s-au deschis brusc, apoi am auzit un strigăt îngrozit:

— Cutremur!

Cutremur!

Am răsuflat uşurată şi am râs cu poftă, cu siguranţă părând cam ţăcănită. Doar un cutremur.

Ha!

Eram în partea sudică a Californiei.

Nu trebuia să fie totul supranatural.

Lăsând pumnalul jos, m-am întors spre scara în spirală. Acolo se aflau câţiva oameni pe jumătate adormiţi şi, firește, folosesc termenul „oameni” cu îngăduinţă.

În casă nu se afla nici picior de muritor.

Zgâlţâielile au cedat. Deacon şi-a trecut degetele prin buclele blonde, răvăşite.

— Urăsc California! a mormăit el.

În spatele lui, Luke se freca la ochi. Părul de culoarea bronzului i se ridicase în toate direcţiile. Între ei se afla Gable. Sărmanul Gable! Practic, îl culesesem de pe plajă, îi spusesem că Poseidon era tatăl lui şi că era semizeu, dar avea puterile blocate. Apoi, văzuse îndeaproape de ce era capabil un titan.

Faptul că se afla acolo şi nu se ascunsese într-un colţ era de-a dreptul admirabil.

— Nu a mai fost de mult unul atât de rău, a spus el, cu vocea încă adormită. Sigur vom avea parte de o replică.

Ochii cenuşii ai lui Deacon s-au mărit.

— Replică?

Gable a încuviinţat.

— Sau poate ăsta a fost un preşoc. Nu se ştie.

— Cum adică? Deacon s-a încruntat, comentând nelămurit: Un cutremur necircumcis?

Aiden, fratele lui mai mare, a ridicat bărbia şi a privit în tavan, clătinând încet din capul acoperit de păr închis la culoare. Nu existau doi fraţi mai puţin asemănători pe lume. Poate doar Lucifer şi Mihail. Şi ei erau fraţi.

Buzele mele au schiţat un zâmbet obosit, în timp ce Gable îi definea un preşoc. Aiden s-a întins să o ia de după umeri pe Alex Andros. Părul ei era ciufulit, dar sexy. Când mă trezeam, părul meu arăta de parcă mi-aş fi vârât degetele în priză – nu era cazul lui Alex. Părul ei era o cascadă de şuviţe ondulate.

Era frumoasă într-un fel sălbatic, relaxat, şi, chiar dacă încercaserăm să ne apropiem, din pricina timpului petrecut în compania unor zei psihopaţi malefici şi a relaţiei noastre stranii cu Apollo, nu eram nici pe departe atât de apropiată de ea cum erau Deacon şi Luke.

Ea şi Aiden erau *legende.*

Mai erau şi atât de îndrăgostiţi unul de altul, încât nu aveam nicio îndoială că îşi vor petrece eternitatea împreună, fără să dorească pe nimeni altcineva.

Aiden a pus o mână pe balustradă, privind spre curtea interioară. Ochii săi argintii au părut să ajungă în locul la care mă uitasem şi eu, acolo unde stătuse titanul Atlas, ţinând inima lui Solos în pumnul mare şi puternic – acolo unde Seth se transformase în Ucigaşul de Zei, folosindu-ne puterile, eterul, şi ucigându-l pe Atlas.

Seth nu ar fi trebuit să fie capabil de asta.

Părea să fi trecut o veşnicie de atunci, dar nu era aşa. Trecuse doar o zi de când Atlas intrase pe uşile acelea şi, într-o singură secundă, pusese capăt vieţii lui Solos. Doar cu o noapte înainte, când Seth devenise ceva atât de înfricoşător, încât zeii olimpieni încheiaseră viaţa de muritoare a lui Alex, pentru a nu deveni şi ea acelaşi lucru. Trecuseră doar

câteva *ore* de când făcusem ce mă avertizase Meduza, cu pumnalul adâncit în sângele lui Pegas, calmându-l pe Seth pentru o perioadă. Şi nu mai departe de dimineaţa asta evadase Seth din camera de panică, mă găsise în bibliotecă, făcuse dragoste cu mine, mă ţinuse în braţe şi, *în sfârşit,* îmi spusese că mă iubeşte.

Trecuseră doar câteva secunde dintr-o viaţă, iar Seth devenise ceva atât de puternic, de letal, încât ne părăsise. *Mă* părăsise, adică.

Am simţit o durere chinuitoare în piept şi am clipit ca să nu plâng. Nu voiam să o fac, pentru că nu aveam timp de asta. De îndată ce se întorcea Hercule de la sfatul cu zeii, sau de oriunde o fi plecat în zori, voiam să o şterg de aici, din casa asta care urla a avuţie, o avuţie pe care nici nu mi-o puteam închipui.

Tatăl meu, Apollo, îmi poruncise să îi localizez pe ceilalţi doi semizei, însă nu mai era nicidecum o prioritate pentru mine. Nu îmi păsa. Nu dădeam niciun Pegas înaripat pe ce spunea asta despre mine, pentru că *nimeni* nu se mai luptase pentru Seth, până acum.

Iar eu asta voiam.

Voiam să lupt pentru el până la ultima suflare.

În plus, nu prea puteam să ne strângem în jurul celorlalţi doi semizei încătuşaţi şi să le prezentăm noul lor stil de viaţă. Armata Fantastică, aşa o numise chiar Deacon, promisese să îi găsească pe semizei. Unul se afla undeva în Thunder Bay, iar celălalt locuia într-un orăşel din Anglia.

Le promisesem lui Alex şi lui Aiden că o să aştept până se întoarce Herc, înainte să plec în căutarea lui Seth. Aveam o bănuială în privinţa destinaţiei lui şi să ajung pe o insulă din Marea Egee nu avea să fie prea uşor.

— Josie? m-a strigat Aiden.

Am clipit, încercând să mă adun. Se afla la doar câţiva metri de mine, ţinând-o strâns de mână pe Alex. Toată lumea coborâse. Nu îi auzisem mişcându-se.

— Da, scuze!

— Am întrebat dacă ai apucat să dormi.

Încuviinţând, mi-am trecut mâna peste păr, netezind şuviţele rebele. Mi l-am dat la o parte de pe faţă.

— Cam o oră.

Ochii aceia argintii mi-au spus că ştia că mint, dar Alex a fost cea care a preluat discuţia.

— Ar trebui să te odihneşti, Josie! Herc se întoarce în curând şi vom avea o idee mai clară.

Herc plănuise să îi consulte pe zei despre cum să îl ţinem pe Seth în frâu, dar acum nu mai era cazul, aşa că nu prea pricepusem rostul plecării lui.

Oftând, m-am uitat la locul în care căzuse un tablou.

— Nu cred că aş putea dormi după un cutremur.

Gable a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre bucătărie şi mormăind ceva despre căutat informaţii on-line despre cutremur. Îmi aminteam vag că văzusem un MacBook pe blatul din bucătărie, mai devreme.

Luke şi-a ridicat braţele deasupra capului şi s-a întins, privind în direcţia în care plecase Gable.

— Mi-e cam foame, a spus Deacon.

— Ţie îţi este mereu foame, a zâmbit Luke.

— Da, însă cutremurul mi-a provocat o foame de lup.

Deacon a rânjit prosteşte, înconjurând cu braţul talia bărbatului mai înalt.

— Nu ştiu cum funcţionează, dar mi-ar prinde bine un castron cu nachos.

Ne-a privit pe toţi trei.

— Păcat că niciunul dintre voi nu are puteri mişto!

— Puteri mişto? l-a îngânat Aiden.

— Da! Voi doi aţi fost făcuţi semizei, a indicat el spre fratele lui şi Alex. Iar tu, a spus, referindu-se la mine, eşti semizeu pe bune. Totuşi, niciunul dintre voi nu poate face să apară un platou cu nachos din senin. Ce folos să fii semizeu, dacă nu poţi face asta?

Alex a râs, sprijinindu-se de Aiden. Fără să o privească, el i-a dat drumul mâinii şi i-a cuprins umerii, trăgând-o un pic mai aproape.

— Suntem inutili, a spus ea, rânjind.

— Asta spun şi eu de ceva vreme.

Deacon a zâmbit când fratele lui şi-a dat ochii peste cap.

— Cât e ceasul?

— Trecut de două.

Am privit pumnalul pe care încă îl ţineam în mână. Ce intenţionasem să fac cu el? Să înjunghii cutremurul? Totuşi,

să-l am în mână îmi amintea de cât de diferite erau lucrurile acum, faţă de cu un an în urmă. Atunci, dacă s-ar fi cutremurat pământul, aş fi ştiut imediat ce era, chiar dacă eram într-o parte a lumii deloc obişnuită cu senzaţia, dar acum? Acum mă aşteptasem la o luptă şi mă pregătisem pentru ea.

Mi-am încleştat degetele în jurul plăselelor.

Pentru o clipă, totul mi s-a părut normal. Mă rog, pe cât de normal posibil. Aproape că am putut pretinde că Seth va intra pe uşile acelea elegante, de sticlă, sau dinspre unul dintre nenumăratele holuri. Că va veni lângă mine şi vom sta unul lângă altul, aşa ca Alex şi Aiden.

Doar că nu avea să se întâmple.

Căscând tare, Alex a privit încăperea.

— Mă întreb dacă o fi...

Sub picioarele noastre, podeaua s-a mişcat iar, aruncându-ne în direcţii diferite. Genunchii mi s-au izbit de gresie şi am scăpat pumnalul. A căzut pe podea, iar eu m-am sprijinit în mâini, în timp ce Aiden înjura în barbă. Am încremenit pentru o clipă, apoi m-am mişcat. Ridicându-mă în picioare, mi-am desfăcut braţele, în timp ce *totul* se scutura.

Gable a ieşit brusc din bucătărie, palid. M-a străpuns un fior de teamă, pentru că el locuia aici, într-o zonă în care pământul se cutremura adesea, şi dacă lui îi era teamă, noi ar fi trebuit să fim îngroziţi.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alex.

— Mama naibii!

Deacon s-a prins de balustradă, ţinându-se bine, în timp ce întreaga casă părea să se clatine din temelii.

Nori de praf s-au ridicat în aer. Deasupra uşii s-a aprins o lumină. Au sărit scântei. Sticla groasă a uşilor duble a alunecat din ramă şi s-a spart în bucăţi.

— Nu-i deloc bine.

Alex a apucat braţul lui Aiden, în timp ce din planşeu au început să cadă bucăţi de tencuială.

M-am aruncat într-o parte, iar o altă bucată mare de tavan a căzut lângă mine. Candelabrul opulent s-a prăbuşit şi s-a împrăştiat pe jos.

Apoi s-a despicat podeaua.

Luke a strigat, prinzându-l pe Deacon de talie şi trăgându-l departe de scară. Mi-am înăbuşit un ţipăt când o crevasă

adâncă a despărţit în două camera impresionantă, cam de pe la uşile sparte, tăind prin locul pârjolit în care Atlas fusese făcut una cu pământul. În podea s-a format o prăpastie lată de câţiva metri.

Zgâlţâiala s-a mai calmat, iar lumea s-a liniştit iar, treptat.

— Pe zei! a mormăit Aiden, cu o mână pe umărul lui Alex, dându-şi pe spate câteva şuviţe de păr ondulat.

Cu inima bubuind, m-am întors spre crevasa din podea şi am făcut un pas mic spre ea.

— Ai grijă! m-a avertizat Gable. Podeaua nu este stabilă. Cred că întreaga casă nu mai e stabilă.

— Este... ceva normal? am întrebat. Cutremurele fac asta de obicei?

Înainte să primesc vreun răspuns, aerul s-a umplut de un miros straniu. Nu era nici propan, nici mirosul de fire electrice arse, mirosuri la care m-aş fi aşteptat. Mi-am încreţit nasul. Era un miros umed, rânced. De pământ netulburat, mănos, şi de rădăcini în putrefacţie.

Inima a început să-mi bubuie şi mai tare.

Mi-a amintit de mirosul umbrelor.

— Am o presimţire *foarte* rea, a spus Alex.

Aidan a făcut un pas înapoi dinspre crevasă.

— Nu mai spune! a icnit Deacon.

— Cred că ar trebui să plecăm! a zis Gable, îndreptându-se cu spatele spre bucătărie.

Din pământ s-au auzit zgomote, ca nişte pietre care se prăbuşeau, lovindu-se unele de altele. Aerul mi s-a blocat în plămâni, iar pielea mi s-a înfiorat uşor. Instinctele au ieşit la suprafaţă, silindu-mă, aproape fără să-mi dau seama, să fac un pas înapoi.

S-a lăsat tăcerea. Nu îmi auzeam decât bătăile inimii. Din crevasă a apărut o mână murdară de pământ, care a lovit gresia spartă.

3

Ceva sau cineva se ridica din groapă, strigând parcă un „NU” tulburător. Nimic bun nu se putea căţăra din adâncurile pământului. Văzusem suficiente filme de groază ca să ştiu asta.

Întorcându-mă, am căutat pumnalul pe podea şi nu l-am zărit prin învălmăşeala de resturi.

Rahat!

Alex a făcut un pas în lateral, oprindu-l pe Gable, gata de luptă, cu umerii drepţi. Chiar dacă nu purta decât colanţi şi un maiou, arăta pregătită pentru orice. Alex era semizeu acum, însă, înainte de toate, era străjer.

Lucrurile s-au petrecut la fel cu Aiden şi cu Luke. Au adoptat aceeaşi poziţie, obligându-i pe Deacon şi pe Gable să rămână în spatele lor.

Am văzut totul pentru că ajunsesem, cumva, de partea cealaltă a crevasei.

A mai apărut o mână, apoi capul – un cap chel, acoperit de pământ. Am auzit pe cineva înecându-se.

— Pe toţi zeii! am şoptit, cu ochii mari de groază.

De pe cap se cojea pielea. Bucăţi întregi lipseau de pe obrajii scobiţi. Nici pielea de pe braţe nu stătea mai bine. De piept îi atârnau fâşii. Unul dintre ochi era doar o orbită goală, putrezită, iar în jurul şoldurilor avea înfăşurată o cârpă, care o fi fost cândva albă, nepătată, însă acum era înecată de noroi şi fluide.

Mirosul de sulf a învăluit camera.

Singurul ochi bun al creaturii m-a privit, cu un iris albastru lăptos.

— Pe bebeluşii daimonilor! a şoptit Alex. Este cumva un zombi adevărat?

— Nu a fost un cutremur.

Alex şi-a dus mâna la şold, dar nu a găsit nimic. Nu coborâseră cu pumnalele la ei.

— Evident! a mormăit Deacon, din spatele lui Luke.

Cu toţii am rămas încremeniţi.

Capul chestiei ăleia s-a rotit de la mine în partea cealaltă, apoi creatura s-a târât afară, lovind gresia zdrobită cu mâinile şi cu genunchii. Chestia care îi servea de corp s-a încovoiat, cutremurându-se. A tuşit violent, scuipând bucăţi de pământ şi pietricele.

A vorbit, apoi, legănându-se în genunchi, cu spatele arcuindu-se când şi-a desfăcut braţele.

— Δωρεάν.

Vocea îi era atât de aspră, încât mi s-a părut că îi fuseseră distruse coardele vocale. A vorbit într-o limbă pe care, la început, nu am recunoscut-o. Din fericire, abilităţile mele de semizeu fuseseră descătuşate.

— Liber! am repetat. A spus „liber".

Auzindu-mi vocea, s-a întors iar.

— Liber de...? a întrebat Deacon. De contractul pentru *The Walking Dead*{2}.

În alte condiţii, aş fi râs, dar chestia se ridica în picioarele goale, din care rămăseseră doar nişte muşchi pe jumătate sângerii abia ţinându-se pe oase. A făcut un pas spre mine.

— Nu te apropia! am avertizat creatura, neştiind dacă înţelegea ceva din ce spuneam.

Aceasta s-a apropiat un pas.

— Cred că te place, a comentat Alex, aflată în *cealaltă* parte a încăperii.

Am simţit cum mi se adună puterea în piept, chiar în spatele semnului lui Apollo, amintindu-mi că nu aveam nevoie de pumnal ca să lupt. Am ridicat mâna, sperând că, indiferent ce era chestia aia, era prietenoasă şi avea să mă asculte.

— Opreşte-te!

---

2 Aluzie la serialul american *The Walking Dead: Invazia zombi,* realizat pe baza seriei omonime de benzi desenate din 2003, concepute de Robert Kirkman, Tony Moore şi Charlie Adlard (n. red.).

Întinzând o mână noduroasă spre mine, şi-a deschis gura într-un mârâit fără buze, dezvelindu-şi dinţii stricaţi.

OK!

Nu era prietenoasă.

Am reacţionat, folosindu-mă de putere – de *akasha.* Chemând elementul aer, am simţit cum energia îmi străbate braţul. O pală de vânt a lovit chestia în piept.

A zburat în spate.

Alex a scos un sunet gâtuit, iar ea şi Aiden au căzut pe podea. Creatura a ţâşnit peste crevasă, izbindu-se de peretele opus, într-un fel care mi-a amintit de o muscă lovindu-se de parbrizul unei maşini care goneşte cu 160 la oră. Un zgomot cumplit mi-a ars urechile şi a explodat, ca şi cum ar fi fost o căpuşă plină de sânge.

— Doamne!

Am lăsat mâna jos.

— Cred c-o să mi se facă rău! a gemut disperat Gable. Serios! Cred că vomit.

Alex şi Aiden s-au ridicat, cu ochii mari, privindu-mă peste crevasă. Sprâncenele negre ale lui Aiden s-au înălţat până la jumătatea frunţii.

— Uau! a exclamat.

— N-am vrut, m-am scuzat, înghiţind cu greu. Am vrut să o opresc, nu să o strivesc.

— Bănuiesc că avem noroc că nu ne-ai dat foc, din greşeală, a comentat Luke.

Am întors capul spre el.

— Am făcut asta o singură dată!

Luke a rânjit.

— A fost impresionat!

Alex a privit peste umăr, scârbită.

— Pot controla aerul, dar nu cu forţa asta.

— Pentru că fata este un semizeu adevărat, a spus Deacon.

Alex şi-a dat ochii peste cap.

— Suntem şi noi semizei adevăraţi...

— Oameni buni! Cred că vom avea şi alţi vizitatori.

Luke a arătat spre crevasă. Din ea apăreau alte şi alte mâini.

— Hai să ne certăm despre cine e adevărat şi cine nu un pic mai târziu!

Creaturile au ieşit mai repede decât primul monstru. Toate erau în aceeaşi stare avansată de descompunere. Picioarele cu oase dezvelite au atins cu zgomot bucăţile de gresie.

Erau aproape o duzină.

Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

Maxilarele le clămpăneau, dezvăluind dinţi putreziţi, care puteau sfâşia pielea cu uşurinţă.

— Zombi sunt o încântare, până când dai nas în nas cu unul dintre ei, a comentat Deacon.

Unul dintre zombi, mai înalt, s-a desprins de haită, îndreptându-se spre Alex. Ea a sărit înapoi, ridicând braţul. O clipă mai târziu, creatura a căzut înapoi în fisură.

— Deacon! a spus Aiden, calm.

Vârfurile degetelor îi fumegau.

— Du-l pe Gable în bucătărie! Ţine-l acolo!

Pentru prima dată, Deacon a ascultat fără să-l contrazică. Răsucindu-se, l-a apucat pe Gable, care amuţise, şi l-a târât spre bucătărie, trântind uşa în spatele lor, chiar când una dintre creaturile care arătau ca sculate din morţi a urlat cu furie şi poftă de sânge, înfiorându-mă.

Au atacat.

Nu am avut timp să ne dăm seama ce se întâmpla şi ce erau chestiile alea sau ce voiau de la noi. Se mişcau foarte repede. Jumătate s-au îndreptat spre Alex şi spre ceilalţi. Jumătate s-au năpustit în direcţia mea. Pentru o fracţiune de secundă, am simţit un junghi de teamă. Am încremenit. Oi fi fost eu semizeu, dar chestiile alea arătau îngrozitor, iar eu eram doar o fată pe cale să i se smulgă carnea de pe oase.

Însă nu eram muritoare.

Nici pe departe.

Instinctele au preluat conducerea, silindu-mi trupul să se mişte. Am ţâşnit spre stânga, folosindu-mă de puterile care se agitau înăuntrul meu. M-am răsucit pe loc. O minge mică de foc a lovit una dintre creaturi în spate. Focul i-a cuprins trupul.

— Rahat! am şoptit.

De cealaltă parte a crevasei, încheieturile lui Aiden fuseseră cuprinse de flăcări. S-a întors, lovind alt zombi, în timp ce Luke agita un pumnal. Se părea că fusese singurul care

coborâse pregătit din dormitor. Cât de ambiţios! Făcând un salt în faţă, a împlântat pumnalul într-una dintre orbite şi şi-a retras mâna, cu buza curbându-i-se de scârbă când sângele roşu-maroniu a ţâşnit spre el. Chestia a ţipat şi a căzut pe podea, zdrobindu-se la impact.

— Sunt atât de scârboşi! a mormăit el, răsucind pumnalul.

S-a răsucit, ţintind o altă creatură.

— Atât de scârboşi!

Folosind elementul foc, am primit cu bucurie lava care îmi curgea acum prin vene. Braţul drept mi s-a încălzit, iar din palmă mi-a ţâşnit un fulger, lovind în piept creatura cea mai apropiată de mine. A luat foc. M-am răsucit spre altă chestie monstruoasă. A treia s-a apropiat de mine în zigzag, apropiindu-se suficient ca mirosul de putred şi de mort să îmi întoarcă stomacul pe dos. Am făcut un pas în spate, chemând din nou focul în ajutor. Flăcările au cuprins creatura, iar ea a căzut în faţă. M-am întors, întinzând braţul. Focul îmi trosnea în jurul degetelor, iar eu i-am dat drumul chiar când o altă creatură ţâşnea spre mine. Al patrulea monstru a încasat lovitura în umăr. M-am întors când al cincilea a sărit ca un iepure, aterizând la nici jumătate de metru de mine. M-am dat înapoi, dar m-a prins de braţ cu o mână osoasă, lipsită de carne.

Am simţit o durere feroce, care m-a silit să eliberez tot aerul din plămâni. Atingerea mi-a ars pielea şi m-a făcut să urlu. Creatura a râs, scuipând noroi. Dându-mă înapoi, mi-am desprins braţul, chiar când un pumnal îi trecea prin cap, de undeva din spate.

Nu a tresărit, ci doar a căzut pe podea, explodând intr-o grămadă de cenuşă.

Eram faţă în faţă cu Luke.

— Părea să ai nevoie de ajutor, a spus el, răsucindu-se din talie. Eşti bine?

Respirând să îmi alung durerea, mi-am privit braţul. Patru urme de degete îmi ardeau braţul.

— Voi fi bine.

Luke n-a avut timp să răspundă, pentru că zombi în flăcări continuau să se ridice. Flăcările se retrăgeau, dezvăluind carnea şi oasele arse.

— Ce dracu'? am icnit, apăsându-mi braţul rănit pe burtă şi cercetând cu luare aminte curtea interioară.

Aiden şi Alex dădeau înapoi, cu aceeaşi expresie pe feţe.

— Nu e deloc bine ce se întâmplă! a spus ea. Credeam că focul îi ucide pe zombi.

— Nu cred că sunt zombi, iubito! a răspuns Aiden.

— Loviturile în cap par să fie eficiente, a strigat Luke. Deci seamănă cu nişte zombi.

— Nu avem pumnalele.

Aiden a păşit uşor la stânga, în faţa lui Alex. Părea o mişcare protectoare, făcută să îşi dea seama.

— Am putea să îi împingem înapoi de unde au venit.

Cum a terminat de spus asta, de parcă zeii şi-ar fi râs de noi, alte câteva creaturi îngrozitoare s-au căţărat afară din despicătura în pământ.

— Nu cred că merge, a oftat Alex.

Pumnalul meu nu era de găsit printre rămăşiţele de gresie. O fi căzut în groapă. Dacă focul nu ucidea chestiile alea, atunci...

Cunoşteam o singură altă metodă.

În loc să îmi reneg durerea, am folosit-o să mă alimenteze şi am plonjat adânc înăuntru, în centrul fiinţei mele. *Akasha* a ţâşnit la suprafaţă, iar puterea supremă s-a eliberat ca o floare care se deschide către soare. Un fulger de lumină albă mi-a străbătut braţul, asemenea unui ciclon.

I-am dat drumul, trimiţându-l către una dintre creaturile arse care se clătinau către mine şi Luke. Pentru o secundă, lumina palidă a învăluit făptura, apoi aceasta a explodat într-un nor de cenuşă.

— Merge şi aşa! a rânjit Luke, distrându-se din cale afară, şi m-am întrebat cum de putuse vreodată să creadă că ar putea renunţa la a fi străjer.

Urmându-mi exemplul, Alex şi Aidan au chemat *akasha,* în timp ce Luke şi-a folosit pumnalul. Am doborât aproape o duzină, însă creaturile ieşeau din crevasă ca într-o secvenţă din *Noaptea morţilor vii* care se repeta la nesfârşit.

Epuizarea mi se cuibărea deja în oase când am dat drumul unui alt fulger de *akasha.* Poate din cauza lipsei de somn, a luptei cu Atlas sau a lui Seth, care... se hrănise din noi toţi, însă nu puteam continua aşa la nesfârşit.

Akasha mi s-a scurs prin braţ, iar mirosul de sulf a devenit mai pronunţat. Pământul s-a zguduit iar, aruncându-mă în spate. Am mormăit, izbind podeaua cu braţul rănit, şi am pierdut *akasha.* Întorcându-mă pe spate, am inspirat printre dinţi.

— Josie! a strigat Aiden.

Una dintre creaturi era chiar lângă mine, întinzându-şi mâinile superscârboase. M-am rostogolit pe o parte şi m-am ridicat. Mâna stângă mi-a alunecat pe ceva rece şi neted. Am dat cu ochii de pumnal. Prinzându-l bine, am ţâşnit în picioare, strigând, şi am lovit cu arma. Lama ascuţită a tăiat prin piele şi prin os, pătrunzând adânc în craniu. Scoţându-l, m-am dat înapoi un pas, iar chestia s-a făcut bucăţi.

Casa s-a cutremurat când despicătura din podea s-a lărgit, iar printre trupurile arse şi cele care abia îşi făceau apariţia s-a strecurat un cap de cal.

— Cumva am vedenii? am întrebat, chiar când una dintre creaturi se întindea spre mine.

Am lovit cu pumnalul şi m-am întors spre gaura din pământ. A apărut un alt cap de cal, apoi încă unul.

— Ce mama naibii?

Akasha s-a scurs din braţul lui Aiden.

Un curent de putere a străbătut camera, atingându-mi pielea. Nu aveam idee ce se întâmpla, dar trei cai au ieşit din pământ, negri ca noaptea, în armuri de aceeaşi culoare. Aveau călăreţi. Cei doi de pe flancuri purtau negru din cap până în picioare, iar cel din mijloc era îmbrăcat în piele – pantaloni de piele şi o tunică de piele, fără mâneci. Avea o brăţară de aur în jurul braţului musculos şi era înconjurat de o aură de putere. Părul lui era negru, ondulat, iar faţa, de o frumuseţe aspră, de parcă trăsăturile i-ar fi fost cioplite în granit.

Cei doi bărbaţi şi-au scos lasourile argintii prinse în talie. Cu o iuţeală uimitoare, încheieturile le-au pocnit, iar lasourile au ţâşnit ca fulgerul, tăind creaturile aşa cum intră un cuţit încălzit într-o bucată de unt.

Am ridicat din sprâncene, văzând cum cei doi bărbaţi se ocupau de zombi. Cu cinci minute în urmă, lasourile ar fi fost extrem de utile, căci au exterminat creaturile în câteva se-

cunde. N-au mai rămas din ele decât nişte grămăjoare de cenuşă risipite pe podea.

Aiden a expirat, uşurat.

— Drăguţ din partea ta să ni te alături, Hades!

Luke a făcut un pas în spate, lovindu-se de mine. Am schimbat o privire.

Hades?

Acel Hades?

Oh, *pe toţi zeii!*

— Scuze, amice!

Vocea lui Hades avea un accent deosebit.

— Tocmai mă ocupam de Persefona, când s-a dezlănţuit iadul. Pe bune!

— Sunt ai tăi? a arătat Alex spre mormanele de cenuşă.

Hades a rânjit.

— Au fost.

— Ce mama naibii se întâmplă? a întrebat Alex, cu mâinile în şolduri, privindu-i pe Hades – *acel* Hades. Pământul s-a crăpat, iar chestiile alea s-au târât afară, ca nişte gândaci.

— Nu ştii?

Hades a oftat, forţându-şi calul să se întoarcă. Descălecând, s-a proţăpit lângă animalul masiv, şi am văzut cât de înalt era. Un *gigant.*

— Da, nu prea avem idee ce se petrece, a răspuns Aiden. Am crezut că e cutremur, până când au început să iasă.

Uşa bucătăriei s-a deschis, iar Deacon şi-a vârât capul blond în cameră.

— Suntem în...

S-a oprit, făcând ochii mari atunci când a văzut caii, bărbaţii şi pe Hades.

— Mda, îl mai distrag pe Gable niţel...

A închis uşa.

Hades a rânjit, privind încăperea, cu ochi albi, extrem de ciudaţi, iar eu am rămas pe loc, cu pumnalul în mână. Pe podea erau chestii moarte, transformate în cenuşă, după ce aceeaşi podea se crăpase ca să le facă loc să iasă. Vedeam cai gigantici, a căror mărime sigur nu era normală, şi pe Hades, zeul Lumii de Dincolo, care se afla la câţiva metri de mine.

— Ar trebui să facem o plecăciune? i-am şoptit lui Luke.

Luke mi-a aruncat o privire şi a murmurat:

— Am de gând să stau nemişcat şi să nu atrag deloc atenţia asupra mea.

— Prea târziu, a spus Hades, întorcându-se spre noi. Un semipur şi fiica lui Apollo. Am crezut că ne vom întâlni în cu totul alte împrejurări.

M-am înfiorat, gândindu-mă că „alte împrejurări" însemnau, probabil, moartea noastră.

— Ce erau chestiile astea? a întrebat Aiden.

Hades a făcut un semn spre bărbaţi. Îşi prinseseră lasourile superspeciale în talie, dar nu au descălecat. Şedeau pe cai, privind drept înainte, tăcuţi ca nişte morminte. Întorcându-se ca la un semn, şi-au îndemnat bidiviii spre crăpătura din podea şi au rămas de pază lângă ea.

Am înţeles atunci şi am simţit un gol în stomac. Mi-am dat seama cine erau cei doi bărbaţi: slujitorii lui Hades. Oamenii *lui.* Erau ce jurase Seth să devină după moarte. Un slujitor al lui Hades, în locul lui Aiden.

Am simţit că mi se face rău.

— Creaturile acelea zăceau în genunile Tartarului, în adâncul peşterilor de foc, a explicat Hades, trecându-şi vârful cizmei prin cenuşă. Cândva, au fost daimoni.

Trebuia să mă aşez.

Până şi Alex a pălit.

— Credeaţi că, după ce mor, daimonii încetează să existe? a întrebat Hades, pe un ton arogant. Indiferent ce vi se spune, totul se lămureşte, la final.

— Ca la Hogwarts? a întrebat Alex.

Hades a privit-o pieziş.

— Nu contează! a oftat ea.

— Daimonii petrec o eternitate fiind arşi de vii şi recreaţi, pentru a avea parte de aceeaşi soartă, aproape imediat.

Chiar că trebuia să mă aşez.

— Uneori, schimb tactica. Îi ard de vii în suficientă lavă cât să le jupoaie pielea, apoi îi las să îşi sape drum afară, din pământ şi stâncă, a continuat Hades, ridicând din umeri. Mi se pare amuzant. Tortura îi înnebuneşte.

S-a oprit un pic.

— Dar au fost daimoni, cândva. Nu prea au mare lucru între urechi.

Fantastic!

— OK. Cred că aş fi putut trăi pentru totdeauna fără să aflu toate astea, a spus Alex, încet. Dar ce căutau aici?

O spirală de energie s-a rostogolit prin încăpere, urmată de o lumină aurie, orbitoare. Electricitatea s-a revărsat, putere pură, facându-mi firele de păr să se ridice. Lumina a scăzut, iar, în locul ei, am văzut două siluete.

Hades a oftat.

— Trebuie să-ţi faci mereu o intrare în stil mare, nu-i aşa?

Apollo se afla lângă scări, iar lângă el era Hercule.

Zeul-soare, tatăl meu, a făcut un pas în faţă, iar ochii săi albi au aruncat scântei. Când a vorbit, tonul îi era furios.

— Ce aţi făcut?

4

Tata părea cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mine, ceea ce era la fel de ciudat pe cât suna. Nu era îmbrăcat ca Hades şi nici în haine pe care le-aş fi considerat potrivite pentru un zeu.

Apollo purta blugi prespălaţi şi un tricou negru, strâmt.

Îl întâlnisem prima dată când eram o fetiţă singuratică, iar el, un străin care se dădea drept „Bob" şi îmi oferea bomboane şi păpuşi. Îmi dădeam seama acum cât de ciudată era situaţia, dar, pentru o vară, fusese singurul meu prieten.

Iar acum, era tatăl meu. Tatăl meu absent, care apărea şi dispărea după plac şi pe care nu îl cunoşteam suficient, încât să îl fi văzut vreodată atât de furios.

Am inspirat scurt când a făcut un pas înainte, iar ochii albi s-au transformat în irisuri la fel de albastre ca ale mele.

— Aveţi idee ce aţi făcut? a repetat.

Am deschis gura, dar Alex a răspuns, înainte să am măcar şansa de a-mi da seama ce să spun.

— Va trebui să ne dai mai multe detalii. Am făcut multe...

Apollo a mijit ochii spre stră-stră-stră-stră-stră-de-o-mie-de-ori-strănepoata lui.

— L-aţi ucis pe Atlas.

— *Bună, tată...*

Am încercat să nu afişez nicio expresie pe chip, când capul auriu al lui Apollo s-a întors în direcţia mea.

— Şi de ce ar fi asta o problemă?

Hades a chicotit.

— Iubire, uită-te puţin în jurul tău şi vei putea răspunde la întrebare.

Aiden s-a încruntat.

— Nu trebuia să îi ucideţi nici pe Atlas, nici pe alt titan.

Vocea lui Apollo era aspră ca o furtună năprasnică.

— Trebuia să îi *îngropaţi.*

— OK. Scuze?

M-a cuprins o senzaţie de amorţeală. Nu aveam *niciun chef* de asta.

— Scuze? a repetat Apollo. Poate că nu am dat instrucţiuni suficient de clare, când am explicat că titanii trebuie îngropaţi.

Alex a scos un râset care semăna cu un lătrat.

— Instrucţiunile tale nu sunt clare *niciodată.*

Ochii lui au scos flăcări albastre, iar el părea să se pregătească de o predică infinită, pe care nu aveam niciun chef să o ascult.

— Voia să ne omoare, am spus, simţind că era o explicaţie suficientă. *Ne omora.* Ai văzut ce s-a întâmplat cu Solos. Dacă nu era Seth...

— Nu vreau să aud numele ăla, acum! m-a întrerupt Apollo, plin de furie.

— Scuze, dar va trebui să vorbim despre el.

Vocea lui Aiden era calmă, însă eu m-am încordat.

— Cu toţii avem întrebări despre ce s-a întâmplat cu el.

Nici Hades, nici Apollo nu au răspuns.

— Cum a devenit Seth Ucigaşul de Zei? a întrebat Alex.

Avea braţele încrucişate la piept, toată numai atitudine.

— Din câte ştiam, nu era posibil. Eu eram Ucigaşa de Zei, iar când am murit ca o muritoare, s-a sfârşit.

Apollo era cuprins de nerăbdare, pe care i-o trăda maxilarul încordat.

— Nu ştiu dacă îţi aminteşti cumva cât de neobişnuit a fost evenimentul.

Alex a ridicat o sprânceană.

— Nu aveam nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla cu tine sau cu Seth. Să te facem semizeu – care se întâmpla să fie şi Apollyon, şi Ucigaşa de Zei, activată, în timp ce exista un alt Apollyon viu – nu se mai întâmplase. V-am avertizat pe toţi că totul este posibil, s-a răstit Apollo.

Nu şi *pe mine.* Dar *mie* nu îmi spunea nimic niciodată. Totul era posibil.

— Vrei să zici că nu aveai idee că Seth şi-ar fi putut folosi întreaga energie ca să devină Ucigaş de Zei?

În vocea lui Alex se simţea neîncredere.

— Exact asta spun, a confirmat scurt Apollo.

Frustrarea mea a crescut, la fel ca durerea din braţ.

— Bine. Chiar dacă nu toţi zeii superspeciali din lume ştiau că Seth ar fi putut deveni Ucigaşul de Zei, tot nu se explică uciderea lui Atlas. Ni s-a spus, şi aşa ştia şi *el,* că numai semizeii cu abilităţi descătuşate pot ucide titanii.

Apollo a scrâşnit din dinţi.

— *Îngropa.*

În fine!

— Nu eram siguri dacă putea Ucigaşul de Zei, a spus Hades, după o clipă.

Ne-am întors cu toţii spre el. Părea să îl plictisească discuţia.

— Ucigaşii de Zei nici nu existau când titanii deţineau controlul. Am simţit că era mai bine să nu sădim în mintea acestui cretin instabil ideea că ar fi putut ucide un titan.

— Nu este un cretin instabil.

Am încleştat pumnii.

Hades a zâmbit.

— Depinde cine spune, iubire.

— Practic, voi ştiaţi că Seth ar putea deveni aşa ceva. În fond, nu i-aţi pus pe Alex şi pe Aiden să îl supravegheze?

— Păi..., a mormăit Alex.

— Iar voi ştiaţi că exista şansa să poată ucide un titan, dar nu aţi spus nimic, am continuat. Iar acum, presupun că acest cutremur şi daimonii bronzaţi au legătură cu moartea lui Atlas?

— La fel ca la moartea lui Ares, ne-a slăbit pe toţi, ceea ce le-a permis titanilor să scape.

Cizmele lui Hades au zdrobit câteva bucăţi de gresie, în timp ce se îndrepta spre cal.

— În cazul lui Atlas, efectul a fost mult mai grav.

Mâna lui mare a mângâiat calul pe crupă.

— A făcut o gaură în pământ, prin Olimp şi prin ţinutul meu. Din păcate, a stricat şi peşterile de foc, permiţând să se caşte fisuri ici şi colo.

Am simţit că mă lasă genunchii.

— A făcut o gaură... prin pământ?

— Era *Atlas,* în fond.

Uşa de la bucătărie s-a deschis, iar Deacon a apărut în cadrul ei. I s-au mărit ochii cenuşii când l-a văzut pe Apollo.

Gable s-a izbit de el din spate.

— Cine e?

— *Nu!* s-a întors Deacon spre el. Dincolo sunt toate soiurile de „nu".

Şi l-a împins înapoi în bucătărie.

— Pe toţi zeii! a mormăit Luke în barbă, trecându-şi degetele prin păr.

De furie, Aiden avea maxilarul încleştat.

— OK! V-a venit vreodată ideea că, dacă ne-aţi fi spus că exista posibilitatea ca Seth să devină Ucigaşul de Zei şi să ucidă un titan, l-am fi putut împiedica să o facă?

— Şi cum credeţi că l-aţi fi putut opri? a întrebat Herc, ridicând din umerii săi laţi. Nici măcar eu, Hercule, nu aş fi putut! M-ar fi putut *ucide.*

— Ce tragedie! a murmurat Hades.

— Cred că e ultima dată când spun asta, dar Hercule are dreptate, a recunoscut Apollo. Să ştiţi că nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

— Este...

Am clătinat din cap, uluită.

— Este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit. Să ştii înseamnă totul. Să ştim deja de ce ar fi fost capabil ne-ar fi dat şansa de a-l opri; i-ar fi dat *lui* o şansă.

Apollo nu a spus nimic. Cum să nege? Ar fi fost o prostie!

— Nu este vina noastră, a spus Aiden. Ca de obicei, consideraţi cu toţii că este în regulă să nu ne spuneţi totul şi, tot ca de obicei, totul se duce de râpă.

— Vă spunem ce trebuie să ştiţi, când trebuie să ştiţi, s-a răstit Apollo.

Herc şi-a dat ochii peste cap.

— Aţi avut parte de doar câţiva ani de „trebuie să ştiu". Eu, Hercule, am trăit...

— Am terminat cu tine.

Apollo a făcut un semn din mână, iar Herc a dispărut. Era acolo, şi în clipa următoare... *puf.*

Am căscat gura, făcând un pas pe gresie.

— L-ai ucis?

Hades a râs.

— Aş vrea eu! a mormăit tata. L-am trimis înapoi în Olimp. Nu am nevoie de el acum. Nu are *nimeni* nevoie de el.

Am clătinat din cap.

— Tot trebuie să îi găsim pe ceilalţi semizei.

— Ştiţi deja unde sunt, şi avem probleme mai importante.

Apollo s-a întors spre Alex şi Aiden.

— Avem un Ucigaş de Zei în libertate, o ameninţare pentru noi toţi.

— Nu este o ameninţare pentru voi.

M-am apropiat de crăpătura din podea, ţinându-mă departe de Hades, de oamenii lui şi de cai.

— Dacă era, nu ar fi făcut ce a făcut.

Alex m-a privit, apoi a încuviinţat.

— A plecat de aici fără să facă rău nimănui.

— M-a lovit, a spus Luke, sec. Dar nu m-a ucis, deşi o putea face cu uşurinţă.

— Ştiu ce a făcut, a mârâit Apollo, iar eu am simţit că mi se încing obrajii.

Chiar ştia ce făcuse Seth înainte să plece? Dacă da, atunci era scârbos.

— Seth nu este de încredere. Nu acum.

Închizând ochii, am încercat să număr până la zece. Abia dacă am ajuns la trei.

— Nu v-a dat niciun motiv să nu aveţi încredere în el. A făcut...

— Nu îl cunoşti atât de bine cum crezi! a răspuns Apollo, cu spatele la mine. Nu îl cunoşti deloc.

Lacrimi de frustrare şi furie mi-au umplut ochii.

— Îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi.

Spatele lui Apollo s-a încordat.

— Trebuie să îi găsiţi pe ceilalţi semizei. Titanii trebuie să fie îngropaţi – a ridicat o mână – şi *nu* ucişi. Ne ocupăm noi de Ucigaşul de Zei!

Aiden şi Alex au schimbat o privire.

Simţeam că îmi îngheaţă sângele în vene.

— Cum adică, vă ocupaţi voi de el?

— După ce îi găsiţi pe ceilalţi semizei, aduceţi-i la Academia Legământului! a poruncit Apollo.

Am făcut un pas în faţă. Bucăţi de gresie au căzut în crăpătura căscată.

— Ai grijă! a murmurat Luke, oprindu-se la câţiva metri în spatele meu. Nu vreau să cobor acolo după tine.

Nici eu nu voiam.

— Ce vrei să spui cu „ne ocupăm noi de el”?

— Ce crezi, iubire? a întrebat Hades, urcându-se pe cal cu graţia pe care o aveau, probabil, numai zeii. Dacă nu îl putem ucide – încă îl vom neutraliza.

Am simţit că îmi cade un bulgăre de gheaţă în stomac.

— Cum?

Hades nu a răspuns, dar mi-a zâmbit misterios. Golul din stomac s-a adâncit. Îndemnându-şi calul, a făcut un semn către Alex şi Aiden.

— Ne vom revedea curând!

Apoi, la o mişcare din încheietură, calul lui s-a întors iar către crăpătura din pământ. Oamenii lui l-au urmat şi toţi trei au dispărut în fumul care se ridica din podea.

În mod normal, asta m-ar fi şocat, însă nu şi astăzi.

— Cum? am repetat întrebarea.

— Nu contează, a spus Apollo. Voi trebuie să vă concentraţi pe localizarea celorlalţi semizei...

— Ştiu ce am de făcut, l-am întrerupt.

— Aşa, şi ce anume? Să fugi după el?

Furia picura din fiecare silabă rostită de Apollo.

— Ce ţi-am poruncit eu nu e la fel de important?

Am inspirat adânc.

— Alex şi Aiden au fost de acord să...

— Ştiu ce au fost de acord. Nu contează.

Apollo şi-a întors capul în lateral, dar nu m-a privit.

— Veţi găsi ceilalţi semizei împreună şi mă veţi aştepta la Academia Legământului, în Dakota de Sud.

— Nu prea cred.

— Mi-ai nesocoti ordinul? a întrebat Apollo, cu o voce prea blândă să nu provoace disconfort.

Vizavi de mine, Alex şi Aiden păreau să tânjească după o găleată cu popcorn, dar au rămas amândoi tăcuţi, în timp ce eu mă holbam la spatele tatei.

— Voi face cum cred eu că e mai bine, iar să-l găsesc pe Seth e ceea ce vreau să fac. Îl iubesc pe Seth. Îl iubesc, chiar

dacă nimeni nu crede în el, şi îl voi iubi şi când îşi va da seama toată lumea cine şi ce este, de fapt. Asta nu se va schimba. Nu poţi spune nimic care să îmi schimbe părerea, aşa că ar fi mai bine să nu încerci, ci să îmi spui cum plănuiţi să îl neutralizaţi pe Seth.

— Nu îl vei mai iubi când te va seca de puteri.

— Nu ar face aşa ceva.

— Serios? Sunt convins că s-a hrănit deja din tine.

I-am privit pe Alex şi pe Aiden. Îi spuseseră? Nu! Ultima dată îl văzuserăm cu toţii pe Apollo. Sau cel puţin aşa credeam.

— Nu înţelegi, Josie! Abordezi tot ce ţine de Seth ca pe subiecte în alb şi negru, de parcă nu ar exista zone cenuşii. Nu îl cunoşti aşa cum îl cunosc eu – cum îl cunoaştem noi toţi. Indiferent că vrei sau nu să recunoşti, nu ştim de ce este capabil Seth. Nu am ştiut niciodată, iar tu nu l-ai cunoscut când lucra cu Ares.

În timp ce o parte din minte recunoştea că spusele lui Apollo se bazau pe fapte reale, tot nu avea dreptate. Nu îl cunoscusem pe Seth atunci, dar ştiam că acum era diferit. Oamenii puteau să se schimbe şi chiar se schimbau.

— Pentru că pari să priveşti din exterior, ca un obsedat dubios, atunci ştii că s-a oprit să îmi spună ce s-a întâmplat.

Apollo şi-a dat capul pe spate. După o clipă, a spus:

— Vorbeşti ca o copilă nesăbuită, în mijlocul unei crize.

— Pe toţi zeii! a murmurat Luke, din spatele meu, iar Alex a făcut ochii mari.

Pentru moment, m-a consumat urma înţepătoare lăsată de vorbele lui. Apoi am înlăturat gândul neplăcut, la fel ca de atâtea ori în trecut, când mă gândeam la tata – unde se afla şi de ce nu făcea parte din viaţa mea.

Cândva, îl vedeam pe Apollo şi îmi doream să alerg spre el. Voiam doar să mă ţină şi pe mine în braţe, aşa cum îl văzusem pe tatăl lui Alex făcând cu fiica lui. Voiam să îmi vorbească aşa cum le vorbea ei şi lui Aiden.

Acum, însă, nu îmi doream decât să îi trag una.

Plină de furie, am uitat de oboseală şi de durerea din braţ.

— De unde ştii tu cum se comportă un copil care face o criză? De parcă ai petrece suficient timp cu copiii pentru asta! Nu ai fost martor la niciuna dintre crizele mele; nici la

aniversări, nici în vacanţe. Nici într-unul dintre sutele de momente în care mama avea o cădere, iar eu mă speriam îngrozitor că şi-ar putea face rău.

Vorbele mele şi-au atins ţinta. Ştiam, pentru că încăperea s-a umplut brusc de electricitate. Alex şi Aiden s-au foit, iar eu am simţit că Luke se retrăgea încet.

— Crezi că asta am vrut? a întrebat Apollo. Că am ales să nu fiu acolo pentru tine?

— Chiar acum, alegi să nu mă învredniceşti nici măcar cu o privire, când vorbeşti cu mine, aşa că da, cred că aşa ai ales!

Apollo s-a întors atât de repede, că abia am sesizat mişcarea. Nu îi puteam citi emoţiile de pe chip. Nici nu voiam.

Am vorbit înainte să o facă el.

— Abia dacă îmi vorbeşti, când catadicseşti să îţi faci apariţia. La naiba, pari mai bucuros să îi vezi pe ei decât pe mine, fiica ta! am zis în timp ce făceam un semn către Alex şi Aiden, peste crevasă.

Nu ştiu precis ce mă împinsese să fac asta. Putea fi orice, în clipa aceea, dar adunasem prea multă durere înăuntru.

— Nu îmi spui absolut nimic despre mama. Dispari mereu înainte să pot întreba.

Pieptul i s-a ridicat. Şi-a deschis palmele mari.

— Uneori, e mai bine să nu primeşti şansa de a pune o întrebare care ar duce la un răspuns pe care s-ar putea să nu vrei să îl auzi sau să îl cunoşti.

O umbră de regret i-a apărut pe chip când a închis gura.

Înăuntrul meu, totul s-a liniştit brusc. Chiar şi bătăile inimii.

— De ce spui una ca asta?

Privirea lui Apollo s-a îndreptat în altă parte, şi... am ştiut. Pur şi simplu. Inima mi s-a prăbuşit în stomac, iar în piept mi s-a căscat o gaură.

— Vreau să o văd pe mama! Acum!

— Nu este posibil, a răspuns el, încet.

Am inspirat, iar şi iar, dar nu m-a ajutat să mă eliberez de senzaţia care se răspândea înăuntrul meu.

— Este în Olimp, nu? Iar eu nu am voie acolo?

Apollo, tatăl meu, nu a răspuns.

În spatele lui, îi vedeam pe Alex şi pe Aiden ca prin ceaţă.

— Aşa mi-ai spus mereu. Că este în Olimp, în siguranţă. Vreau să o văd!

— Josephine...

— Vreau să o văd pe mama, am spus, clar şi răspicat, în caz că nu pricepuse.

— Nu poţi!

Avea o voce la fel de chinuită ca expresia feţei.

— Dacă nu mă duci să o văd pe mama, merg singură!

Ochii albaştri ca oceanul i s-au umplut de uimire.

— Ştiu o poartă către Olimp, i-am spus, apoi am blufat, pentru că nu ştiam dacă Meduza m-ar fi lăsat să trec sau dacă o puteam păcăli. Pot să trec dincolo şi o voi face!

O clipă mai târziu, Apollo se afla în faţa mea.

— Trebuie să înţelegi că ţi-am spus ce ţi-am spus pentru că, în acel moment, aşa am considerat potrivit. Tocmai aflaseşi că eşti fiica mea şi că te urmărea un titan. Tocmai descoperiseşi că bunicii tăi fuseseră ucişi. Ţi-am spus ce ţi-am spus pentru că am simţit că nu ai putea suporta adevărul.

Eram din nou agitată, făcută doar din crăpături care tremurau şi din bucăţi care abia se mai ţineau laolaltă.

Vocea lui Apollo şi-a redus intensitatea.

— Am încercat să îl opresc pe Hyperion când s-a dus acasă la bunicii tăi, dar nu am ajuns la timp. Mama ta era...

— *Nu!* am şoptit.

— Mama ta murise deja.

5

Apollo vorbea, iar eu ascultam. Auzeam cuvintele şi le simţeam pe piele, ca pe o mie de înţepături cu un ac înroşit în foc.

Mama murise?

Am deschis gura şi am lăsat să-mi scape un strigăt disperat, de refuz, care curând a devenit urlet. Furia şi durerea mi s-au strecurat în fiecare celulă din trup. Am urlat, am urlat, iar supărarea şi groaza mi s-au amestecat cu eterul din sânge.

Ochii albaştri ca oceanul ai lui Apollo s-au mărit pentru o clipă, înainte ca irisurile să redevină orbite albe. A întins o mână spre mine.

— Josie...

Am erupt putere pură. Am explodat ca un vulcan. O lumină orbitoare a ţâşnit din mine, trosnind şi scăpărând. A umplut camera, până când nu a mai rămas decât lumină şi putere, şi toată durerea care îmi scormonea intestinele, rupându-mă în bucăţi. Am ţinut-o tot aşa până când nu mi-am mai putut folosi coardele vocale.

Strigătul meu a cedat, iar lumina a clipit o dată, înainte să cadă la podea, ca o vopsea sclipitoare azvârlită în aer.

Alex şi Aiden erau pe spate. La fel şi Luke.

Iar tata dispăruse.

Nu îmi aminteam când părăsisem casa.

Mă aflam pe o stâncă şi priveam valurile înspumate.

Îmi tremurau genunchii. Soarele urca la orizont, făcând valurile din albastre, rozalii. Mi-au cedat picioarele. Genunchii mi-au lovit pământul dur, şi am căzut în fund.

Eram prea extenuată. Prea traumatizată. Prea... *confuză.* Nu m-am mişcat. Nu puteam. Mă înţepau ochii. Erau atât de uscaţi şi totuşi atât de plini de lacrimi, care îmi ardeau orbitele! Încet, am ridicat privirea spre cer.

Apollo mă minţise.

Mă minţise mereu. Încercase să se justifice, în acele clipe înceţoşate de după ce îmi spusese că mama... că mama murise.

Spusese că minciuna fusese necesară. Pentru binele meu. Spusese că eram foarte stresată, că trebuia să îmi păstrez cumpătul, ca să fiu în siguranţă. Spusese până şi că, atunci când mă privise din uşa căminului, pentru prima dată, ca tată, nu putuse îndura să sufăr mai mult decât sufeream deja.

Îmi promisese că ea era în paradis.

Acelea erau cuvintele pe care le simţeam de parcă mi-ar fi fost tatuate pe piele. Niciunul dintre ele nu compensa minciuna, pentru că, în tot acel timp, luni la rând, trăisem cu impresia că mama era bine, sănătoasă. Crezusem că o voi revedea, că o voi putea îmbrăţişa. Că îi voi spune că acum credeam toate poveştile ei, cele pe care le atribuisem tulburării de care suferea.

Dar nu se mai putea.

Închizând ochii strâns, mi-am lipit buzele, pentru că în piept mi se închega un alt strigăt de furie, de durere. Eram aici, iar mama...

Mama nu mai era.

Nu mai era de multă vreme, iar eu nici măcar nu ştiusem, îmi continuasem viaţa, în timp ce a ei se încheiase. Cum de nu ştiusem? Cum era posibil?

M-am sprijinit în mâini, cu pieptul sfâşiat. Durerea era atât de puternică, încât devenise palpabilă, ca un înveliş amar în gură şi în gât.

Toată lumea plecase.

Bunicii. Erin, colega mea de cameră, care se întâmpla să fie şi una dintre furii. Solos. Mama. Seth.

Degetele îmi tremurau când le-am înfipt în pământ, răscolind cu furie. Ar fi trebuit să fie aici. În clipa în care gândul acela mi-a pătruns în minte, nu l-am mai putut da la o parte. Seth ar fi trebuit să fie acum alături de mine, pentru că aveam *nevoie* de el.

Aveam nevoie de el mai mult ca niciodată.

— Josie?

Inspirând scurt, am deschis ochii când am auzit vocea lui Alex. Nu am privit-o, nici nu am spus nimic, iar, după câteva clipe, am simţit-o apropiindu-se.

Alex s-a aşezat lângă mine, cu genunchii la piept.

— Nu te întreb dacă te simţi bine. Ştiu că nu.

Lăsând bărbia în piept, am ridicat o mână care tremura şi mi-am îndepărtat câteva şuviţe de pe faţă. Am deschis gura, dar nu îmi puteam găsi cuvintele.

Tăcerea ne-a învăluit. Alex a fost prima care a vorbit:

— A trebuit să îmi ucid mama.

Asta mi-a atras atenţia.

Am întors scurt capul în direcţia ei. Se uita la ocean, cu o expresie gânditoare. Poate că mai auzisem povestea. Nu îmi aminteam dacă nu cumva mi-o spusese Deacon.

— De ce? am reuşit să îngaim.

Dându-şi pe spate părul de un castaniu intens, şi-a sprijinit bărbia pe genunchi.

— Mama mă retrăsese de la Academia Legământului, când a auzit că urma să devin Apollyon. Trăisem ca nişte muritoare obişnuite, până când ne-a găsit un grup de daimoni. Ne-au atacat, iar eu a trebuit să fug, înţelegi? Am crezut că mi-au ucis mama. Aiden şi Apollo – care era cunoscut drept Leon pe atunci, în fine – m-au găsit şi m-au adus înapoi la Academia Legământului. Nu mi-am permis să procesez ce credeam că fusese moartea ei.

Lumina stinsă a soarelui îi mângâia obrajii.

— A fost mai uşor să nu mă gândesc la asta. Se petreceau multe, în fond. Nu a fost tocmai cel mai isteţ lucru, dar am aflat mai târziu că mama nu murise. Fusese transformată în daimon şi ne vâna – mă vâna *pe mine.*

— De ce... de ce făcea asta?

A strâns din buze.

— Ştia *ce* eram. Păstrase informaţiile şi după transformare. Asta o schimbase, o făcuse malefică. Credea că, dacă mă putea transforma şi pe mine, ar fi putut controla Apollyonul.

Alex a inspirat scurt.

— După ce am aflat despre transformare, a devenit datoria mea să o ucid.

— Şi ai facut-o?

A încuviinţat, privindu-mă.

— Nu şi-ar fi dorit niciodată să devină ce devenise, iar eu nu o puteam lăsa să fie aşa. Am găsit-o şi... a fost cel mai dificil lucru din lume.

Nu îmi puteam imagina.

— Ştiu ce simţi, a spus ea, încet. Am simţit-o şi eu, de două ori. Furia. Durerea.

Mi-a tremurat buza de jos.

— Alt lucru pe care îl avem în comun.

— Se pare că avem în comun cele mai cumplite lucruri, a răspuns, cu un zâmbet trist. Ştiu că nu îţi pot spune nimic care să te facă să te simţi mai bine, doar că *ştiu* că mama ta este într-un loc mai bun.

M-a străbătut un fior de furie.

— De unde ştii?

— Pentru că am fost acolo.

Privirile ni s-au întâlnit. Uitasem, ca o proastă, că Alex trecuse printr-o moarte obişnuită.

— Petrec acolo şase luni pe an, a continuat. Sunt sută la sută de acord cu orice gânduri violente ai putea nutri când vine vorba despre Apollo, dar, orice ar fi, s-ar fi asigurat că mama ta este în Câmpiile Elizee. Va primi tot ce îşi doreşte şi nu va fi singură – cu siguranţă este cu bunicii tăi.

Dacă Alex spunea adevărul, şi credeam că aşa era, nu trebuia să o consider... pierdută sau să cred că era singură. Mama detesta singurătatea. În sufletul meu a încolţit speranţa. Dacă mama era în Lumea de Dincolo, nu puteam să o vizitez?

— Pot să o văd?

Un zâmbet trist i-a ridicat colţurile gurii.

— Să ajungi în Câmpiile Elizee dacă locul tău nu e acolo nu e deloc uşor.

— Dar sunt semizeu.

— Asta nu contează. Ai avea nevoie de Hades, să te treacă dincolo, sau să intri printr-una dintre porţi, şi nu-i tocmai la îndemână. Ar trebui să străbaţi Lumea de Dincolo ca să ajungi la Elizee, mi-a explicat ea. Şi, fiind semizeu, acolo sunt chestii care te-ar simţi imediat.

S-a oprit o clipă.

— Poate într-o zi, după ce se liniştesc lucrurile, Hades o să îţi îngăduie să o vizitezi, însă nu e ceva care se întâmplă

des. Mama ta e în siguranţă şi, cel mai probabil, fericită, dar este moartă, iar cei vii nu îşi vizitează morţii.

Speranţa mea s-a stins într-o clipă. Mi-am muşcat buza, întorcând capul.

— Cu excepţia ta.

— Cu excepţia mea şi a lui Aiden, a confirmat ea.

Practic, şi eu murisem de moarte bună când mi se descătuşaseră puterile, dar nu fusese ca în cazul lui Alex. Eu fusesem muritoare acum şi semizeu în clipa următoare. Nu mă trimiseseră în Lumea de Dincolo. Nu eram sigură dacă se considerase o moarte propriu-zisă.

— Îţi vizitezi mama acolo?

A ezitat.

— Da!

Era ceva ce nu aveam în comun. Mi-am îndreptat privirea spre ocean, întrebându-mă dacă ce spusese Apollo despre Erin era adevărat. La fel de bine putea să fi murit şi ea.

— Te obişnuieşti, mi-a spus ea. Serios.

Trebuia să o cred pe cuvânt.

A început să se crape de ziuă în timp ce şedeam una lângă alta, iar cerul s-a colorat într-o nuanţă blândă de albastru, fără nori, nesfârşit.

— Apollo este un tată de rahat, a spus Alex, atât de brusc, că mi-a scăpat un hohot scurt de râs.

Pe faţă i-a apărut un rânjet.

— Serios, chiar este!

— Da, m-am silit să spun, închizând ochii.

— Cred că încearcă. Probabil a crezut că face lucrul corect când nu ţi-a spus despre mama ta. Zeii... au un fel foarte straniu de a vedea lucrurile.

Alex şi-a întins picioarele.

— Nimic din ce facem nu va schimba asta vreodată.

Am clătinat din cap.

— Nu prea încearcă. Abia dacă îmi vorbeşte când e aici. Vorbeşte mai mult cu tine şi cu Aiden, şi ştiu că sună de parcă aş fi geloasă...

Am expirat.

— *Sunt* geloasă. Aveţi o relaţie mai bună cu el.

— Îl cunosc de mai multă vreme şi am luptat cot la cot.

Ridicându-mi braţele, am înjurat, exasperată.

— Exact! Pricep că nu trebuia să mă cunoască şi că a fi în preajma mea îl slăbeşte, dar... nu îmi pasă, am scuipat ultimele trei cuvinte. Cât e aici, ar putea încerca să mă cunoască. Să fie tată. Şi dacă m-a minţit, chiar nu contează care a fost motivul.

Am continuat – nu mă mai puteam opri.

— Să nu uităm că nu ne-a avertizat că Seth ar putea deveni Ucigaşul de Zei şi că ar putea ucide titani. Cred că trebuia să ştim asta.

— Aşa este!

Alex s-a răsucit spre mine, privindu-mă cu atenţie.

— Ştiu că nu îţi place să auzi asta, dar Aiden şi eu am fost avertizaţi să îl supraveghem, a adăugat, când am deschis gura. Ai avut dreptate când i-ai spus lui Apollo că nimeni nu îl cunoaşte pe Seth aşa ca tine.

Am închis gura.

— Tu îl cunoşti pe *acest* Seth, dar nu sunt sigură cine sau ce e acum, însă noi îl cunoaştem şi pe vechiul Seth, şi din cauza asta trebuie să fim precauţi. Zeii trebuie să fie precauţi.

S-a strâmbat.

— Şi au fost, pentru că ne-au spus mai puţin decât ştiau.

— Nu este rău, am spus, parcă pentru a mia oară.

Alex s-a încruntat şi s-a îndreptat spre ocean.

— Cred că ai dreptate.

— Chiar am! am insistat.

A încuviinţat iar, apoi a tăcut o clipă.

— Îmi pare rău pentru mama ta! Sincer!

Următoarea respiraţie m-a durut.

— Mulţumesc!

Alex şi-a târât degetele prin iarba scurtă şi prin ţărână.

— Dacă vrei să vorbeşti despre asta, sunt aici.

Strângând din buze, am încuviinţat. Rămăsesem fără cuvinte şi nici nu doream să le găsesc. Nu am mai spus nimic. Nici Alex nu a mai spus nimic. Am stat acolo, în tăcere, umăr lângă umăr, unite de lucrurile teribile prin care trecuserăm, de durerea pe care o simţeam şi de groaza faţă de necunoscutul care ne aştepta.

6 – Seth

Casa era tăcută ca o fantomă. Mă aflam în camera unde jurasem să nu mă mai întorc vreodată. Abia făcusem câţiva paşi, când picioarele mi s-au oprit.

Nu îmi venea să cred că intrasem în casa asta nenorocită şi cu siguranţă nici de ce venisem aici, în camera asta. Era ultimul loc în care voiam să mă aflu, dar aici eram şi stăteam de nişte ore bune.

Ore.

Oamenii din casă – personalul, slujitorii, sau cum se numeau – îmi lăsaseră spaţiu. Cu excepţia unuia, un bărbat semipur. Rămăsese în urmă cât urcasem scările, dar ştiam că mă aşteaptă pe hol. Oricine ar fi fost, avea bun-simţ şi un instinct fenomenal, pentru că ştiuse că nu era cazul să mă urmeze aici.

Şi dacă ar fi făcut-o...

Răceala din piept s-a răspândit ca un vârtej de gheaţă şi de vânt. Dacă mă urmărea cineva aici, ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Pumnii mi s-au închis şi deschis pe lângă corp, iar puterea mi s-a scurs din pori, cu un trosnet. Camera era aşa cum o lăsasem cu ani în urmă. Un pat făcut cu grijă se afla în mijlocul dormitorului generos. Pe noptiera de lângă nu era decât o lampă, plasată în colţul îndepărtat. De câte ori nu mutasem mai aproape lampa, numai ca să o găsesc împinsă înapoi, în seara următoare? În flecare zi. Vizavi de pat era un dulap îngust, cu acelaşi TV pe el. Atât! În cameră am mai observat doar un strat subţire de praf, care acoperea noptiera şi dulapul.

Acesta fusese dormitorul meu.

Voiam să dau foc camerei ăsteia.

De ce am vrut eu să vin aici? Nu era un loc cu amintiri fericite.

Pieptul mi s-a golit în timp ce priveam dormitorul rece, lipsit de viaţă. Să mă întorc aici însemna să fiu aproape de doar câteva mii de oameni. Andros nu avea cine ştie ce populaţie. Să vin aici fusese o mişcare inteligentă, dar să intru în cameră era de-a dreptul greşit.

Mi-am trecut palma peste piept, dar nimic nu a umplut gaura din mijlocul lui, pentru că acel vid nu avea nicio legătură nici cu casa, nici cu dormitorul.

Expirând scurt, m-am îndreptat spre fereastră şi am dat la o parte draperia groasă. Deasupra curţii de jos începuse să se lase amurgul. Am închis ochii şi, în loc să îmi amintesc de nopţile şi dimineţile în care priveam pe fereastra asta, de mama, am văzut chipul lui Josie şi mi-am dorit să fiu acolo. Mi-am dorit să o văd...

Şi s-a întâmplat!

Inima mea a bătut o dată şi flecare celulă din trupul meu s-a tulburat. Într-o clipă eram în dormitorul meu din copilărie, iar în următoarea mă aflam într-o cămăruţă ca de hotel. Am făcut un pas în spate şi am cercetat-o. Draperiile grele erau trase, împiedicând soarele să intre. Am văzut o sclipire de păr blond răspândit pe o pernă.

Rahat!

Nu am vrut.

Dar asta am făcut.

M-am adus lângă Josie.

Incredibil!

Durase doar o secundă, o nenorocită de secundă, şi mă aflam la câţiva metri de ea, iar ea era acolo, întinsă pe pat, pe o parte. Era cu spatele la mine, dar ştiam că era Josie. Îi cunoşteam conturul trupului, chiar şi sub pătura subţire. Erau curburile şoldului şi ale taliei sale. Era Josie a mea – *psychi mou.* Sufletul meu.

Trecuseră doar câteva ore de când o lăsasem în urmă, dar deja mi se părea o veşnicie. Am inspirat, dar aerul mi s-a blocat parcă în piept.

Era chiar *acolo.*

Nu m-am mişcat şi nu am îndrăznit să respir prea zgomotos. Nu trebuia să se trezească. Dacă se trezea şi îmi spunea numele, dacă doar mă privea, nu mai puteam pleca.

Nu ar fi trebuit să fiu aici.

Secundele s-au scurs încet, în timp ce îmi puneam o sută de întrebări. Unde era Josie? Nu părea să fie casa în care ne aflaserăm. Erau încă în Malibu sau plecaseră? Dacă mă concentram suficient, puteam să jur că auzeam oceanul de afară. Unde era toată lumea? Unde erau Alex şi Aiden? Băieţii şi fiul lui Poseidon? Cum naiba ajunsesem aici fără să îmi dau seama?

Îmi simţeam stomacul ros de nişte junghiuri.

Trebuia să mă car. Josie nu era în siguranţă cu mine.

Un pas după altul şi m-am trezit lângă ea. Inima îmi bubuia în piept, iar muşchii spatelui şi ai umerilor mi s-au încordat.

Toate procesele de gândire se închideau, iar instinctul de conservare tocmai se aruncase în gol de pe o stâncă. Degetele i-au atins părul moale, mătăsos. Am ridicat o şuviţă şi mi-am răsucit-o în jurul unui deget. Privirea mea i-a urmărit rotunjimea umărului dezgolit şi bareta subţire a unuia dintre maiourile pe care le purta mereu. I-am lăsat părul pe perne şi i-am urmărit pieptul care se ridica şi cobora. Am tras de marginea păturii în jos, dezvelindu-i adâncitura taliei. Maioul i se ridicase şi vedeam o porţiune de piele – şi marginea dantelată a lenjeriei.

Josie s-a foit în somn, întorcându-se pe spate, pe jumătate. Mi-am ţinut respiraţia când genele ei dese s-au zbătut. Putea deschide ochii oricând, şi eram pierdut. Eram descoperit. Şi nu mă mai puteam întoarce.

Nu a deschis ochii.

Mâna i-a căzut într-o parte, atingându-mi uşor braţul. M-a străbătut un fior electric, aprinzându-mi fiecare celulă.

Trezeşte-te!

Porunca îmi şoptea printre gânduri. Era greşit, dar, dacă deschidea ochii şi mă vedea, nu mai puteam pleca.

Voiam să o trezesc. Voiam să o ating, să o ţin în braţe. Voiam să mă ghemuiesc alături de ea. Voiam să-i simt pielea lipită de a mea. Voia să îmi aud numele pe buzele ei. Privirea mi-a rătăcit spre sânii săi, iar foamea dinăuntrul meu s-a amestecat cu excitaţie. Aveam nevoie de tot ce era ea.

De *tot.*

Teama mi-a încleştat intestinele – teama pentru ea. Am lăsat pătura. Luptându-mă cu instinctele mele primare, m-am obligat să fac un pas înapoi, apoi altul. Mă ardea gâtul. Mă dureau încheieturile de cât de tare strângeam pumnii.

Nu mă puteam afla aici.

Închizând ochii, mi-am imaginat casa de pe Andros şi m-am simţit tras înapoi. Într-o clipă, eram în vechiul meu dormitor.

— Pe toţi zeii! am mârâit.

Zguduit, am făcut stânga-mprejur şi am ieşit, trântind uşa în urma mea. Am trecut pe hol pe lângă semipur şi am coborât câte două trepte odată. La nivelul principal, m-am îndreptat spre birou şi deci spre dulăpiorul cu alcool.

La naiba!

Ce făcusem se apropia periculos de mult de comportamentul unui obsedat. Şi fusese al naibii de primejdios. Foamea de ea, de ce se afla înăuntrul ei, era un monstru care îşi croia drum cu ghearele, afară din mine. Nu mai puteam face asta. Nu exista nicio altă cale. Nu reuşisem să rezist nici măcar o nenorocită de zi fără să o caut pe Josie.

Uşa dulăpiorului s-a deschis înainte să ajung la ea. Cu mâna tremurând, am luat primul decantor de cristal, cu bază pătrată. Desfăcând capacul, l-am ridicat şi am băut până când am simţit că îmi ia foc trupul. Am băut până când l-am golit şi m-am întins după altul. Lichidul de culoarea ambrei a gâlgâit, iar eu am băut până când nu m-am mai gândit la Josie.

Până când nu m-am mai gândit la nimic.

Josie

Deschizând ochii, m-am trezit înconjurată de pereţi necunoscuţi. Inima îmi bătea cu putere şi am inspirat adânc, simţind un miros lemnos. Ridicându-mă brusc, am dat pătura la o parte şi mi-am aruncat picioarele peste marginea patului.

— Seth? i-am rostit numele, înainte să mă pot abţine.

M-am întors, cercetând camera întunecoasă. Firește că nu am primit niciun răspuns. Nu era acolo. Stomacul mi-a tresărit când am făcut un pas în spate, trântindu-mă pe

marginea patului. Trecându-mi mâinile prin păr, mi-am netezit şuviţele. Capul îmi pulsa, ochii îmi ardeau. Nu ştiam cât dormisem, dar ştiam că nu puteau fi mai mult de câteva ore. Nu intenţionasem să adorm. Erau atât de multe de făcut! Dar trupul meu cedase extenuării dublate de durere, în clipa în care ajunsesem acasă la unchiul lui Gable. Sau era mătuşa lui? Bunica? Nu mai conta! N-avea decât să fie a doua casă pe care o deţinea.

Oamenii avuţi aveau aşa ceva.

După ce Alex şi cu mine reveniserăm înăuntru, descoperiserăm că băieţii împachetaseră totul. Nu mai eram în siguranţă acasă la Gable. Prea obosită să mă cert cu ei, am urcat pe bancheta din spate a SUV-ului şi am mers câţiva kilometri în josul coastei, până la alt conac grandios.

Mă aşteptam să văd alte probleme pricinuite de cutremurul indus de Atlas, dar, la doar o stradă distanţă de casa lui Gable, palmierii se legănau uşor în bătaia vântului, iar maşinile circulau nestingherite.

Muritorii crezuseră, evident, că fusese doar un cutremur.

Când am ajuns la casa de pe o altă stâncă dând spre mare, l-am urmat pe Gable într-o cameră de oaspeţi, mi-am scos blugii şi am urcat în pat. Nu intenţionasem să dorm, dar, în acelaşi timp, trebuia, pentru că doar aşa nu m-aş mai fi gândit la mama, la Seth sau la tata.

Dar acum mă trezisem.

Înghiţind un nod amar de emoţii, m-am ridicat şi am mers să-mi recuperez blugii, atârnaţi pe braţul unui scaun maro-închis. M-am îmbrăcat şi m-am încălţat cu şlapii.

Am ieşit din dormitor şi am coborât pe o scară în spirală. Casa era tăcută, dar, când am intrat în ce bănuiam a fi o cameră de zi imensă, i-am văzut pe Luke şi pe Deacon pe o canapea de un alb uluitor. Luke era întins pe spate, cu capul sprijinit de braţ. Deacon se ghemuise lângă el, cu capul blond pe pieptul lui. Un braţ şi un picior erau aruncate peste talia şi picioarele lui Luke, de parcă s-ar fi asigurat că se odihneşte cu adevărat. Amândoi dormeau, şi, doar privindu-i, am simţit o aşchie de durere în inimă.

O pătură cenuşie, care părea moale, era aruncată pe spătarul unui scaun. Am luat-o cu grijă şi am aşezat-o peste ei.

Nu s-a mişcat niciunul. M-am gândit că numai un alt cutremur (fără daimoni prăjiţi, să sperăm) i-ar fi putut trezi.

Croindu-mi drum prin casă, am deschis uşile care duceau spre o curte interioară umbroasă. Nu era pustie. Alex stătea pe unul dintre şezlongurile de exterior. Bineînţeles că era alb. Se părea că locatarii aveau o preferinţă puternică pentru mobilierul alb.

Şi-a dat capul pe spate şi mi-a zâmbit.

— Salut!

— Salut!

M-am oprit în mijlocul curţii şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce faci aici?

— Nu pot să dorm, a spus Alex, trecându-şi palmele peste coapse. Am dormit o oră, însă m-am trezit şi nu am mai putut adormi. Am ieşit ca să nu trezesc pe nimeni.

S-a oprit o clipă.

— Şi tu ar trebui să dormi!

— Da, am murmurat, uitându-mă la cărarea stâncoasă, înconjurată de pământ şi iarbă scurtă. Crezi că duce spre stânci sau spre plajă?

— Nu ştiu. Vrei să aflăm?

Un zâmbet obosit mi-a ridicat colţurile buzelor.

— Sigur!

Alex a sărit în sus mai repede decât mă aşteptam, dar ar fi trebuit să ştiu deja că era ca un Terminator care luase *speed.* Am apucat-o în tăcere pe cărare. Câteva minute mai târziu, am descoperit că ducea spre o stâncă. Nu era solitară, precum cea din Malibu. Cărarea continua în josul pantei, spre un petic de nisip şi piatră.

Privind dealul, mi-am dat seama că nu aveam chef să urc înapoi. Aşa că m-am aşezat pe un bolovan.

— E foarte frumos aici!

— Da, aşa e.

Vântul se juca în părul lui Alex, în timp ce aceasta privea marea.

— Cred că aş putea trăi într-o zonă ca asta. Ştii, Aiden şi cu mine vorbim des despre un loc în care ne-ar plăcea si ne stabilim. Deocamdată, locul acela e oriunde se află Deacon, dar am vrea să avem locul nostru, cândva.

— Te gândeşti că ar putea fi în California?

A ridicat din umeri.

— Poate. Lui Aiden i-ar plăcea să fie la munte.

— Şi ţie?

Ochii ei în nuanţe de whisky i-au întâlnit pe ai mei.

— Mie mi-ar plăcea oriunde este el.

Inima mi s-a încleştat. Vorbea serios, iar eu ştiam că aş fi simţit la fel în privinţa lui Seth. Aş fi fost fericită oriunde era el. Încă simţeam aşa. Trebuia doar să ajung pe insule şi să îl conving să nu mai fie atât de... prost.

— Care-i planul, Josie? a întrebat ea. Să ne spui dacă te răzgândeşti! Facem orice...

În spatele nostru cerul s-a despicat, şi amândouă ne-am mişcat la unison. Fiecare muşchi mi-a protestat, însă m-am întors, sărind în picioare, fără să ştiu la ce să mă aştept, pregătită pentru orice.

Mai puţin pentru ce am văzut.

7

Să-mi stea inima când l-am recunoscut pe zdrahonul care se afla în faţa noastră. Ar fi putut trece o veşnicie şi nu aş fi uitat ochii negri ca smoala, capul ras sau nuanţa pielii, care nu era nici neagră, nici albă, nici arămie.

Nu l-aş fi putut uita pe Hyperion.

— Rahat! a mormăit Alex.

Aproape că am simţit teama în stomac, în timp ce totul căpăta sens. Privirea mea disperată a măsurat distanţa dintre el şi casa în care se odihnea Gable. Am simţit în oase că, şi să fi fost doar câţiva metri, tot nu ar fi contat. Casa nu era sigură, iar noi folosiserăm lama înmuiată în sânge de Pegas pe Seth. Lamele rămase erau, cel mai probabil, în casă, la Gable – pe care Hyperion nu trebuia să îl vadă. Iar eu nu aveam nici cea mai mică idee cum să îngrop un nenorocit de titan.

Aceeaşi intuiţie amară mi-a spus şi că nu era chip să câştig înfruntarea asta.

— V-a fost dor de mine? a întrebat Hyperion.

O lumină albă, strălucitoare, mi-a animat braţul drept.

— Aşa cum mi-e dor de o rană de glonţ!

Hyperion a râs, malefic.

— Mie mi-a fost dor de voi!

Spaima parcă mi se scurgea pe spinare, în timp ce atingeam eterul. Puterea s-a agitat înăuntrul meu, slăbită de prea multă folosire, dar şi din lipsa odihnei.

— Fugi! am îndemnat-o pe Alex.

Agitând pumnalele pe care le avea ascunse, s-a pregătit de luptă. Am remarcat că unul dintre ele era cel cu lama înmuiată în sânge de Pegas.

— Niciodată!

— Ar trebui să o asculţi! a avertizat-o Hyperion.

— Iar tu ar trebui să taci! l-a repezit ea.

Pe buze i-a apărut un zâmbet crud, iar el s-a întors încetişor spre mine.

— Am o treabă cu tine, rază de soare! Am rămas dator după timpul atât de plăcut petrecut împreună! a spus el, iar eu am tresărit. A trebuit să mă lipesc la loc şi nu a fost deloc plăcut.

Inima îmi bătea cu putere.

— Nu pot spune că am vreun regret.

— Când voi termina cu tine, vei şti exact cum m-am simţit. Doar ţi-am spus că mă voi întoarce. A făcut un semn din bărbie spre Alex şi a adăugat: Iar prietena ta idioată, aici de faţă, va fi o gustare delicioasă. Un semizeu creat. Cât de amabilă eşti, rază de soare!

Ochii lui Alex au scânteiat.

— Ah, sunt departe de a fi o gustare.

Hyperion a adulmecat aerul şi a râs iar.

— Dacă eşti ceva, atunci eşti moartă – sau vei fi, în curând.

Am simţit clipa în care urma să atace Alex. Furia ei era palpabilă, iar eu am lovit prima, dând drumul fulgerului de *akasha.* L-a izbit pe Hyperion în umăr.

El a râs.

A râs.

Un zâmbet i s-a lăţit pe chip, iar el a făcut un pas în faţă. Pământul s-a cutremurat sub picioarele lui goale.

— Va fi nevoie de mai mult.

Alex s-a aruncat în faţă, răsucindu-se în aer. Piciorul ei drept s-a întins, pe cale să lovească din cădere, iar eu am atins din nou eterul.

Râsul lui Hyperion părea o pală de vânt îngheţat. Blocând lovitura, mâna lui a ţâşnit repede ca fulgerul. A prins-o de gleznă pe Alex şi a aruncat-o; a aruncat-o ca pe un Frisbee.

— Alex! am urlat, când ea a zburat în spate şi s-a lovit de un bolovan.

A lovit pământul şi s-a rostogolit, ridicându-se în genunchi şi dându-şi părul pe spate, ca să-şi îndepărteze din ochi şuviţele lungi, şatene. Avea încă pumnalele în mâini.

Eroina mea!

Am dat drumul unui şuvoi de *akasha,* de data asta nimerindu-l pe Hyperion în piept. El s-a dat înapoi un pas, când Alex m-a strigat. M-am întors să prind unul dintre pumnale, pe care îl aruncase spre mine. Nu era cel înmuiat în sânge de Pegas, dar tot era bun de ceva.

Întorcându-mă spre Hyperion, în timp ce Alex sărea în picioare, am atins elementul aer. Părul mi s-a învolburat, iar o pală de vânt a lovit de la distanţă.

Hyperion a rezistat. Icnind, am ţâşnit într-o parte şi m-am răsucit, aruncând pumnalul. Vârful şi-a atins ţinta, trecându-i prin piele şi îngropându-i-se adânc în piept.

Am ridicat bărbia.

Hyperion a plescăit.

Totul s-a petrecut într-un vârtej.

Nici măcar nu s-a uitat în spatele lui, când Alex l-a atacat, cu pumnalul ridicat. Prinzându-mi braţul ca într-un cleşte, a lovit-o pe Alex în piept cu cealaltă mână şi a azvârlit-o cât colo.

Am chemat focul, încălzind pumnalul până când mi-am opărit pielea mâinii.

Hyperion mi-a sucit încheietura până când mi-a scăpat un strigăt de durere. Cealaltă mână m-a lovit în plin peste obraz. Am văzut scântei negre.

Mi-am smuls braţul, clipind ca să-mi limpezesc vederea şi dându-mă înapoi câţiva paşi. Hyperion şi-a scos apoi lama din piept.

Aceasta i s-a dezintegrat între degete.

— Rahat! am icnit.

S-a răsucit, prinzând braţul lui Alex şi trosnindu-l ca pe o crenguţă. Pumnalul i-a scăpat din mână. Strigătul ei de durere mi-a ars urechile; m-a cuprins groaza când şi-a înfăşurat celălalt braţ în jurul gâtului ei.

Hyperion avea să o ucidă pe Alex.

Ar fi facut-o fără nicio îndoială.

Am sărit înainte, lovindu-l cu călcâiul în şale pe Hyperion. S-a mişcat un centimetru în faţă, iar eu m-am aplecat după pumnalul scăpat de Alex. Printre picioarele lui cât trunchiurile de copaci, l-am văzut pe Aiden, furibund, urcând în fugă dealul nisipos. Hyperion a râs, aruncând-o pe Alex într-o parte, de parcă ar fi fost un ghemotoc de hârtie. Am văzut cum Aiden coteşte şi se îndreaptă spre ea.

Am auzit un strigăt, iar în jurul lui Alex şi al lui Aiden s-a creat un cerc de foc. Hyperion s-a întors, dând un şut pumnalului. Privirea mea a urmărit-o pe a lui şi i-am văzut pe Luke şi pe Deacon alergând spre noi.

— Ah, şi mai multe jucării!

Hyperion a mişcat un deget – un *deget.*

Luke s-a trezit ridicat pe sus. A zburat prin aer ca un glonţ, lovindu-se cu putere de trunchiul unui palmier. S-a izbit de pământ. Deacon nu s-a oprit.

Ochii mi s-au mărit de groază când Deacon a ridicat din nou mâna. Degetele îi fumegau. Nu, nu, nu îl putea înfrunta pe Hyperion! Ce era în mintea lui?

Sărind în picioare, am ţâşnit când Hyperion s-a întors spre fratele lui Aiden. Am fugit mai repede ca niciodată. M-am oprit în faţa lui Hyperion şi m-am răsucit, postându-mă între ei.

— Josie! a urlat Deacon.

— Du-te! i-am spus, abia mai respirând. La naiba, Deacon! Pleacă de-aici!

— Să nu care cumva să o asculţi şi să-mi strici tot cheful, l-a tachinat Hyperion.

Am făcut un pas în spate, obligându-l pe Deacon să dea înapoi. Zidul de flăcări din jurul lui Alex şi Aiden a căzut. Alex se ridicase în picioare, protejându-şi braţul. Ochii de culoarea oţelului ai lui Aiden s-au mărit când şi-a văzut fratele.

Nu îl puteam lăsa pe Hyperion să pună laba pe el. Pe niciunul dintre ei.

Proptindu-mă în piciorul din spate, am pivotat, pregătindu-mă să lovesc. Hyperion m-a prins de talie. Am strigat când m-a ridicat. Braţele mi se agitau când m-a izbit de pământ. Impactul mi-a făcut să zăngăne fiecare oscior.

Hyperion m-a prins de păr. Am strigat iar, când m-a ridicat, iar mâinile mi s-au agăţat de ale lui când scalpul mi-a fost cuprins de o durere arzătoare. Picioarele mi s-au ridicat de la pământ, iar eu m-am trezit ochi în ochi cu Hyperion.

— Am petrecut zile, săptămâni şi luni, imaginându-mi ce voiam să îţi fac.

Avea vocea blândă, însă cuvintele m-au lovit cu puterea unui baros.

— Abia aştept să încep.

Am inspirat scurt.

Am zburat cu spatele înainte, fără să am nicio şansă de a mă pregăti pentru impact. Lovind pământul, am icnit când aerul mi-a fost evacuat din plămâni. Uluită, nu m-am putut mişca preţ de câteva secunde. Rahat! A trebuit să sap adânc, să chem *akasha* în timp ce mă ridicam, dar nu am găsit forţa necesară. Tot ce mai aveam erau instinctul şi dorinţa de supravieţuire. Am pus o mână în faţa celeilalte şi mi-am mişcat genunchii. M-am *târât* pe pământul prăfos, cu degetele înfigându-se printre firicelele de iarbă.

Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te!

Fulgerul a despicat cerul, umplând aerul de electricitate. Am privit prosteşte cum s-a căscat cerul. Aripi – tot ce vedeam erau aripi. Aripi lungi de trei metri, ataşate de trupuri alungite şi subţiri. Zburau în cerc, la viteze ameţitoare. Strigăte de furie au răsunat, ridicându-mi toate firele de păr de pe corp.

— Furii! a urlat cineva.

Poate Aiden.

Erin. *Erin!*

Aveam întăriri, în sfârşit. Tot ce trebuia să fac era să mă ridic. Să mă...

Durerea mi-a explodat de-a lungul coastelor când am fost trântită pe spate. M-am lovit tare de pământ, iar aerul mi-a ţâşnit afară din plămâni.

Hyperion era deasupra mea.

— E timpul să plecăm!

Am deschis ochii, dar o altă explozie de durere mi-a răpit respiraţia şi vederea. Nu a mai rămas decât beznă.

M-a trezit un fior.

Primul lucru de care am devenit conştientă era că zăceam pe o parte, iar sub mine se afla o podea rece şi umedă. Era mult, mult prea rece! Deschizând ochii, mi-am înăbuşit un geamăt. Abia dacă puteam vedea ceva când m-am ridicat repede, sprijinindu-mă cu mâna de ceea ce s-a dovedit a fi o podea de ciment.

Unde eram? Unde erau toţi? Furiile?

Ducându-mi o mână la încheietură, mi-am tras degetele înapoi când un şoc scurt mi-a străbătut braţele. Aveam ceva înfăşurat în jurul încheieturilor. Nişte brăţări fine.

Cu siguranţă nu le avusesem înainte, iar senzaţia pe care mi-o dădeau era neplăcută.

Mă dureau coastele. Pulsaţia constantă din tâmple îmi făcea capul să se învârtă, aşa că ochii mi s-au obişnuit cu greu. Sus se afla o ferestruică. Praful dansa în lumina slabă care se strecura prin ea. Inspirând şi expirând scurt, mi-am coborât privirea de-a lungul zidurilor de ciment ude. Un miros rânced mi-a umplut nările, amintindu-mi de cel al umbrelor din Lumea de Dincolo.

M-am cutremurat iar.

Întorcându-mă puţin, mi-am muşcat buza când trupul mi s-a împotrivit. Am icnit. Nu eram singură.

În spaţiul acela se mai aflau două persoane. Ambele zăceau pe o parte. Una era femeie. Părul ei murdar şi încâlcit părea să fie între şaten şi negru. Purta doar un maiou şi lenjerie. Chiar şi în lumina palidă, vedeam că picioarele subţiri îi erau acoperite fie de vânătăi, fie de murdărie. Lângă mine se afla un bărbat la bustul gol, cu pieptul şi abdomenul scobite. Groaza mi-a dat forţă să mă ridic complet, în timp ce mă holbam la ei.

Aveam o bănuială oribilă cine erau şi unde mă aflam.

— Bună! am îngăimat.

Niciunul dintre trupuri nu s-a mişcat. Nu ştiam dacă mai erau în viaţă. Căznindu-mă să mă mişc, am tresărit când am reuşit să mă târăsc la câţiva metri de trupul mai apropiat. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îi vedeam mai bine trăsăturile. Avea pomeţi înalţi şi buze pline, dar numai atât puteam zări. Maxilarul lui era învineţit şi murdar. Mi-am pus o mână pe braţul său, inspirând scurt când i-am simţit pielea rece şi transpirată.

Apoi, ochii i s-au deschis.

Dându-mă înapoi, l-am privit în ochii pustii. Am deschis gura, dar spaima m-a gâtuit parcă; ştiam că ochii aceia erau aproape lipsiţi de viaţă.

Era doar o carcasă, umbra cuiva. Erau cei doi semizei care lipseau. Cei pe care trebuia să îi găsim.

M-am aşezat – mai mult am căzut – în fund şi nu am mai simţit nicio durere, în timp ce îl priveam.

— Doamne! am şoptit. Nu se poate!

Nu se întâmpla aşa ceva. Nu eram aici. Panica mi-a încleştat pieptul. Am cercetat spaţiul, cu pulsul zbătându-mi-se neregulat. Doamne, nu era posibil să mă aflu aici! Urma să mă trezesc şi...

Nu! Nu trăiam un coşmar. Eram cu titanii şi asta putea însemna un singur lucru: nu venea nimeni să mă salveze. Seth nu ştia că fusesem capturată. *Plecase,* iar eu habar nu aveam ce se întâmplase cu Alex, Aiden, Deacon sau Luke. Nu aveam idee dacă erau în viaţă sau aici – oriunde ne-am fi aflat – sau altundeva, dacă furiile îi apăraseră.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

Am inspirat scurt.

Eram terminată.

Şi speriată – *îngrozită* chiar. Nu voiam să fiu. Voiam să fiu aşa cum eram sigură că ar fi fost Alex, în locul meu. Speriată, dar puternică, uimită, însă punând la cale evadarea din clipa în care s-ar fi trezit. Dar eu nu eram ea. Nu mă antrenasem de la naştere. Fusesem o simplă muritoare până acum mai puţin de un an şi ştiam ce urma să mi se întâmple. Toate promisiunile oribile şoptite de Hyperion, înainte ca Seth să ajungă la mine, data trecută – urma să le respecte. Ştiam asta.

Apăsându-mi gura cu dosul palmei, am strâns din ochi. Mă ardeau lacrimile, în timp ce panica mi se infiltra în vene. Nu puteam...

Am auzit voci şi paşi în încăperea alăturată şi am încremenit, nesigură ce să fac. Am încercat să îmi dau seama ce limbă vorbeau. Au trecut câteva clipe şi am început să înţeleg.

Vorbea o femeie.

— Eşti nesăbuit, Hyperion. Nu tu deţii controlul aici!

— Nu ţi-am cerut părerea.

Ea a scos un zgomot exasperat.

— Ea? Va veni după ea şi deja a...

— Tacă-ţi gura sau îţi smulg limba, Tetis! a avertizat-o Hyperion. Ştii că aşa voi face.

Mi s-a oprit inima. S-a lăsat tăcerea. Am înghiţit cu greu şi am căscat ochii, auzind cum era descuiată uşa. Nu aveam unde să plec şi nici nu conta, de altfel, pentru că uşa s-a deschis şi înăuntru a pătruns lumina, dezvăluind un tunel îngust şi pe Hyperion în mijlocul lui.

Bărbatul de lângă mine s-a mişcat brusc. S-a apropiat de zid, cu spatele, şi s-a ghemuit, acoperindu-şi faţa cu braţele şi începând să se legene.

— Bun!

Hyperion s-a apropiat; avea picioarele îmbrăcate în piele.

— Te-ai trezit! Acum poate începe distracţia.

Am ridicat mâna.

— Nu te apropia!

S-a oprit şi mi-am dat seama că zâmbea.

— Sau ce?

Nu avea sens să răspundă. Concentrându-mă, am căutat adânc înăuntrul meu... şi nu am găsit nimic.

— Ce...?

Mi-am dus mâna la abdomen, dar nu am simţit *nimic.*

Hyperion a chicotit.

— Nu poţi face nimic. Vezi tu, rază de soare, nimic nu este absolut. Există întotdeauna un factor care anulează. Brăţările acelea au fost cândva în jurul încheieturilor noastre.

Ridicând braţele, m-am uitat la ele.

— Au fost făcute în Olimp, cu sângele lui Zeus şi al lui Cronos, a explicat el. Sângele de titan este puternic, iar dacă îl amesteci cu cel de olimpieni... Asta le-a permis copiilor noştri să ne îngroape. Aceste brăţări ne-au anulat puterile suficient cât să fim vârâţi în acele morminte. Au fost scoase după ce am căzut în somnul cel adânc. Din fericire, am recuperat câteva.

Mi se tăiase respiraţia.

— Ştii cum îşi păstrează zeii puterea, nemurirea? a întrebat el, de parcă am fi discutat cum am putea înveseli locul în care ne aflam.

— Nu! am mârâit, cu inima bubuind. Dar bănuiesc c-o să-mi spui.

— Nu, rază de soare, o să-ţi arăt!

— Ce bine! am mormăit, ridicând privirea spre a lui.

— Bravada ta este falsă. Duhoarea spaimei pe care o simţi ajunge până la mine.

M-am cutremurat.

— Dar poţi pretinde mai departe că eşti curajoasă. Va fi mult mai amuzant să te înfrâng. Şi o voi face, de data asta.

Hyperion s-a aşezat pe vine, în faţa mea.

— Dar, revenind la partea mai interesantă a conversaţiei, pentru ca zeii să poată supravieţui în exteriorul Olimpului, trebuie să... ne hrănim. Putem face din asta o senzaţie plăcută sau te putem face să simţi că îţi jupuim pielea de pe oase, dar tu...

S-a întins şi m-a prins de bărbie. Am tresărit, iar el a zâmbit.

— Tu ştii deja asta.

Îmi venea să strig. Semizeul bărbat a scâncit.

— Şi e timpul pentru masă.

8 – Seth

— Trebuie să te hrăneşti, Kýrios!

Lăsând paharul jos, am ridicat o sprânceană când lichidul de culoarea ambrei s-a plimbat în interiorul cristalului. La un moment dat, mă oprisem din băut direct din decantoare şi sticle. Era o evoluţie.

Se lăsase noaptea, cerul era acoperit de stele şi, până când l-am auzit pe Basil vorbind, fusesem singur pe balcon. Doar zgomotul valurilor care se zdrobeau de stânci şi gândurile mele îmi ţinuseră companie.

Gânduri la Josie.

Fiecare clipă liberă era dedicată ei. Cum se simţea? Jelea moartea lui Solos? Era bine? Furioasă? Suferea? Presupuneam că era supărată pe mine, speram să fie aşa, pentru că supărarea e mai bună decât durerea – durere pe care i-o provocasem. Când nu mă gândeam la toate astea, îmi aduceam aminte senzaţiile pe care mi le oferea: pielea sa moale, părul mătăsos, buzele catifelate. Îmi aminteam de râsul ei, de gemetele ei.

Uneori, când în nenorocita asta de casă, era linişte deplină, o auzeam chemându-mă.

Îmi pierdeam minţile.

Buzele mi s-au ridicat într-o parte, odată cu paharul. Măcar nu mă transportasem accidental la ea, din nou. Însă mintea mea era un tren care se încăpăţâna să circule într-o singură direcţie, iar eu nu mă puteam da jos. Trecuseră trei zile de când sosisem, de când o văzusem dormind ultima oară, şi tot ce *făcusem* fusese să trec dintr-o cameră în alta.

De fapt, mai reuşisem şi să fac o gaură impresionantă în stocul de băuturi alcoolice. Aici, alcoolul era fermentat spe-

cial pentru noi, amestecat cu doar zeii ştiau ce. Un shot ar fi trimis un muritor în fund; poate chiar l-ar fi ucis.

Eram convins că îmi petrecusem ultimele trei zile în ceea ce mulţi ar considera o perpetuă stare de ebrietate.

— *Kýrios?*

Pe toţi zeii, dar încăpăţânat mai era!

— Am mâncat deja.

Am mai luat o duşcă, iar buzele mi s-au desfăcut în timp ce arsura îmi cobora vertiginos pe gât. În fiecare seară se pregătea un ospăţ care ar fi săturat o armată. Raţă. Vită. Porc. Pui. Astă-seară remarcasem şi o pizza, rătăcită între puiul şi peştele la grătar.

— De câte ori să îţi mai spun să nu îmi zici „stăpân"?

— Da, *Kýrios,* a răspuns el, într-o engleză cu accent puternic.

Mi-am dat ochii peste cap, iar degetele mi s-au încleştat pe pahar. Am privit spre locul în care se afla Basil, cel cu păr întunecat. Avea vreo zece ani în plus faţă de mine şi purta alb din cap până-n picioare. Era semipur.

Un slujitor.

Dar nu era însemnat în frunte.

Când mi-am dat seama că existau peste o duzină de slujitori, le-am spus să plece. I-am eliberat, sau aşa ceva. Niciunul nu a plecat. Le-am poruncit purilor să se care. Niciunul nu s-a cărat. Basil afirma că erau bucuroşi să îşi servească *theós-ul.*

Eram eu Ucigaşul de Zei, dar zeu nu eram.

Cel puţin asta îmi tot repetam. Era cam dificil, când semipurii şi purii îmi făceau plecăciuni de cum mă vedeau. Sau când ştiam că bărbaţii şi femeile care purtau veşminte în culoarea ambrei erau preoţi şi preotese, la dracu'!

Şi mai şi gemeau de eter. Nu ca un semizeu sau ca un zeu, dar erau mai puternici decât un pur sau un semipur.

Doar pentru că eram Ucigaşul de Zei şi puteam face pe Apollo, apărând la întâmplare prin camere, nu însemna că eram un zeu. Nu conta ce spusese nimfa când îşi încheiase profeţia făcută lui Alex, cu mult timp în urmă.

Nu eram zeu.

Şi mai ştiam şi că navigam pe râul vijelios al negării.

Dar, la dracu'...

— Trebuie să te hrăneşti, *Kýrios.* Aşa face neamul tău, a încercat iar Basil.

La gât avea un medalion. Gravat în centru era un „S". Runa invincibilităţii. Preoţii şi preotesele purtau acelaşi simbol. Nu ştiam ce însemna acel medalion.

Ştiam la ce făcea Basil aluzie cu rahatul ăsta. Nu vorbea despre ingerarea de calorii.

Ce ciudat era să mă aflu aici!

Aş fi putut pleca. Chiar m-am gândit la asta a doua zi, când am intrat în dormitorul vast, care dădea spre mare, cel pe care hotărâsem să-l rechiziţionez, şi am găsit o preoteasă aşteptându-mă. Pe pat. Complet goală.

Cred că bărbaţii din întreaga lume şi-au plecat capetele de ruşine când i-am poruncit să dispară. La dracu', Seth cel de dinainte de Josie ar fi ţinut-o numai într-o orgie, dar când am văzut-o, tot ce mi-am dorit a fost Josie!

Să i-o trag altcuiva ca să mi-o scot pe Josie din minte ar fi grăbit probabil procesul de separare, însă nu am reuşit să mă conving nici măcar să iau în considerare ideea.

Începeam să mă întreb dacă pornirea stranie de a mă întoarce aici însemnase altceva. Ceva legat, evident, de Ewan, de slujitori, de preoţi şi preotese şi de nenorocitul de medalion.

Închizând ochii, mi-am sprijinit capul de scaun. Un foc mocnit îmi ardea măruntaiele. Niciun fel de mâncare nu îl putea satisface. Alcoolul mai îndulcea nevoia – nu mult, moderat.

Basil a pocnit din degete, atrăgându-mi iar atenţia. Deschizând ochii, am văzut o femeie păşind pe balcon. Rochia aurie îi flutura în jurul picioarelor.

Am încremenit.

Era blondă şi înaltă, ca... Am inspirat adânc. Rochia nu prea reuşea să îi ascundă curbele.

— Lydia ar fi onorată să te slujească, a spus Basil, încetişor, atât de încet, încât mi s-a părut că am halucinaţii.

Femeia pură a înaintat, iar eu am ridicat din sprâncene când a îngenuncheat în faţa mea.

— Te rog! a spus ea, privindu-mă cu ochi la fel de albaştri ca marea la ţărm. Te putem ajuta.

— Să mă ajutaţi? am repetat, prosteşte.

A încuviinţat.

— Eşti blondă, am spus îngăimat, întrebându-mă de ce toate preotesele pe care le văzusem până acum erau blonde.

O privire confuză i s-a ivit pe chip. Şi-a trecut mâna prin păr.

— Nu îţi plac blondele?

Nu aveam o preferinţă, să fiu sincer, iar părul lui Josie nu era doar blond sau doar şaten, ci un amestec nemaivăzut.

Nu îmi venea să cred că eram gata să spun asta.

M-am enervat.

— Am terminat cu asta.

Am făcut un semn din mână, privindu-i pe Basil amenin-ţător.

— Nu se va întâmpla.

Preoteasa a ezitat, apoi a privit întrebătoare peste umăr. El a încuviinţat, iar ea s-a ridicat, plecând în grabă din balcon.

— Pleacă! i-am poruncit şi lui.

Basil a făcut o plecăciune scorţoasă şi a ieşit pe sub arcadă, intrând în casă. Rămăsesem iar singur.

Ce naiba se petrecuse aici?

Nu că nu ar fi fost o îmbunătăţire faţă de perioada în care mama ţinea frâiele. Atunci, bătăile alternau cu petrecerile, urmau alte bătăi şi alţi oaspeţi. Nu erau nici preoţi, nici preotese.

Nici slujitori care să vrea să se afle aici.

Cu siguranţă nu existase un templu cu coloane la capătul curţii cu miros de miere, pline de cimbru sălbatic. Ce era mai ciudat era că durase, probabil, câţiva ani să fie ridicat. Nu apăruse în ultimele săptămâni.

Văzusem templul din prima zi. Deasupra intrării era săpată în gresie runa invincibilităţii. Două preotese în veşminte de culoarea ambrei aşteptau afară.

Dar eu nu intrasem.

Nu voiam să intru.

Locul ăsta era ciudat rău.

Pentru că de ce le era teamă zeilor s-a întâmplat.

— Eşti pe-aici, Apollo? am ridicat privirea spre cerul înstelat. Tragi cu urechea? Ai auzit ce a zis nimfa?

Nu am primit răspuns, dar tot am râs.

— Gata cu tot ce e vechi! Să facem loc pentru ce e nou, nu? Asta înseamnă că ţi-a sunat ceasul?

Niciun răspuns.

Nu că m-aş fi aşteptat ca oricare dintre zei să se apropie de mine, acum.

Am stat aşa, o vreme, care s-a transformat într-o oră sau poate în trei. Dând peste cap ce mai rămăsese din Metaxa, o băutură locală, am ridicat paharul şi am privit cum cristalul se evaporă, la un gând şi o pulsaţie măruntă de eter.

Asta era ceva nou.

Ridicându-mă, m-am clătinat puţin, lovind cu piciorul o sticlă goală, în care fusese coniacul condimentat. Cealaltă era doar pe jumătate goală. Am luat-o de jos şi am băut. De ce să mă complic cu paharele?

Am vrut să intru iar în casă şi mi-am amintit că mersul era pentru fraieri. Zâmbind, am hotărât să intru în camera aleasă şi am simţit cum mi se mişcă trupul – de fapt, am simţit că toate celulele mi se despart şi apoi se reunesc.

Cea mai stranie senzaţie din lume.

O secundă mai târziu, eram în interiorul camerei care semăna cu o peşteră pe care mama o păstra pentru oaspeţii *speciali.* Nu mersesem încă în vechiul ei dormitor. Dacă intram acolo, cred că i-aş fi dat foc.

Am deschis ochii şi am înjurat.

— Nu se poate!

O altă preoteasă şedea pe divanul decorativ de la capătul patului, cu mâinile aşezate cuminţi în poală. Era mai în vârstă, la vreo 35 de ani. Frumoasă încă. Părul ei era strâns şi îi atârna pe spate.

Rahat, nu era blondă!

Strângând sticla în pumn, am dus-o la gură.

— Ai cinci secunde să părăseşti camera sau n-o să ieşi întreagă de aici!

Preoteasa s-a ridicat încet.

— Te rog să mă asculţi, mai întâi!

Am înghiţit lichidul arzător.

— Patru secunde.

— Mă numesc Karina.

— Trei secunde.

A zâmbit uşor.

— Sunt marea preoteasă a Templului celui Numit.

Cred că Basil precizase că aşa se numea templul, însă era posibil să fi uitat deja informaţia.

— Două secunde.

— Iar tu, Seth cel Numit, eşti un zeu.

Am schiţat un zâmbet şi am mai dus o dată sticla la gură.

— Mi s-a mai spus asta de vreo cinci sute de ori.

Faţa i s-a încruntat, perplexă.

— Eu nu glumesc, *Kýrios.* Când te-ai descătuşat, ai împlinit profeţia făcută de oracolul din Delfi, cu mult timp în urmă. Acum, eşti zeu şi nu mai eşti supus capriciilor şi obligaţiilor de muritor. Te-ai înălţat.

Am privit-o cu ochii mijiţi. Avea ceva diferit. Era posibil să fiu beat, dar avea ceva care nu era prezent la celelalte preotese.

— Vei aduce suflul nou, a continuat ea, făcând un pas înainte. Dar trebuie să înveţi ce înseamnă să fii zeu.

— Serios? am murmurat, trecând pe lângă ea.

Am terminat coniacul şi am pus sticla pe o comodă.

— Poţi bea şi te poţi veseli cât pofteşti, a spus ea. Poţi căuta orice plăcere, dar trebuie să te *hrăneşti.*

Întorcându-mă, am ridicat braţele şi m-am sprijinit de comodă.

— Ce naiba e cu voi şi cu hrănirea asta? Locul ăsta e o clinică pentru dezintoxicare greşită.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Nu înţelegi. Basil nu te-a informat?

Am expirat iritat.

— Cred că a vorbit, iar eu am băut.

Karina a făcut un pas mic spre mine şi cred că a citit ceva pe chipul meu, pentru că s-a oprit, încremenită.

— Poţi mânca oricâtă mâncare de muritori doreşti, dar nu te va mai hrăni. Zeii se hrănesc cu eter. *Trebuie.*

Supărarea mi-a colorat tonul.

— Nu sunt...

— Eşti zeu, a spus, fulgerându-mă cu ochii verzi. Şi dacă eşti un zeu isteţ, nu te vei mai păcăli singur.

Am ridicat din sprâncene.

— Tocmai ce m-ai făcut prost.

— Nu am spus aşa ceva.

Trecându-mi o mână peste bărbie, am privit patul masiv.

— Dispari!

— Nu pot.

Am întors încet capul spre ea. Braţele şi pieptul meu gol au trosnit de o lumină albicioasă. Camera s-a colorat.

— Nu vrei să mă pui la încercare.

A ridicat bărbia, cu nările fremătând. Era o prostie, dar şi o dovadă de curaj.

— Înţeleg.

— Nu înţelegi.

Vocea mi-a coborât periculos, în timp ce făceam un pas spre ea. Am simţit un ghem în stomac. Eterul din ea mă chema, cântând. Eram deja ameţit, însă acum camera a părut să se învârtă.

— Eşti confuz. Nu te-ai aşteptat la asta, chiar dacă noi am privit şi am aşteptat. Ne-am pregătit. Aşa a fost scris.

Au aşteptat? Zumzetul care nu îmi dădea pace s-a înteţit, iar gaura dinăuntrul meu s-a lărgit.

— Iar tu suferi, a continuat, ridicând o mână şi aşezându-şi-o între sâni. Aici. Suferi mult, iar eu înţeleg asta.

De unde ştia? Ah, da, pentru că privise şi aşteptase.

— Dar tot trebuie să te hrăneşti.

Zumzetul s-a liniştit cât să pot spune:

— Nu pot face asta.

Mă ardea gâtul.

— Mă face...

Mă înnebuneşte. Îmi pierd controlul.

— Nu mai eşti Apollyon... Nu mai eşti copil de pur şi semipur. Eşti zeu, a spus ea, făcând un alt pas în faţă.

A trebuit să-şi dea capul pe spate să mă privească. Era scundă – scundă, ca Alex, şi nu era nici blondă, nici înaltă, nici cu forme.

Am privit-o şi nu am văzut-o pe Josie.

— Apollyon se poate hrăni, dar nu i-a fost niciodată menit să o facă. Atunci când purii se hrănesc unii cu alţii, este un lucru tabu, primejdios, pentru că nu au fost creaţi pentru asta. Aşa se poate crea un daimon, dar, pentru zei... Ei sunt înconjuraţi de eter în Olimp. Îl respiră. Pentru tine, ca zeu care există în exterior, este imperios să te hrăneşti.

Am tresărit când mi-a pus o mână pe umăr.

— Trebuie. Atunci vei înţelege, a spus, iar vocea ei mi-a răsunat în minte, mi-a pătruns coloana, şi... nu arăta deloc ca

Josie. Trebuie să te hrăneşti, m-a îndemnat, înconjurându-mi încheietura cu degete reci.

Mi-a ridicat mâna şi mi-a apăsat palma pe sternul ei.

— Acum.

Senzaţia din stomac a năvălit afară. Am apucat-o de ceafă. Fiecare părticică din trup mi s-a trezit la viaţă, ca deşertul pe timp de furtună.

Am făcut-o.

M-am *hrănit.*

9

Inspiră!

Expiră!

Zăcând pe o parte, m-am concentrat pe rezistența la durerea continuă. Arsura de după hrănire mai trecuse, dar, de fiecare dată când respiram, durerea îmi săgeta coastele și ceafa.

Inspiră!

Expiră!

Nu aveam idee cât trecuse de când Hyperion mă adusese aici. O zi? Mai mult? Mai puțin? Stomacul gol îmi chiorăia. Îmi era foame, dar până și gândul la mâncare îmi răscolea intestinele.

Silindu-mă să deschid ochii, am cercetat camera întunecoasă. Vedeam siluetele celorlalți doi prizonieri. Nu eram singură. Respirând întretăiat, mi-am sprijinit palma de pământul de pe jos și am tresărit când am reușit să mă ridic și să stau în fund. Îmi simțeam coastele în flăcări. M-am sprijinit de zid. Abia dacă mă mișcasem, dar parcă deja nu mai aveam putere. Eram dezorientată, până mi se obișnuiau ochii cu lumina slabă.

Mi-am dres glasul și m-a durut.

— Bună!

De fiecare dată când mă trezeam, când eram singură, îi strigam pe ceilalți doi. Nu primeam niciodată răspuns. Sincer, nu mă așteptam să fie diferit acum. Dar a fost.

S-a mișcat ceva în umbră. Am auzit foșnet de material pe jos. Silueta s-a împins cu dificultate în poziție șezând.

— Cine... cine ești?

Era bărbatul.

Uşurarea aproape că m-a făcut să ţip. Era în viaţă şi putea vorbi. Asta era bine. Sprijinindu-mi capul de zid, am înghiţit.

— Eu sunt Josie. Tu?

Au trecut câteva momente.

— Eu sunt Mitchell. Mă numesc Mitchell Cousins.

I-am repetat numele în minte.

— Ştii ce sunt ei şi de ce te-au adus aici?

Aşezându-mi mâinile în poală, m-am concentrat pe conturul lui înceţoşat.

— Sunt titani. Se... se hrănesc cu noi.

Tusea i s-a transformat într-un hohot de râs.

— Deci nu am înnebunit; ce se întâmplă chiar se întâmplă.

— Da! Se întâmplă. Eşti... un semizeu încătuşat, i-am spus, tresărind când un junghi de durere mi s-a înfipt în ceafa. Vă căutam. Ştiam că voi doi aţi fost răpiţi...

— Ştiai despre asta înainte să te prindă?

I-am simţit surprinderea.

— Am aflat ce sunt acum aproape un an.

Nu eram sigură cât îi puteam spune sau cât suna de credibil pentru un tip care zăcea aici de atâta vreme.

— Tata a trimis pe cineva să mă protejeze, însă Hyperion m-a găsit. Ne-am luptat cu el, dar nu v-am putut găsi pe voi doi.

Mitchell nu a răspuns, pentru o vreme.

— Te... te caută cineva?

— Da!

— Ne vor găsi?

— Vor... vor încerca, am spus, simţind regret pentru el şi pentru fata care nu se mişcase nici măcar o dată de când ajunsesem eu aici.

Spuneam adevărul. Alex şi Aiden aveau să încerce să mă găsească. La fel şi Deacon, şi Luke, iar dacă Seth ar şti, ar încerca şi el. Credeam asta. Dar nu ştiam cum ne-ar putea găsi. M-am străduit să îl privesc prin întuneric.

— Ştii cine e cealaltă persoană?

— Lauren.

Vocea lui era ca un şmirghel.

— Nu o cunosc prea bine.

Privind spre locul în care zăcea fata, nu am văzut nici măcar o părticică din trupul ei mişcând.

— Ştii de cât timp eşti aici?

— Habar n-am, s-a cutremurat el. Dar a trecut... o vreme. Ea era deja aici, şi ei...

— Ei ce? am şoptit.

Mitchell nu a răspuns imediat.

— Tipul ăla mare... nu cel care te-a adus.

— Hyperion? Doar să îi rostesc numele şi îmi vine să vomit.

— Da, nu el. Mai e unul. Are o creastă punk. Păr albastru, cred.

Mitchell s-a oprit, părând să îşi adune forţa necesară să continue.

— Vine după ea. Acum, nu atât de mult, dar la început... de fiecare dată când eram conştient, el era aici şi...

O parte din mine nu voia să audă, însă nu l-am oprit.

— O târa de aici şi nu cred că mergeau prea departe. Ea striga; îmi dădeam seama că se lupta cu el... sau aşa făcea, la început. Auzeam ce îi făcea.

Vocea i-a cedat.

— O... îi *făcea rău.* Îi facea lucruri. Auzeam *totul.*

Pe toţi zeii!

Groaza mă împiedica să mai vorbesc. Inima îmi bubuia în piept. Toate acele lucruri cumplite pe care mi le spusese Hyperion le păţise ea, în mod repetat.

— Am încercat... am încercat să îl opresc, când venea să o ia. Trebuie să mă crezi. Am încercat. Eu chiar am...

— Te cred.

Lacrimile îmi ardeau ochii, în timp ce încercam să o văd mai bine pe fata ascunsă în umbre, zăcând lângă zid.

— Te cred.

Când a vorbit, vocea îi era mai răguşită decât înainte.

— Acum... doar se hrăneşte cu ea. Chiar aici. Iar eu... nu îl pot opri.

Mi-am ridicat piciorul drept, îndoindu-l din genunchi. Nici măcar nu îmi puteam închipui prin ce trecuse femeia – şi prin ce trecuse el.

— După tine cine vine?

— Femeia. Nu îi pot pronunţa numele.

Poate că vorbea despre cea care fusese cu Hyperion şi se certase cu el. Mi-am amintit cum se retrăsese el în faţa lor.

— Poţi face ceva... pentru mine? a întrebat, iar eu nu aveam nicio idee cum i-aş putea fi de ajutor. Poţi vedea dacă mai

trăieşte? Nu s-a mişcat de când te-au adus pe tine... şi nici ei nu au mai venit după ea. Eu... nu am putere să mă mişc.

Stomacul mi s-a strâns când privirea mea a trecut de la el la cealaltă siluetă neclară. Am încercat să vorbesc, dar îmi pierdusem glasul. Mi-a luat câteva secunde să croncăn afirmativ şi m-am împins de lângă zid.

Era mai uşor să mă târăsc spre locul în care ştiam că zăcea. Să mă ridic şi să merg ar fi însemnat prea mult efort şi prea multă apăsare pe coastele mele, aşa că m-am mişcat lent spre ea. Palmele mi s-au acoperit de praf. I-am atins picioarele nemişcate. Cu un nod în gât, am înaintat spre talia ei. Era întoarsă spre zid. I-am dat şuviţele lungi, năclăite, la o parte. Era prea întuneric să îi disting trăsăturile sub murdăria care îi acoperea faţa.

Te rog să nu fi murit! Te rog!

Braţul mi-a tremurat când mi-am apăsat degetele pe gâtul ei. Am icnit, simţindu-i pielea rece. Mi-am mişcat degetele, căutându-i pulsul. Nu am simţit nimic. Am încercat să înghit.

— Este...?

Cu grijă, am întors-o pe spate. Am încercat. Trupul îi era ţeapăn, iar un braţ părea blocat la podea. Părul i-a căzut într-o parte şi am văzut că avea ochii deschişi, ficşi şi goi. Era...

M-am dat înapoi, creând distanţă între noi – între mine şi sărmana fată. Creierului nu putea nici măcar procesa implicaţiile a ce se întâmplase şi ce însemna asta pentru noi şi pentru lume.

— Josie? a şoptit Mitchell.

Mişcându-mă până când m-am putut sprijini iar de zid, am ignorat durerea din coaste şi din ceafă.

— Este... Îmi pare rău! Este moartă.

— Pe toţi zeii!

Priveam cu groază locul în care zăcea ea.

— Trebuie să fie un coşmar, a spus el. Pe toţi zeii! Ce...

Un alt fior m-a străbătut, iar de data asta nu s-a mai oprit.

Mi-am tras genunchii la piept şi i-am înconjurat cu braţele. Era moartă. Fata asta, un semizeu încătuşat, era moartă şi zăcea aici, lângă noi.

— E moartă! a icnit Mitchell. E moartă, şi noi urmăm!

10 – Seth

ÎNAPOI PE BALCON, am privit răsăritul de soare. Oceanul s-a topit într-o suită de nuanţe de albastru, lavandă şi rozaliu.

Dormisem ca un bebeluş noaptea trecută.

De când o părăsisem pe Josie, îmi era greu să adorm. Gândurile la ea mă ţinuseră treaz – la fel şi lupta continuă cu mine, pentru a nu merge la ea. Conţinutul de alcool din sânge nu mă ajuta nici el să am nopţi odihnitoare, dar după ce mă... hrănisem, iar Karina plecase, picasem ca un puşti nimerit în cap la un joc de dodgeball.

Hrănirea fusese diferită.

Înainte, mă simţisem derutat. Plin de energie, de parcă tocmai aş fi prizat cocaină – sau aşa ceva. Dar nu de data asta. Simţeam puterea dinăuntrul meu, mai intensă decât înainte de hrănire, însă era... *echilibrată.* Mă simţeam energizat, dar calm, când m-am trezit, cu câteva clipe înainte să se crape de ziuă.

Nu mă mai simţisem niciodată aşa.

Dar dacă era să cred ce spunea toată lumea, acum eram complet diferit.

Îndoindu-mă de mijloc, mi-am sprijinit antebraţele de balustrada de piatră şi am privit oceanul. În piept îmi încolţiseră seminţe de vinovăţie. Hrănirea nu avusese nimic sexual, însă existase un anumit nivel de intimitate. Fireşte că trebuia să fii aproape din punct de vedere fizic, ca să reuşeşti. Trebuia să atingi cealaltă persoană.

Am închis ochii, amintindu-mi cum luasem de la Josie ceva la care nu aveam niciun drept. Mâna pe care i-o apăsasem

chiar sub sâni. Ce făcusem lângă cimitirul de la Academia Legământului.

Făcusem la fel şi în cazul Karinei, mai puţin orgasmul, săruturile şi celelalte lucruri.

Că o părăsisem pe Josie însemna că nu mai eram cu ea, dar mai degrabă îmi dădeam foc boaşelor decât să fiu cu altcineva. Poate că asta avea să se schimbe, cândva, dar mă îndoiam. Aşa cum mă îndoiam şi că m-aş fi împăcat vreodată cu ideea că ea ar putea fi cu altcineva – chiar dacă o merita.

M-am simţit cuprins de furie la simplul gând că ea ar putea fi cu altcineva. L-aş fi ucis pe nenorocitul care ar fi atins-o, deşi ştiam că era atitudinea greşită. Toată povestea cu „Nu pot să fiu cu tine, dar tu să nu fii cu altcineva" mă făcea să semăn şi mai mult cu un obsedat; dar nu puteam schimba ce simţeam.

Expirând, eram pe cale să mă întorc înăuntru, când o uşă mai îndepărtată s-a deschis şi a apărut Karina.

— Bună dimineaţa, *Kýrios!*

S-a oprit, cu mâinile împreunate.

— Pari să te fi odihnit.

— M-am odihnit, am spus, cu şoldul sprijinit de balustradă. Însă cred că te aşteptai la asta.

Bărbia i s-a înclinat, iar ochii întunecaţi i-au sclipit în lumina diafană a dimineţii.

— Da, mă aşteptam.

A făcut câţiva paşi, iar eu m-am întrebat dacă aluneca sau atingea pământul cu picioarele.

— Simt că ai nişte întrebări şi cred că acceptăm mai uşor informaţiile când soarele îşi începe călătoria.

Am ridicat o sprânceană, dar avea dreptate. Aveam întrebări, şi încă multe. Chiar dacă o parte din mine încă nu voia să-i pese, ceva dinăuntrul meu, ceva nou şi puternic, refuza să îmi permită să mă fofilez de la ce eram.

— Ei, bine, da, am întrebări, am răspuns, într-un târziu, încrucişându-mi braţele la piept.

Zâmbetul ei a părut uşurat.

— Întreabă!

— Ce eşti tu, mai precis?

Zâmbetul i s-a topit.

— Ce vrei să spui?

— Eşti o pură care e şi preoteasă. Înţeleg, dar nu eşti o pură obişnuită. Eterul din interiorul tău este mai puternic, aproape la fel cu acela pe care l-aş detecta la un Apollyon, i-am explicat, amintindu-mi cu uşurinţă cum mă simţisem în preajma lui Alex, înainte şi după ce se trezise. Dar nu ştiam că există încă preotese care slujesc zeii şi nu am idee de ce eterul este mai puternic în tine decât într-un pur obişnuit.

— Noi am existat de la începuturi şi i-am slujit pe toţi zeii! Doar pentru că s-au retras în Olimp nu înseamnă că încetăm să îi slujim. Doar că slujim mai... discret.

— Adică nu mai sacrificaţi fecioare muritoare?

I-a tremurat colţul buzei.

— Asta, şi faptul că slujitorii zeilor sunt aleşi la naştere. Zeii pe care îi slujim ne marchează cu simbolurile lor, şi, fiindcă suntem aleşi, suntem... *mai* puri. Suntem mai... divini şi de aceea avem mai mult eter în sânge. Aşa a fost de la începuturi şi aşa va fi până la sfârşit.

Nu mi-a scăpat că nu negase întrebarea legată de sacrificarea fecioarelor. Trebuia să cercetez templul cât mai curând, să mă asigur că nu aveau fecioare ascunse pe undeva. Am adăugat şi asta pe lista cu lucruri de făcut.

— Iar tu porţi însemnul cărui zeu, mai precis? am întrebat.

M-a privit pieziş. Mi s-a părut impresionant că părul răsucit cu iscusinţă nu a facut-o să se răstoarne.

— Ştii deja răspunsul.

Poate că îl ştiam, dar am aşteptat.

Şi-a prins faldurile rochiei cu mâna şi, pentru o clipă, am crezut că îşi va dezveli sânii, iar asta, desigur, ne-ar fi încheiat destul de repede conversaţia. Dar nu a facut-o, slavă zeilor buni de nimic!

Şi-a expus doar partea de sus a sânului drept. Iată-l, un semn din naştere rozaliu, de forma runei invincibilităţii, aceeaşi care străjuia deasupra templului!

Mi-am încleştat maxilarul.

— Este însemnul Zeului Vieţii şi al Morţii. Cel care este absolut, a explicat, netezindu-şi mâneca rochiei. Zeul cel Numit.

— Multe nume pentru un singur zeu, am comentat, sec.

Mi-am amintit de momentul în care Alex fusese adusă în faţa Consiliului, sub falsul pretext de a discuta despre atacurile daimonilor la care fusese părtaşă mama ei. Motivul fu-

sese doar un şiretlic pus la cale de ministrul Telly, care făcea parte dintr-un grup de idioţi chitiţi să distrugă Apollyonul. Îl folosise pentru a încerca să o aservească. În timpul interogatoriului, o numise într-un fel care îmi ridicase brusc părul de pe ceafă.

O numise Aducătoarea Morţii.

Doar că nu Alex ar fi trebuit să fie motivul preocupării lor, ci eu.

— Este un zeu pe care l-am aşteptat multă vreme, a zis Karina şi şi-a împletit din nou degetele. Profeţia care îl menţiona pe Cel Numit a fost rostită cu multe secole în urmă şi, timp de sute de ani, cei născuţi să îl slujească şi-au aşteptat cu nerăbdare zeul. Acum 22 de ani, zeul s-a născut. Profeţia s-a împlinit, iar noi am răspuns chemării de a veni pe Andros. Tu eşti Cel Numit, Zeul Vieţii şi al Morţii.

M-am uitat la ea cam lung.

— Pare incredibil.

— La fel ca doi Apollyoni născuţi în aceeaşi generaţie. O astfel de situaţie incredibilă părea incredibilă cu nişte decenii în urmă, nu?

Avea dreptate, dar...

— Nu are sens.

Nu am întrebat „De ce eu?", dar era evident. De ce să fiu tocmai eu ridicat la statutul de zeu adevărat, când erau alţii mult mai potriviţi pentru asta? Serios, acum! Chiar şi numai controlând *akasha* şi m-aş fi lăsat cuprins de euforia distrugerii.

— Există multe informaţii adânc înăuntrul tău. Tot ce au învăţat Apollyonii care au existat înaintea ta. Cunoştinţele acelea ţi-au permis să te trezeşti şi să devii Ucigaşul de Zei.

— Înţeleg, însă eu nu am fost primul Ucigaş de Zei.

— Alexandria a fost, aşa este, dar soarta ei era deja menită şi nu îţi aparţinea.

Karina s-a întors, sprijinindu-se cu mâinile mici şi delicate de balustradă.

— Ea trebuia să distrugă zeul care încerca să arunce lumea în plin haos al războiului, atât. Deoarece creatorul ei, Apollo, încă exista, a reuşit să o oprească să devină adevăratul Ucigaş de Zei. Ea trebuia dintotdeauna să devină ce este astăzi, adică un semizeu.

— Iar eu ce eram? Un accelerator?

Vechea mea furie a ieşit la suprafaţă.

— Tot ce am făcut a fost, de fapt, menit să fac?

— Da! Erai menit să faci tot ce ai făcut.

Neîncrederea m-a copleşit.

— Nu se poate! Nu pot să cred aşa ceva. Am făcut lucruri oribile, iar dacă mă cunoşti pe cât de bine pretinzi, atunci ştii ce am făcut.

— Ştiu ce ai făcut.

Am făcut un pas spre ea, lăsându-mi braţele pe lângă corp.

— Îmi spui, de fapt, că tot rahatul ăla a fost predestinat, şi că eu am devenit asta... ca recompensă, sau ce?

— Nu aş spune că este o recompensă.

S-a uitat la ocean.

— Dar aşa a fost scris. Trebuia să fii creat de Ares şi să fii folosit pentru a trezi adevăratul Apollyon – pe Alexandria. Ai fost menit, alături de prietenii tăi, să îl eliberezi pe titanul Perseu{3}, care avea să îşi elibereze fraţii, la rândul lui. Tot ce s-a întâmplat de atunci a fost menit. Chiar şi moartea lui...

— Nu spune asta, am avertizat-o. Nu vreau să aud că să privesc pe cineva murind a fost scris, că s-a întâmplat din cauza destinului *meu.*

— Destinele lor sunt doar o mică parte din al tău. Ce li s-a întâmplat nu înseamnă că e din vina ta.

A lăsat bărbia în piept.

— Dar toate au condus spre asta, spre ce ai fost menit să fii dintotdeauna.

— Un zeu? am întrebat pe un ton ironic.

— Alexandria a fost menită să fie Apollyon, iar tu ai fost menit pentru un destin mult mai măreţ. M-a privit şi a adăugat: S-ar putea să fie dificil să accepţi asta, dar eşti obligat.

— Parcă ai fi Yoda, am mormăit.

— Pardon?

— Nu contează! Am oftat, încercând să mă concentrez şi am continuat: S-a mai întâmplat? Un zeu creat aleatoriu?

---

3 Traducătoarea îl confundă pe titanul Perses, fiul titanului Crius şi al titanidei Eurybia, cu eroul legendar grec Perseu, fiul lui Zeus şi al lui Danae (n.red.)

— Olimpienii au fost născuţi de titani. Ucigaşul de Zei a fost creat de zei ca o măsură absolută împotriva oricărei fiinţe supreme. Când Alexandria s-a trezit, a facut-o pentru a încheia domnia lui Ares, înainte chiar de a începe. Când te-ai trezit tu, a fost pentru a începe o nouă eră.

— O nouă eră? am râs răutăcios. Ce naiba mai înseamnă şi asta?

Şi-a înclinat trupul zvelt spre al meu.

— Că tot ce ştim este pe cale să ia sfârşit şi că va începe o nouă eră.

Karina a schiţat un zâmbet.

— Nu asta este important acum. Josie face parte din...

— Nu! am întrerupt-o. Nu mai face parte din nimic ce ţine de mine.

— De ce? a întrebat uimită. Îţi este teamă de ce ai putea face în preajma ei? Că ai putea să o răneşti? Nu ţi-ai dat seama că hrănirea este...

— Nu vreau să vorbesc despre ea cu tine. Este singurul avertisment pe care ţi-l voi da, am zis, încleştând pumnii. Ce fac eu de aici încolo nu o mai priveşte.

— Deci dorinţa ta de a te răzbuna pe titani este motivată de altă nevoie?

Am mijit ochii.

— Ai grijă!

A ridicat din umeri şi s-a întors din nou spre ocean.

— Eşti cel dintâi, a spus, după o dipă. Eşti singurul zeu care s-a ridicat, care a primit toate abilităţile divine. Ştii de ce zeilor le este atât de teamă de Ucigaşul de Zei? Nu doar pentru că îi poţi ucide, ci şi pentru că eşti absolut, alături de doar alţi trei: Zeus, Hera şi Cronos. Le este teamă de tine pentru că ştiu că ai putea deveni ca ei.

— Şi ce înseamnă „absolut", mai precis? am întrebat.

Nu pricepusem niciodată de ce îşi bătuseră capul să îl creeze pe Ucigaşul de Zei. Apollo încercase cândva să îmi explice, în cei mai vagi termeni posibili, pretinzând că era vorba de un sistem contabil. Ares nu explicase nimic. Nu avea sens să creeze ceva ce i-ar fi putut distruge.

Dar zeii păreau să exceleze la capitolul decizii proaste.

Iar muritorii, ei bine, aceştia creau permanent lucruri care urmau să îi distrugă.

Ce știam eu?

— Ai abilitățile zeilor, dar ai și puterea absolută de a distruge o ființă divină, a explicat ea, răbdătoare. De la distrugerea lui Ares, nu există un sfârșit natural al începutului tău. Singurele amenințări reale la adresa ta sunt Zeus, Hera și Cronos.

Am ridicat din sprâncene.

— Stai așa! Pricep, Cronos m-ar putea face arșice. Dar cum ar putea Zeus și Hera, când nu puteau pe când eram Apollyon?

— Tocmai pentru că *erai* Apollyon. Asta îți oferea o protecție suplimentară, însă te rog să mă crezi când spun că ar fi găsit o cale de a te distruge, pentru că știau că era posibil, a încercat Karina să îmi explice, apoi s-a oprit. Au știut mereu.

Da, desigur, firește că știuseră. Doar că nu pomeniseră nimic despre asta.

— Deci și ei sunt absoluți?

— Doar ființele absolute pot ucide alte ființe absolute. S-ar putea lupta cu tine și poate ar câștiga, a spus ea. Dar tu ești Ucigașul de Zei, Cel Numit. Nu ar fi înțelept din partea lor să se lupte cu tine.

Ha!

Păi, eram mai tare decât crezusem.

— Ești nemuritor, *Kýrios!* Ești zeu.

Cuvintele acelea s-au instalat, *în sfârșit,* în conștiința mea, și m-au lovit. M-au trăsnit, aș putea spune. Acceptasem de mult că nu aveam niciun viitor. Că, odată ce zeii se prindeau cum să mă termine, ar fi facut-o și că, în viața de după, aș fi fost târfa lui Hades. Doar după ce am întâlnit-o pe... pe Josie am regretat că făcusem înțelegerea care îmi răpea orice șansă de a avea o viață îndelungată și fericită. Dar acum?

Aveam un viitor.

Aveam o veșnicie.

Nu mai conta ce înțelegere făcusem. Zeii nu îmi mai puteau controla nici acțiunile, nici viitorul. Nu *mă* mai puteau controla.

Am clătinat din cap, încă uluit de toate astea, dar nu am mai putut nega adevărul.

— Așadar, sunt zeu...

— Da, a spus Karina, care s-a desprins de balustradă și m-a privit. Și mai ai multe de învățat.

11 – Josie

URMA SĂ MOR.

Muream.

Stând între ulmii înalţi – copaci atât de groşi, încât doar câteva raze rătăcite de lumină pătrundeau printre crengile lor stufoase simţeam cum mi se scurge viaţa din trup.

Aerul rece îmi înfiora braţele goale. Am încercat să inspir, dar aerul nu a circulat, în timp ce îmi priveam rochia albă, frumoasă, care îmi gâdila vârfurile degetelor de la picioare; rochia pe care fusesem atât de bucuroasă să o port!

Sângele mi-a ţâşnit din piept, stropindu-mi pieptarul şi stricându-l. Apăsându-mi pieptul cu mâini tremurătoare, nu am reuşit să împiedic sângele să-mi curgă printre degete.

Pe toţi *zeii,* chiar urma să mor!

Genunchii mi-au cedat, dar nu am căzut. M-au prins nişte braţe care m-au ajutat să mă aşez şi m-au ţinut cu grijă. Am clipit, încercând să mă concentrez, şi m-am lipit de pieptul cald şi puternic. Ochi de culoarea ambrei mă priveau.

— Seth! am şoptit. Să nu îmi dai drumul!

— Nu!

Faţa i s-a schimonosit. Lacrimile i-au umplut ochii. Mi-a ridicat capul, apăsându-şi buzele pe fruntea mea.

— Nu îţi voi da niciodată drumul, Josie. *Niciodată!*

Mâinile mi-au alunecat în lături. Am încercat să vorbesc iar, să îi spun că îl iubesc, că îl voi iubi mereu, însă nu mi-am putut sili gura să rostească acele cuvinte.

— Josie!

Vocea i s-a frânt. Mă legăna încetişor.

— Te iubesc! Te iubesc şi nu îţi dau drumul! Niciodată nu voi...

Icnind, m-am ridicat brusc şi am deschis ochii. M-a întâmpinat întunericul, iar trupul meu a protestat la mişcarea neaşteptată. Fiecare părticică mă durea: muşchi, oase, piele. Cred că mă durea şi părul. Mă dureau toate, dar trăiam.

— A fost doar un vis, am şoptit, răguşită, sprijinindu-mă de zidul rece. Doar un vis...

Dar avusese ceva diferit, ceva prea limpede, prea adevărat. Simţeam aerul proaspăt pe piele, mirosul metalic de sânge, şi îl auzeam pe Seth – îl simţeam lângă mine.

Dar el nu era acolo.

Fusese ca acele vise pe care le aveam când eram la Academia Legământului, în Dakota de Sud. Cele care mă preveniseră că venea, iar vocea se dovedise a-i fi aparţinut lui Atlas. Şi venise. Aducând a profeţie, îmi provocaseră aceeaşi durere surdă în tâmple. Mă întrebam dacă erau doar nişte vise – şi dacă nu erau, oare cel cu mine sângerând şuvoaie, într-o rochie albă, era un avertisment?

Nimic nu mai conta.

Obosită, am închis ochii şi am strâns din buze, pentru a bloca suspinul amar pe care îl simţeam în gât. Gândurile mi se înceţoşaseră, aşa că m-am liniştit câteva minute, până mi-a trecut.

Aveam gâtul uscat şi stomacul gol. Îmi era incredibil de sete şi de foame, şi nu îmi aminteam ultima dată când băusem un pahar de apă rece sau mâncasem altceva decât hamburgeri vechi sau cartofi prăjiţi probabil râncezi.

Titanii aveau tendinţa să uite să ne hrănească, iar când o făceau, parcă găseau dinadins mâncare dezgustătoare. Dar când foamea ne rodea intestinele, nu prea ne păsa cu ce le umpleam. Eram disperaţi.

Da, eram atât de disperată!

Am mijit ochii în beznă. Eram din nou singură. Nu îl mai văzusem pe Mitchell de o vreme şi nu aveam idee dacă trăia sau dacă era ca... sărmana fată.

Fata începuse să se descompună încă de dinainte să fiu luată de acolo. Duhoarea era sufocantă. Titanul femeie – Tetis – îndepărtase, într-un târziu, trupul semizeului încătuşat, şi o făcuse fără urmă de grijă sau de respect. O apucase de umeri şi îi lârâse trupul afară. O târâse.

M-am cutremurat.

Acum eram ţinută într-o cameră mai mică, unde şedeam pe pământ bătătorit, care mirosea a rădăcini şi a mucegai. Erau probabil şi şoareci aici, dar încercam să nu mă gândesc la asta.

Încercam să nu mă gândesc la multe.

Nu aveam idee câte zile se scurseseră de când mă răpise Hyperion de pe stâncile din Malibu. Trecuseră cel puţin trei, pentru că mi se permisese să stau la soare de trei ori, când Hyperion mă dusese deasupra, şi mi se păruse că între acele momente trecuseră alte zile, dar nu puteam fi sigură decât de ritmicitatea vizitelor lui.

Hyperion se hrănea.

Un alt fior mi-a scuturat trupul şi mi-am ridicat picioarele la piept. Uneori, se hrănea ca Seth... aşa cum făcuse Seth, cum se hrănise el, iar eu nici măcar nu observasem, dar Hyperion se asigura că ştiam exact ce făcea. Îşi apăsa mâna pe sternul meu până când îmi învineţea pielea, iar eu mă împotriveam până când mă copleşea durerea şi tot ce mai puteam face era să respir.

Simţeam că fiecare celulă din trup mi se împrăştia, iar pielea îmi era sfâşiată de pe muşchi cu un cuţit ruginit pentru unt, şi nu mă puteam împotrivi. Indiferent cât de puternică sau de curajoasă încercam să fiu, durerea mă consuma, şi tot ce puteam face era să mă micşorez, să mă rog să se termine, să urmeze nimicul iertător de la final.

Alteori, Hyperion se purta ca un daimon.

Îşi folosea *dinţii.*

Sprijinindu-mi capul de genunchi, mi-am cuprins pulpele cu braţele. Aveam o urmă de muşcătură pe încheietura dreaptă, chiar sub brăţara aurie. Nu era chiar adâncă, însă mă durea. Credeam că se vindeca însă. Cealaltă, de pe braţul stâng, era mai urâtă, mai recentă. Pielea nu arăta deloc bine şi încă sângera sau poate supura un alt tip de lichid, la care nici nu voiam să mă gândesc.

Oare semizeii se puteau infecta?

Nu aveam nicio idee.

Nu că aş fi putut întreba pe cineva.

După ce termina Hyperion, rămâneam singură pentru ce credeam că era o zi, sau poate mai mult, pentru a-i oferi trupului meu ocazia să îşi înnoiască stocul de eter, aşa cum un

trup muritor îşi înnoieşte lichidele şi celulele pierdute. Asta îmi explicase Hyperion... sau cu asta mă tachinase. Nu prea aveam conversaţii. Nici cu femeia titan nu vorbeam.

Era la fel de crudă ca Hyperion, poate chiar mai crudă, dar îi era şi teamă. Îmi dădeam seama de asta, dar lui Hyperion nu îi era. Chiar deloc.

Mi se părea că trecuseră multe ore de când îl văzusem pe Hyperion ultima dată, iar asta însemna că avea să se întoarcă în curând.

Şi ştiam ce urma.

Îmi poruncea să îl urmez, iar dacă nu o făceam, mă târa de acolo. La propriu. Mă ducea prin ce se dovedise a fi un depozit, prin docurile de încărcare şi în parcarea pustie. Nu mă lăsa doar să stau acolo, bucurându-mă de soare.

Oh, nu!

Vorbea.

Apoi, mă târa iar în interior. La început, protestam, indiferent cât de inutil era, pentru că trebuia. Câştiga mereu luptele acelea, dar aveam vânătăi care dovedeau că nu cedam atât de uşor.

Nu eram sigură că puteam suporta totul, de la capăt.

Nici nu voiam.

Mi-a scăpat un geamăt răguşit şi am ridicat mâinile, trecându-mi-le prin părul uscat şi încâlcit. Mi-am dat la o parte şuviţele de pe faţă. Părul meu era aspru şi scârbos, la fel ca hainele pe care le purtam.

Nu făcusem duş de când eram aici. Trupul mi s-a încordat, când am crezut că aud paşi. Cu gâtul rigid, am ridicat capul şi m-am străduit să aud mai bine.

Speranţa ca oricine să mă salveze murise deja a doua oară când Hyperion se hrănise din mine, pentru că... strigasem după tata.

Strigasem după Seth.

Cu lacrimi de umilinţă arzându-mi ochii, strigasem după ei până când îmi cedase vocea, iar Hyperion râsese.

Apollo nu venise.

Iar Seth... nu răspunsese.

Mă părăsise. Chiar dacă plănuisem să îl găsesc, să îi dovedesc că îl iubesc şi să îi arăt că era demn de iubirea mea, mă părăsise, iar eu... eram aici.

Ştiam că Seth nu aflase că fusesem răpită. Fiecare parte din mine ştia că, dacă ar fi aflat, ar fi venit după mine. Ştiam asta, dar să fiu aici era ca o rană deschisă în pieptul meu. Supura şi putrezea, frângându-mi inima de fiecare dată când mă gândeam la el. De fiecare dată când ştiam că nu va veni să mă salveze.

Nu venea nimeni.

Depindea numai de mine să supravieţuiesc, să evadez.

Singura şansă pe care o aveam era când mă ducea afară. Hyperion spusese cândva că asta ajuta la înnoirea stocului de eter, iar eu bănuiam că era legat de faptul că tata era zeul soarelui, la-la-la.

Să fug era singura mea şansă. Nu era cel mai bun plan, dar era mai bine decât să accept că acesta era viitorul meu, că aceasta era viaţa mea, până când nu îmi mai rămânea nimic de dat.

Nu mă puteam gândi numai la mine. Mai era şi Mitchell, iar dacă încă trăia, era aici, undeva. Nu se putea ajuta singur. Trebuia să îl scot de aici, înainte să fie prea târziu.

M-am frecat la ochi, tresărind, pentru că mi se uscase foarte tare pielea şi mă durea. Sprijinindu-mi obrazul de genunchi, am închis ochii. Probabil am aţipit, pentru că, în clipa următoare, capul mi-a tresărit când s-a deschis uşa.

Hyperion a umplut tot spaţiul acela.

— Bună ziua, rază de soare!

— Dispari! am zbierat, încordându-mă toată.

A chicotit, în timp ce străbătea distanţa scurtă dintre noi.

— Cât de elegant! Vrei să mai încerci?

Am înghiţit cu greu.

— Dispari naibii de-aici?

— Nu merge aşa! a zis când s-a oprit lângă mine. Ridică-te!

O parte din mine voia să refuze, dar, dacă procedam aşa, m-ar fi atins, iar eu nu voiam să mă confrunt cu asta, aşa că m-am ridicat pe picioarele slăbite şi l-am evitat. Am pornit de una singură, străbătând jumătate de cameră când m-a lovit cu palma peste şale, împingându-mă înainte.

Aproape m-am dezechilibrat, dar m-am stabilizat cu ajutorul mâinii.

— A fost... urât.

— Te mişti prea încet!

Degetele mi-au pătruns în carnea umărului.

— Mergi ca o vacă prea bine hrănită.

Mi-am muşcat interiorul buzei când am intrat pe casa îngustă a scărilor. Aproape că m-a ţinut în şuturi tot drumul până sus.

— De fapt, chiar îmi aminteşti de o vacă, a spus el, când depăşeam uşile care căzuseră din nişte balamale. O vacă grasă, cu pete.

— Te pricepi la cuvinte, am scrâşnit.

Mergeam pe lângă navete de lemn şi mese de lucru prăfuite.

— Mi-ai pus inima pe jar.

Degetele lui au apăsat mai puternic, făcându-mă să tresar.

— Credeam că vei mai slăbi. Corpul tău reţine foarte bine grăsimea.

— Uau! am exclamat.

De fapt, da, slăbisem. Abia dacă se mai ţineau blugii pe mine.

Hyperion a deschis uşa cenuşie. Soarele s-a revărsat, iar eu am mijit ochii. M-a condus de-a lungul rampei. Parcarea era goală, cu excepţia a două camioane pentru livrări, care se aflau acolo de când ieşisem prima dată afară. Erau nişte modele mai vechi. Cuvintele MILL AND SONS INC. erau pictate cu vopsea roşie scorojită pe unul dintre ele. Buruienile se iţeau prin cimentul crăpat. La câţiva metri distanţă, copacii se îndeseau la marginea parcării.

Nu mai era nimic altceva în zonă.

Ştiam asta pentru că nu văzusem nicio clădire, nu auzisem zgomot de maşini în depărtare şi nimeni nu venise să vadă... de ce se auzeau strigăte.

Genunchii îmi tremurau în timp ce mergeam în faţa lui Hyperion. Cimentul îmi ardea tălpile goale. Nu aveam idee unde ne aflam, dar credeam că eram în sud – asta dacă eram încă în State.

— Stai jos! mi-a poruncit.

Inspirând adânc, am vrut să fac ce mi-a spus, dar în ultima secundă am ţâşnit în faţă, forţându-mi picioarele să se mişte. Am ţâşnit.

— Serios? a râs Hyperion. Încerci să fugi de mine?

Cu braţele şi picioarele încordate, am ignorat amorţeala şi durerea, şi am alergat cât de repede am putut. În tălpi mi s-au înfipt pietricele care mi-au tăiat pielea, dar am continuat să alerg. Am ieşit din parcare, ţâşnind printre copaci. Mă ardeau plămânii şi îmi bubuiau tâmplele. Nu ştiam până unde puteam alerga, dar voiam să...

În faţa mea au apărut brusc flăcări, înghiţind un copac. Icnind, am alunecat. Agitându-mi braţele, m-am răsucit chiar când durerea a pus stăpânire pe mine. Mi-au cedat picioarele şi m-am prăbuşit.

— A fost amuzant!

Hyperion mi-a vârât degetele în păr. Mi-a tras capul pe spate.

— Chiar mă întrebam, să ştii, dacă ţi-ai pierdut sau nu încăpăţânarea. Dacă te-am învins atât de uşor.

Gâfâind, m-am silit să îi înfrunt ochii negri, nesfârşiţi şi lipsiţi de suflet.

Mi-a zâmbit.

— Asta m-ar fi dezamăgit.

— Departe de mine gândul ăsta! am icnit.

— Da, absolut.

A strâns mai tare, îngenunchind şi trăgându-mi capul pe spate.

— Ghici ce am făcut, rază de soare!

Am gemut când m-a tras iar de păr.

— Nu ştiu. Ai ajutat o bătrână să treacă strada?

A părut amuzat.

— M-am întors să le fac o vizită prietenilor tăi.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Pe buze i-a apărut un rânjet.

— Nu erau acolo.

Am putut din nou să respir.

— Sunt în viaţă?

— Deocamdată, a răspuns şi m-a prins de bărbie cu cealaltă mână. Am urmărit grupul până la Academia Legământului, unde nu putem intra. Încă.

M-am simţit uşurată. Deacon şi Luke, Gable, Alex şi Aiden erau în siguranţă, deocamdată. Însemna ceva... totul.

— Ştii ce mi-ar plăcea să aflu?

— Cum o să mori?

Am simţit cum mi se pune un cârcel dureros în ceafă.

— Fermecător!

Şi-a trecut degetul mare peste buza mea inferioară, iar eu m-am înfrânat cu greu să nu îl muşc.

— Unde a plecat micul tău Ucigaş de Zei. Nu era cu ei.

L-am privit, expirând scurt.

— Nu ştiu.

— Iar eu nu cred asta.

Mi-a dat drumul părului, iar eu am căzut. Încordarea de la ceafă a cedat.

— Nicio clipită.

Nu am zis nimic.

Degetul mare al lui Hyperion mi-a mai atins o dată buza, iar el s-a aplecat. Muşchii spatelui mi s-au încordat dureros.

— Ştii că sunt multe feluri în care te pot obliga să îmi spui.

Inima bătea să îmi spargă pieptul.

— Feluri pe care nici măcar nu le visezi.

Respiraţia lui rece mi-a atins gura, iar eu mi-am făcut o idee despre ce fel de lucruri avea în vedere. Mâna lui mi-a alunecat pe bărbie, iar degetele i s-au înfipt în ea, învineţindu-mi pielea.

— Unde este...

— Hyperion!

I s-a încordat un muşchi al maxilarului, apoi s-a ridicat, lăsând mâna jos.

— Ce este, Tetis?

Am căzut în faţă, proptindu-mă în mâini. Nesigură dacă trebuia să îi fiu sau nu recunoscătoare pentru întrerupere, am rămas tăcută.

— Ce faci cu ea afară? a întrebat, iar eu am ridicat privirea, printre şuviţele cleioase.

Tetis era superbă. Avea aproape doi metri şi jumătate înălţime, păr lung, de culoarea nisipului, şi trăsături care păreau delicate şi feroce, în acelaşi timp. Purta pantaloni de piele, la fel ca Hyperion, dar avea bustul acoperit de un top strâmt, negru.

— M-ai întrerupt să mă întrebi aşa ceva? a răspuns Hyperion.

Ea s-a apropiat.

— Şi ce dacă?

— Nu îmi place asta, Tet.

— Chiar crezi că îmi pasă?

Mi-a scăpat un hohot răguşit, înainte să mă pot abţine.

Tetis a mijit ochii, iar Hyperion s-a răsucit şi s-a mişcat atât de repede, că nu am putut să îi evit lovitura. Pumnul i s-a oprit în falca mea, iar eu am căzut într-o parte. Uluită, am rămas întinsă. Îmi ţiuiau urechile.

— Ştim amândoi că îţi pasă, a spus Hyperion, întorcându-se spre ea.

Chipul ei s-a strâmbat de furie şi a ridicat mâna. Hyperion a fost mai rapid. A apucat-o de braţ, trăgând-o la pieptul lui, şi a prins-o de păr cu cealaltă mână. I-a tras capul pe spate. Icnetul ei de durere a fost amuţit de gura lui. A sărutat-o şi nu a semănat deloc cu un sărut, ci mai degrabă cu un act de pedepsire şi de brutalitate, însă lui Tet a părut să îi placă, pentru că gura lui nu i-a înăbuşit geamătul şi nici nu a oprit-o să-şi strecoare braţul musculos în jurul gâtului său.

Frate!

Nu erau rude sau aşa ceva? Scârbos! Dar acum erau distraşi, ocupaţi să îşi vâre limbile pe gât, aşa că m-am ridicat şi am privit peste umăr. Focul care cuprinsese copacul se stinsese. Inima mea bătea nebuneşte, când am făcut un pas în spate şi am inspirat adânc.

— Nici să nu te gândeşti! a poruncit Tet.

Am întors capul. Terminaseră, iar acum amândoi se uitau la mine. Orice şansă de scăpare se evaporase. M-am simţit copleşită, cuprinsă de disperare. Hyperion singur era suficient de rău, dar dacă se implica şi Tet, lucrurile puteau deveni şi mai nasoale. Mi-am cuprins talia cu braţul şi am aşteptat.

— De ce eşti aici? a întrebat iar Hyperion.

Tet a ridicat o sprânceană întunecată.

— Nu o să-ţi placă.

Hyperion a oftat, răsucindu-se spre celălalt titan.

— Dă-i drumul!

Ea a zâmbit strâmb.

— Cronos ştie despre ea. Vrea să o vadă. Acum!

12

La felul în care mă strângea Hyperion de braţ, urma să-mi rup un os, cât de curând. Nu că i-ar fi păsat dacă se întâmpla.

Făcusem deplasarea în felul zeiesc despre care bănuiam că era rezervat doar celor superşmecheri. Acum ne aflam toţi trei în pădure, eu cu sudoarea curgându-mi pe faţă, făcând să mă usture toate juliturile, iar în secunda următoare eram înconjuraţi de un aer mai rece, în faţa unui conac impresionant, înfipt parţial în munte.

Eram ameţită. Hyperion a început să mă târască spre o verandă imensă. Aproape că nu le-am observat, la început. Până nu m-am apropiat, păreau doar nişte obiecte pe jos.

Erau corpuri.

Îngrozită, m-am împleticit şi aş fi căzut, dacă nu m-ar fi ţinut atât de strâns. Erau zeci, iar muştele roiau în jurul lor. Mi s-a urcat fierea în gât, dar nu aveam nimic în stomac, ca să vomit. Mi-am încleştat maxilarul şi m-am concentrat în faţa mea, la uşa conacului. Un om se sprijinea de clădire, dar, în timp ce urcam scările, am simţit că duhoarea de rânced devenea tot mai pregnantă.

Bărbatul a rânjit, iar umbrele i-au acoperit ochii, eclipsându-i irisurile căprui.

Era o umbră.

Îndepărtându-se de zid, ne-a deschis uşa. Tet a luat-o înainte, iar eu a trebuit să o urmez.

Cronos!

Eram dusă în faţa lui Cronos.

Amorţită de groază, abia dacă am simţit drumul până sus, prin holul îngust. Respiram scurt, gâfâit, când uşile s-au

deschis spre un dormitor impresionant. Nu voiam să intru. Instinctele voiau să mă împiedice, dar nu aveam de ales.

Doi titani stăteau în picioare de o parte şi de alta a patului. Erau amândoi bărbaţi. Unul era chel şi avea pielea smeadă. Celălalt avea tenul mai deschis şi păr de un albastru şocant, strălucitor. Mi-am amintit imediat ce îmi spusese Mitchell. El era cel care îi făcuse fetei toate acele lucruri oribile. M-a lovit greaţa şi a trebuit să mă uit în altă parte. Privirea mea s-a oprit în mijlocul patului, şi nu m-am mai gândit la ceilalţi doi titani.

Am căscat gura.

Era numai păr alb şi piele uscată. Nişte rămăşiţe de barbă îi acopereau jumătate din faţă. Umerii săi erau înguşti, iar pieptul, scobit, la fel şi abdomenul. Sprijinit pe un munte de perne, bărbatul arăta de parcă nu şi-ar fi putut ridica braţele subţiri ca nişte spaghete, dar era Cronos.

Acel Cronos.

— Mai aproape! a strigat el. Aduceţi-o mai aproape!

Înainte ca Hyperion să poată face un pas, titanul cu piele smeadă s-a mişcat.

— Mă ocup eu! a spus, prinzându-mi celălalt braţ într-o strânsoare mult mai blândă.

Hyperion nu mi-a dat drumul.

— Îmi aparţine, Perseu!

Am căscat ochii. Perseu? Nu era cel pe care Alex, Aiden şi Seth îl eliberaseră din Tartar, să se lupte cu Ares? După aceea, evadase. El era cel care îi eliberase pe ceilalţi titani.

Perseu a chicotit, întunecat.

— Te-ai jucat suficient. O săptămână, mai precis.

O săptămână? Doar atât? Mi se păruse mai mult. M-a muşcat durerea şi am scrâşnit din dinţi. Pentru o clipă, am crezut că Hyperion îmi va smulge braţul, însă mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate, lângă Tet.

Am ridicat privirea spre Perseu, dar el nu se uita la mine, în timp ce mă ducea către locul de lângă pat unde se aflase înainte. Când m-am apropiat, Cronos a ridicat încet bărbia. Ochii lui negri erau lipsiţi de expresie.

— Nu sunt cum te aşteptai? m-a întrebat cu un râset sec şi parcă şoptit. Vezi doar un bătrân obosit?

Nu ştiam ce să spun.

Degetele lui Cronos au tresărit pe plapumă.

— Nu sunt ca ei.

Buzele lui palide s-au tras înapoi, dezvăluind dinţi surprinzător de albi.

— Am nevoie de mai mult decât de câţiva puri şi un semizeu încătuşat să mă hrănesc. Sunt mai bătrân şi mai puternic.

Oprindu-se, a expirat greu.

— Câteva zile cu un semizeu ar trebui... să fie suficiente.

Ah, nu, nu, nu!

Pielea a început să mă furnice. M-am gândit la trupurile de afară şi mi-am dat seama că nu erau muritori. Fuseseră puri. Îi secase complet şi îi aruncase ca pe nişte rebuturi. M-am gândit la Mitchell. Oare îl aruncaseră şi pe el, aşa ca pe Lauren şi pe toţi purii aceia?

Oare aceasta avea să fie şi şi soarta mea?

— Trebuie să avem grijă, a spus celălalt titan, cel cu părul albastru, în creastă. Nu poate rămâne aici perioade lungi. Nu ar fi sigur pentru tine. Nu până când nu îţi revii complet.

— De aceea nu am adus-o aici, până acum, Oceanus, a spus Hyperion.

Titanul cu păr albastru a rânjit.

— Şi ar trebui să credem asta? Ştim cine este. Ştim ce pui la cale. Îţi pasă numai de răzbunarea ta personală.

Hyperion nu a spus nimic.

— Crede că îl va scoate pe Apollo din ascunzătoare, a zis Perseu, încă ţinându-mă de braţ de parcă aş fi putut să fug.

Aşa voiam, dar era o prostie. Nu aveam unde să plec.

— Tot ce va reuşi să facă va fi să îl aducă pe Ucigaşul de Zei la uşa lui.

Când l-a pomenit pe Seth, mi-a scăpat aerul printre dinţi.

— Nu o va găsi, a spus Hyperion. Suntem protejaţi.

— Protecţia nu este permanentă, i-a întors-o Perseu. Iar tu nu îl cunoşti. Eu însă da! Va trece peste ea. Va găsi o cale.

— Nu a găsit-o încă.

Tonul lui Hyperion a devenit arogant.

— Îl voi găsi eu primul.

Oceanus a pufnit.

— L-a ucis pe Atlas, nesăbuitule! Este zeu şi poate să ne ucidă pe toţi.

Deci Seth era zeu acum? Avea sens, pentru că era Ucigaşul de Zei. Dar Apollo nu îl numise aşa, şi nici Hades.

Hyperion şi-a dat ochii peste cap.

— Nu mi-e teamă de el!

— Poate că ar trebui să îţi fie, l-a contrazis Perseu. Trebuie să fim cu toţii foarte precauţi.

— Nu mă va putea învinge, odată ce sunt complet refăcut, a spus Cronos încet, ridicând cu greu o mână şi îndoind un deget. Adu-mi-o!

M-a cuprins panica. M-am împotrivit, dar Perseu era puternic, iar picioarele au început să-mi alunece pe podeaua de lemn masiv. M-am apucat de marginea patului.

— De ce? am icnit. De ce faceţi asta?

Îl întrebasem asta pe Hyperion şi nu primisem niciun alt răspuns, în afara urii lui faţă de Apollo, care îl îngropase, aşa că nu mă aşteptam să răspundă nici Cronos.

Totuşi, a facut-o.

— Vrem ce ne-au luat copiii noştri. Vrem să le-o plătim.

Răzbunare? Totul era despre *răzbunare*?

Rahat! Vieţile erau distruse şi pierdute pentru ceva care se întâmplase înainte de era noastră, sau înainte ca măcar să înregistrăm trecerea timpului? Şi îl mai acuzau pe Hyperion că avea o vendetă personală? Nu mi se păreau deloc a fi lucruri diferite.

Oceanus s-a mişcat spre pat şi a vârât un braţ sub Cronos, ridicându-l.

— Trebuie să ne grăbim!

— Mai aproape! l-a îndemnat Cronos.

Teama mi-a sufocat panica. M-am luptat cât am putut, dar lupta s-a terminat înainte să înceapă. Perseu m-a ridicat ca pe un pisoiaş. Lipită de pat, m-a consumat panica. Atâta îmi fusese. Aici se termina totul. Ştiam asta. Visul greşise. Aveam să mor aici, în timp ce eram folosită pe post de adaptor universal...

— Nu-ţi fie teamă! a spus Cronos, răguşit, cu ochii scânteind când şi-a apăsat mâna osoasă pe sternul meu. Durerea este temporară.

Basil se afla lângă mine. Eu şedeam. Avea mâinile unite în faţă. Pe hainele sale albe nu era nici fir de praf. Aştepta în tăcere. Nenorocitul de scaun pe care stăteam era aproape cât un tron. De fapt, dacă eram să fiu sincer, şi asta încercam să fac, chiar *era* un tron. Era singurul scaun din ceea ce fusese cândva camera de zi. La un moment dat, fusese adăugat un podium. Pe el se afla scaunul.

Da! Era un nenorocit de tron.

Mâinile mi s-au crispat pe braţele placate cu titaniu; am încercat iar. Cu ochii închişi, mi-am imaginat faţa lui Hyperion şi m-am lăsat să alunec în gol. Deschizându-mi toate simţurile, l-am căutat în beznă.

„Mă simt ca profesorul Xavier{4}, folosind Cerebro", m-am gândit, zâmbind. Căutam urma lăsată de titan în urma lui. Aşa părea să ştie Apollo unde ne aflam, în orice moment, şi asta îi permitea să apară unde eram şi noi, oricând.

După ce am lăsat sticla şi am ascultat ce voiau să îmi spună Basil şi Karina, mi-am dat seama că puteam face multe. Karina mi-a explicat cum de era posibil şi cum devenisem ce eram. O părticică din mine încă refuza să creadă.

Dar dovada era Pegas.

În principiu, dacă îmi puteam imagina persoana sau locul, puteam ajunge acolo cu uşurinţă. Asta aflasem deja când dădusem peste Josie. Să chem *akasha* sau oricare dintre elemente necesita doar un gând, iar dacă eram foarte calm şi liniştit, simţeam puterea vibrându-mi sub piele.

Dar trebuia... să mă hrănesc.

Nu mai era ca înainte – cum fusese cu Alex, cu mulţi ani în urmă, sau cu Josie. Nu mai confundam nevoia cu dorinţa. Aveam *nevoie* de eterul oferit de Karina. Nu îl *voiam.*

Asta era diferenţa dintre a mă hrăni din ea şi din Josie. De la Josie voiam asta pentru că o doream pe ea, doream tot ce ţinea de ea; dar nu îi puteam face aşa ceva.

---

4 Profesorul X (Charles Francis Xavier)este un personaj din seria de benzi desenate X-Men, creată de Marvel Comics. Acesta este descris drept creatorul şi liderul ocazional al mutanţilor X-Men. (n.red.)

Nu îmi prea păsa dacă mă hrăneam din Karina, iar ea pălea sau dacă se scuza imediat şi abia ajungea la templu, să se odihnească. Simţisem doar o urmă vagă de remuşcare când apăruse cu o seară înainte, cu umbre negre sub ochi.

Dar dacă nu mă hrăneam din ea, una dintre preotesele înalte şi blonde i-ar fi luat locul, şi nu eram capabil de asta.

Ce naiba spunea asta despre mine?

Nimic bun.

Din fericire, nu aveam nevoie să mă hrănesc zilnic. Începusem să recunosc semnele: oboseală, foame de mâncare pentru muritori, irascibilitate. Toate acestea îmi spuneau că era timpul pentru reîncărcare.

Mă uimea că, în tot acest timp, nimeni nu ştiuse că aşa îşi menţineau zeii puterea.

Expirând scurt, am căutat prin abis, dar, la fel ca înainte, nu am găsit nimic. Frustrat, am deschis ochii.

— Nu îl pot găsi.

— Atunci, probabil nu se mişcă, a răspuns Basil. Cred că sunt veşti bune.

Nu eram atât de sigur. Doar pentru că Hyperion nu umbla dezlănţuit cine ştie pe unde nu însemna că şi ceilalţi titani stăteau cuminţi, iar Josie... Era încă acolo, poate încă în Malibu. Sau poate că plecaseră să îi găsească pe ceilalţi doi semizei.

M-a cuprins neliniştea, şi nu era legat de eter. Aveam o senzaţie ciudată în piept. Stăruia acolo de când mă trezisem. Ca atunci când intri în cameră şi uiţi ceva. Nu puteam scăpa de ea.

Ceva nu era în regulă.

Trecându-mi degetele prin păr, am mijit ochii şi am privit prin camera strâmtă şi pustie.

— Am încercat să îl găsesc pe Apollo, dimineaţă. Nici pe el nu l-am găsit.

— Probabil este în Olimp, *Kýrios.*

Renunţasem să-i mai repet ticălosului să nu mă mai numească „stăpân”. Nu puteam apărea în Olimp. Pentru că nu fusesem acolo niciodată, nu îl puteam căuta, dar ştiam că existau porţi care duceau către împărăţia zeilor. Să găsesc una dintre ele ar fi fost... interesant.

Şi distractiv, probabil.

Însă, odată ajuns în Olimp, nimeni nu m-ar fi putut opri să intru oricând doream, iar asta cu siguranţă era şi mai amuzant.

M-am ridicat şi am coborât de pe podium. Tocmai traversam camera, când Basil a spus:

— Ar trebui să o aduci aici, *Kýrios!*

M-am oprit fără să îmi dau seama ce fac.

— Ştiu că nu îţi place să vorbeşti despre asta, a continuat Basil, precaut. Poate că inima ta nu mai simte la fel pentru ea, dar, chiar dacă nu mai vrei să fiţi împreună, nu este în siguranţă acolo unde se află.

M-am întors năvalnic spre el. Am simţit puterea clocotindu-mi sub piele.

— Ce simt pentru ea nu s-a schimbat. Şi nici nu se va schimba vreodată.

— Aşadar încă ţii la ea din toată inima?

O parte din mine voia să îi spună să îşi vadă de treabă. Dar nu a făcut-o.

— Este *psychi mou.* O iubesc. O voi iubi mereu.

Era confuz.

— Dacă ea este sufletul tău, atunci cum de nu ai încredere în tine în preajma ei? Doar asta i-ar garanta siguranţa.

Am deschis gura să răspund, dar m-am trezit că nu aveam cuvinte. Basil nu pricepea. Nu mă putusem abţine înainte. „Acum *însă* este diferit", mi-a şoptit vocea din capul meu. Era prea riscant să o ascult şi să îi cedez.

Răsucindu-mă pe călcâie, am ieşit pe uşă, trecând de nişte servitori care ştergeau praful sau făceau ce or fi făcut de fiecare dată, în numeroasele camere. Fireşte că aproape au sărutat podeaua când s-au înclinat.

I-am ignorat şi am ieşit. Oprindu-mă la umbră, am cercetat orizontul. Câteva bărcuţe pluteau pe marea liniştită. Mi-am atins pieptul cu mâna, sub inimă. Ştiam care era problema. Trebuia să aflu dacă Josie era bine. Puteam face asta fără ca ea să ştie, pentru că o mai făcusem. Puteam să o veghez mai departe, de la distanţă.

În fond, eram zeu.

Puteam face asta.

Ar fi trebuit să fac deja asta – să văd cum se simte, după ce o privisem dormind. Basil avea dreptate. Nu era tocmai

sigur, chiar dacă îşi putea purta singură de grijă sau dacă persoanele cu care era puteau să o apere. Dar dacă o vedeam iar, aş fi putut mai apoi să o părăsesc?

Coborând privirea, am închis ochii şi mi-am imaginat chipul ei. Am zâmbit, împotriva voinţei mele. Trăsăturile sale s-au compus atât de repede şi de perfect, încât a părut să se afle în faţa mea. Agăţându-mă de imaginea ei, am căutat-o.

Nu am găsit nimic.

— Ce mama naibii?

Am deschis ochii.

Cu inima bătându-mi tot mai tare, am încercat iar, întinzându-mă în vid, căutându-i urma. Nimic!

Eram nelămurit. Nu avea sens. Oriunde s-ar fi aflat, ar fi trebuit să o pot găsi. Derulând imaginile până la ultimul loc în care se aflase, casa lui Gable, mi-am imaginat-o şi am simţit că mă mişc.

O clipă mai târziu, mă aflam acolo.

— Pe toţi dracii! am mârâit.

Am ştiut imediat că se întâmplase ceva.

Aleea era crăpată – şi nu doar crăpată, ci despicată, cu o ditamai crevasa în mijloc. Am ridicat capul şi m-am grăbit dincolo de ea, deschizând uşa. A scârţâit şi a căzut din balamale, zdrobindu-se de podea, însă nu am auzit-o.

Casa era distrusă.

Ce se întâmplase afară continuase la interior; nu simţeam nici urmă de viaţă. Dar simţeam o urmă de putere atât de mare, că sigur nu era pământeană. Nu aparţinuse unui singur zeu, ci mai multora. Dându-mă un pas înapoi, am încleştat pumnii.

Ceva se întâmplase aici.

Ceva rău.

Şi dacă nu o mai simţeam pe Josie, asta putea însemna doar una din două: prezenţa ei era blocată, ascunsă mie, sau... nu mai era pe această lume.

13

Mi-am dorit să parcurg sute de kilometri, de pe coasta Californiei, dincolo de Badlands, spre biroul decanului de la Academia Legământului. Am apărut în centrul încăperii şi au trecut cam trei secunde până să îşi dea seama cei prezenţi că aveau un musafir. Marcus şedea pe scaunul din spatele biroului mare, de mahon. Se lăsase pe spate, picior peste picior, cu braţele încrucişate lejer la piept. Îi asculta pe cei doi din faţa lui.

Deacon şedea.

Luk e stătea la dreapta lui.

Să îi văd pe ei, fără Solos, mi se părea aiurea. Ticălosul nu îşi meritase soarta.

Marcus m-a văzut primul.

A pălit rapid şi s-a ridicat, cu ochii verzi scânteind.

— Pe toţi zeii!

Luke s-a răsucit şi a încremenit. Expresia i s-a schimbat, iar el a alunecat uşor într-o parte, blocându-l pe Deacon, care se holba la mine de parcă aş fi fost o stafie.

Am zâmbit la mişcarea protectoare, deloc subtilă.

— Seth, a exclamat Deacon, ridicându-se. Ai apărut... de nicăieri...

— Să ştii că puţine lucruri mi se păreau mai enervante decât Apollo sau oricare alt zeu apărând după bunul plac, am spus, privind de la unul la altul în timp ce mă apropiam de birou. Dar trebuie să recunosc că să pot face asta îmi aduce o satisfacţie de nedescris.

Marcus mă privea lung.

Am zâmbit cu superioritate.

— Avertisment: acum sunt zeu. Oprindu-mă, m-am aplecat în faţă, sprijinindu-mi palmele de suprafaţa biroului, şi am întrebat: Aşa-i că e înspăimântător?

— Da! a zis el. Este.

Ridicând o sprânceană, m-am îndepărtat de birou şi mi-am încrucişat braţele. M-am uitat la Luke.

— Scuze că te-am lovit! N-a fost cu intenţie.

Luke şi-a încleştat maxilarul.

— Nu prea sunt convins dacă ar trebui sau nu să-ţi accept scuzele.

Am ridicat din umeri.

— Relaxaţi-vă! Nu sunt aici să pornesc o revoltă sau să dărâm coşmelia.

— Cum? a spus Deacon. Cum de eşti...

— E o poveste lungă. Nu am nici timp, nici chef să o spun.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Marcus aşezându-se încet.

Sau poate i-au cedat picioarele. Una din două.

— Nu am de gând să rămân.

— Fireşte că nu! a comentat Marcus.

M-am încruntat.

— Am fost la casa din Malibu. Am văzut că s-au întâmplat nişte lucruri acolo.

Sub ochii argintii ai lui Deacon, de obicei plini de viaţă, erau cearcăne negre.

— Da! Se pare că nu trebuia să ucidem un titan.

— Serios? am mormăit, pe un ton care se voia nepăsător.

— Uciderea lui Atlas a provocat nişte cutremure puternice, mi-a explicat Luke, cu sprâncenele unite. Nu ştiai?

Am ridicat o sprânceană.

— A mai făcut şi o gaură în Tartar, a adăugat Deacon, lăsându-se pe spătar. Camera de zi a lui Gable s-a umplut deodată de daimoni arşi. A fost o scenă desprinsă parcă dintr-un film de groază.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Poftim?

— Ne-am luptat cu ei, până când Hades şi ciracii lui au apărut şi ei. Luke şi-a trecut degetele prin păr şi a adăugat: Apoi, a apărut Apollo. Lucrurile s-au...

— Poftim? am repetat, tot mai îngrozit.

O furie ciudată s-a citit pe chipul lui Deacon, în timp ce se holba la mine.

— Nu ai fost *acolo.* Cum de ai putut să nu fii acolo?

M-am încordat tot când am priceput ce voia să spună. Când am vorbit, vocea mea era de o blândeţe letală:

— Îmi placi, Deacon. Mi-ai plăcut întotdeauna, aşa că voi spune asta o singură dată: am fost *nevoit* să plec.

— Dar acum eşti aici, a spus el, cu obrajii palizi înroşindu-se.

— Deacon! l-a avertizat Luke, atingându-i braţul.

— Nu! a zis Deacon şi s-a scuturat. Josie te-a apărat, după ce ne-ai părăsit, pe noi şi *pe ea.* Le-a ţinut piept lui Alex şi lui Aiden, care se temeau că ai devenit malefic, hotărât să ucizi pe toată lumea. L-a înfruntat pe tatăl ei, pe Apollo, când a apărut şi a început să spună rahaturi despre tine. Ea te-a *susţinut,* a continuat Deacon, strângând pumnii. Iar tu nu ai fost acolo.

Furia a ieşit la suprafaţă, urmată de un cumplit sentiment de vinovăţie. M-am răstit:

— Nu puteam fi acolo şi nu pot fi lângă ea, Deacon! Pentru siguranţa ei.

— Siguranţă?

Râsul îi era aspru şi, cumva, atipic.

Akasha a clocotit în mine, dar mi-am înghiţit dorinţa de a lovi. Îmi plăcea Deacon şi nu voiam să-l arunc pe geam.

— Uite ce e, sunt aici pentru că vreau să mă asigur că e bine. Nu o pot... nu o pot simţi. Deloc.

Deacon a căscat gura.

Din spatele biroului, Marcus a închis ochii scurt.

— Nu ştii...

— Rahat! a mormăit Luke.

Privindu-i, am simţit că prin vene îmi curge incertitudinea, usturătoare ca acidul.

— Ce nu ştiu?

Deacon s-a uitat lung la mine, iar Luke a spus:

— După ce s-a rezolvat cu daimonii, Apollo i-a spus lui Josie că mama ei a murit odată cu bunicii.

— Nu!

M-a cuprins oroarea.

— Apollo a spus...

M-am întrerupt, înţelegând brusc.

— Apollo a minţit-o de la început.

— Josie a luat-o razna. O explozie de *akasha* ne-a trântit în fund pe mine, pe Alex şi pe Aiden. Apollo s-a făcut nevăzut.

Un zâmbet trist mi s-a ivit pe buze. „Bravo, fata mea!"

Dar fata mea suferea. Pe toţi zeii, durerea era cruntă, cu siguranţă, pentru că ea crezuse mereu că-şi va vedea din nou mama, odată ce toate reintrau pe făgaşul normal. Chiar plănuise să mă prezinte. Era un lucru atât de tipic muritor, însă aşa era Josie – Josie *a mea.* Era un semizeu puternic, dar cu suflet de muritoare! Dorinţa de a o căuta, de a-i oferi consolarea de care ştiam că are atâta nevoie, m-a copleşit; dar Josie nu mai era fata mea.

Ceva nu se potrivea, totuşi. Faptul că Apollo îi spusese adevărul despre mama ei nu explica de ce nu o puteam simţi.

— Şi nu e totul, adăugat Marcus şi şi-a pus mâinile pe birou. Nu ar trebui să fii aici, Seth, ci acasă.

Mi-am desprins braţele de la piept şi m-am încruntat.

— Acasă la mine?

— Pe insule, a explicat Luke. Josie se gândea că vei merge înapoi pe insulele unde ai crescut. Asta plănuia să facă. Ea...

— S-a dus pe Andros?

Surpriza mi-a tăiat respiraţia. Cum naiba îşi dăduse ea seama că într-acolo mă îndreptam? Pomenisem despre insule numai de câteva ori.

„Pentru că te iubeşte", a şoptit aceeaşi voce din gândurile mele şi avea sută la sută dreptate. Pentru că mă iubea, ştia suficient despre mine cât să îşi dea seama ce intenţii aveam; voia să vină după mine.

Trebuia să mă întorc. Pe toţi zeii, dacă apărea acolo, iar Basil o găsea, dacă vedea templele şi o întâlnea pe Karina... începeam să simt cum îmi pâlpâie silueta.

— Seth, aşteaptă! m-a strigat Deacon cu ochii măriţi. Josie nu a ajuns pe insule.

M-am oprit. Inima. Plămânii. Totul s-a oprit, mai puţin pământul, pentru că mi s-a părut că mi se clătina sub picioare.

— Ce vrei să spui?

— A găsit-o Hyperion, a zis Luke cu maxilarul încleştat. Am plecat din casa lui Gable şi ne-am mutat într-una dintre casele unei rude, ca să planificăm ce urma să facem fiecare.

Josie era afară, cu Alex. S-au luptat cu Hyperion. A ieşit şi Aiden, dar... a prins-o.

Marginile camerei au început deodată să se înceţoşeze şi să se albească.

— Hyperion a luat-o?

Deacon a ridicat bărbia.

— Da! Acum... acum nouă zile.

Nouă zile.

Hyperion o răpise pe Josie acum *nouă zile.*

Teroarea mi-a explodat în piept, iar o furie roşie şi fierbinte mi s-a răspândit prin vene. Josie era la el.

Marcus s-a ridicat iar.

— Alex şi Aiden au plecat după tine, Seth. S-au îndreptat spre insule.

Eram deja pe jumătate plecat, când l-am auzit pe Deacon repetând:

— Ar trebui să fii acolo.

Nimic.

Nu simţeam nimic.

Nici urmă de Josie, nici urmă de titani. Panica îmi cuprinsese pieptul. Nu aveam unde să caut, de unde să încep.

Era la el de *nouă zile.*

Mi s-a întors stomacul pe dos. M-am gândit că mi se va face rău, chiar acolo, pe nisip, la câţiva metri de oceanul uşor agitat.

Nimic nu putea opri valul constant de imagini care îmi invadau fiecare gând şi fiecare clipă. Era la ei, iar eu ştiam bine ce îi făceau.

Nouă zile.

„Nu ai fost acolo pentru ea."

Nu fusesem.

Nici când aflase că mama ei murise, nici când o răpise Hyperion. Dacă aş fi fost, aş fi putut să o consolez. Aş fi făcut-o să mai uite de suferinţă. Dacă aş fi fost, l-aş fi putut opri pe Hyperion.

Dacă mai rămâneam câteva zile, Josie ar fi fost în siguranţă, aici, pentru că acum, când nu mai conta, îmi era limpede că Basil şi Karina aveau dreptate. Singurul loc în care Josie ar fi fost apărată de titani era aici, cu mine.

— Futu-i! am scuipat.

Regăsindu-mi echilibrul, am căutat-o, am căutat orice şi tot nu am găsit *nimic.*

M-am răsucit, orbit de furie. Am urlat, iar un fulger de *akasha* a lovit un copac înalt, la jumătatea drumului către stâncă. Cine ştie de câtă vreme se legăna pe panta pietroasă? Probabil de secole, dacă nu mai mult, rezistând la vijelii, la potopuri şi alunecări de teren.

Akasha a distrus copacul într-o secundă.

Nu era posibil.

Eram zeu. Eram Ucigaşul de Zei şi, potrivit lui Ewan, nimfa, lui Basil şi Karinei, eram Zeul Vieţii şi al Morţii.

Eram *absolut.*

Şi iată-mă aici, făcând copaci să explodeze, însă fără să o pot ajuta pe Josie.

Deasupra mea a trosnit un fulger, iar aerul s-a învolburat când nori negri, agitaţi, s-au înghesuit să acopere soarele.

Emoţii turbulente tunau înăuntrul meu, reflectându-se la exterior.

Mi-am trecut o mână prin păr, apucându-mă de ceafă. Trebuia să o găsesc. Acum! Am cercetat cerul. Eram aici de ore bune, încercând să îmi dau seama unde se afla Josie, iar când nu funcţionase, încercasem să îl chem pe Apollo, care nu îmi răspunsese. Cum de nu ştia tocmai tatăl ei?

Cum de o iubeam şi, totuşi, nu ştiusem că era captivă?

În cel fel eram mai bun decât Apollo?

Nu eram.

Era tristul adevăr. O minţisem. O pusesem în pericol. O părăsisem. Nu o apărasem. Într-un fel, eram mai rău decât tatăl ei, pentru că nu se apropiase de el şi nu îi ceruse nici măcar o secundă de loialitate. Nu plănuia să pătrundă în Olimp ca să se reconecteze cu tatăl ei. Josie voia să traverseze oceane ca să-mi fie alături, iar eu o părăsisem. Nu mai conta acum dacă fusese sau nu decizia corectă.

Oprindu-mă, m-am întors spre ocean şi am pufnit. Teama şi furia pe care le simţeam se luptau cu un sentiment de vinovăţie. Un fulger luminos s-a aprins iar pe cer.

Am simţit prezenţa lui Basil.

— Nu ar trebui să fii în preajma mea acum.

Basil, firește, nu şi-a luat coada la spinare.

— Toată lumea este îngrijorată. Se tem că s-a întâmplat ceva rău.

— Aşa şi este.

M-am întors şi l-am văzut stând pe platoul de deasupra nisipului, la capătul scărilor care duceau în sus pe stâncă.

— Hyperion a luat-o pe Josie.

Ochii lui s-au mărit.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu pot să o găsesc. Nu o simt deloc.

Pe chip i-am citit compasiunea şi grija.

— Trebuie să putem face ceva, *Kýrios.*

Ce puteam să fac era ce trebuia să fi făcut deja. Asta era problema.

O preoteasă a apărut la marginea stâncii, cu părul lung şi blond fluturându-i pe umeri. Era cea pe care o dădusem afară din dormitor. Avea bărbia şi privirea lăsate în jos când a spus:

— Un vehicul se apropie de poarta de nord, *Kýrios.*

Aveam o idee clară despre cine se afla în vehicul, aşa că m-am transportat de pe ţărm şi am pătruns prin porţile de titaniu impenetrabile care blocau intrarea în casă.

Un Mercedes negru, lucios, cu geamuri fumurii, s-a oprit brusc la câţiva metri de mine. Torsul motorului s-a liniştit şi, o clipă mai târziu, s-au deschis portierele din faţă.

La naiba!

Ajunseseră Alex şi Aiden.

Josie

Simţeam că îmi curge apă rece pe frunte. Apă. *Apă.* Deschizând ochii, am întors capul. Apa îmi sclipea pe buzele uscate. Am deschis gura şi mi-a venit imediat să vomit. Apa avea gust de ouă stricate, însă îmi ardea gâtul. Îmi era atât de sete! Am băut picăturile de lichid dezgustător până când mi s-a întors stomacul pe dos.

Inspirând scurt, m-am întors pe o parte. Eram din nou în pivniţă şi nu aveam nicio idee cât de mult timp trecuse de când se hrănise Cronos. M-am încordat, străbătută de o undă de durere care mi-a ars oasele şi ţesuturile.

Cred... că luase prea mult.

Priveam celula întunecoasă, cu mâinile şi braţele tremurând incontrolabil. O lumină slabă se strecura în faţa ferestruicii. În colţ, aproape de uşă, mi s-a părut că văd ceva alergând cu vioiciune.

Nu simţeam teamă. Înainte, simpla idee de a mă afla în acelaşi loc cu un şoarece mă făcea să ţip. Acum? Nu îmi puteam aduna energia să îmi fie teamă.

Nu simţeam nimic.

Nimic!

Totul îmi fusese luat. Am înţeles acum. Acesta avea să-mi fie sfârşitul, pentru că nu credeam că aş supravieţui unei noi întâlniri cu Cronos. Dorinţa de a lupta mai departe, de a exista chiar, zburase pe fereastră. Eram slăbită, dar nu mai puteam continua. Voiam doar să îi văd pe mama şi pe bunicii mei. Atât.

Afară s-au auzit paşi, atrăgându-mi privirea obosită. A trecut o secundă, iar uşa s-a deschis. Nu erau nici Hyperion, însă nici Cronos.

Era Perseu.

O parte din mine s-a întrebat ce căuta aici. Nu venise niciodată până acum, din câte ştiam.

Picioarele sale încălţate cu cizme s-au oprit la câţiva metri de mine.

— Nu îţi voi face rău.

Nu îl credeam, nici măcar o secundă.

Perseu a îngenuncheat în faţa mea. Degetele lui reci mi-au apucat bărbia, dându-mi capul pe spate.

— Te-ai trezit. Poţi să te ridici?

O parte din mine voia să îi ignore întrebarea, dar m-am dat înapoi câţiva centimetri. Am izbutit să respir scurt şi întrerupt, mi-am sprijinit palmele de pământul bătătorit şi m-am ridicat.

— Interesant! a spus Perseu, ridicându-se. Începeam să mă întreb dacă ai murit.

— Încă nu! am spus, răguşită, reuşind cumva să îmi găsesc echilibrul.

M-am clătinat. Staţi aşa: oare mă clătinasem eu sau se rotea camera?

Am crezut că am făcut un pas în față, dar nu s-a întâmplat. Genunchiul meu drept a cedat, apoi stângul. Am lovit pământul, dar nu am simţit impactul.

— La naiba! a mormăit Perseu.

Chipul i se înceţoşase când m-am uitat la el.

— Eşti mai rău decât mă aşteptam.

O parte din minte voia să râdă. La ce se aşteptase? Sincer? Dar nu a râs. Aerul mi-a şuierat în şi din plămâni şi am văzut puncte negre. Nu primeam suficient oxigen în plămâni. Muşchii mi s-au încordat dureros, iar bătăile inimii au luat-o razna. Ceva... era foarte aiurea cu trupul meu. De parcă sistemele s-ar fi închis, iar eu nu puteam face nimic să le opresc.

Ultimul lucru pe care l-am auzit, înainte ca întunericul să mă învăluie, a fost Perseu, oftând şi spunând:

— O să fie tare supărat!

14 – Seth

— Deci e adevărat?

Aiden a înconjurat rapid botul Benzului, plasându-se în faţa lui Alex.

— Eşti zeu?

Cu altă ocazie, aş fi râs de încercarea lui evidentă de a proteja, însă nu mai rămăsese nici urmă de umor în mine. Doar furia mai exista – şi groaza pentru ce se întâmplase cu Josie.

— Cum de aţi putut permite să se întâmple?

Aiden s-a îndreptat de spate, de parcă ar fi devenit de oţel.

— Cum am putut *noi* lăsa să se întâmple asta? Unde naiba erai tu?

— Am încercat să îl opresc.

Alex a făcut un pas în faţa lui Aiden şi am reuşit să o văd mai bine. O vânătaie aproape vindecată îi acoperea obrazul. Pe braţul drept avea un şir de pete vineţii. La fel şi Aiden.

— A apărut de nicăieri, nu eram pregătiţi. Eram cu toţii extenuaţi, şi...

S-a întrerupt. Când a vorbit iar, avea vocea răguşită.

— Ne-am luptat cu el, Seth. Am făcut tot posibilul să îl împiedicăm să o ia pe Josie, dar nu am reuşit.

— Ar fi ucis-o pe Alex.

Vocea lui Aiden era dură.

— Voia să ne ucidă pe toţi.

Ştiam că furia faţă de ei era iraţională şi deplasată, pentru că, de fapt, eram furios pe mine şi ştiam a cui era, de fapt, vina.

— Te simţi bine? am întrebat, privind-o pe Alex.

A încuviinţat şi s-a apropiat de mine. M-a privit.

— Nu arăţi diferit. Adică, acum că eşti zeu, nu ar trebui să arăţi mai... divin?

— Cred că am arătat mereu divin.

Alex a pufnit.

În spatele ei, Aiden s-a strâmbat.

— Putem discuta?

Dându-mă la o parte, am fluturat din mână, iar porţile masive s-au deschis în tăcere.

— Ne vedem înăuntru!

Aiden a deschis gura să răspundă, dar eu am dispărut, reapărând în camera de primire, o încăpere mare, aflată la dreapta a ceea ce credeam că ar fi sala tronului.

Basil a apărut de îndată.

— Avem oaspeţi?

— Da! Alex şi Aiden.

M-am îndreptat spre frigiderul micuţ de sub dulăpiorul cu alcool atât de frecvent utilizat şi am luat o sticlă de apă rece.

— Bănuiesc că ştii cine sunt.

— Fireşte, *Kýrios,* a încuviinţat el.

— Ai putea să termini cu *Kýrios* o perioadă ?

— Fireşte, *Kýrios,* a răspuns.

Vorbeam cu pereţii.

Basil s-a răsucit pe călcâie şi, câteva minute mai târziu, escorta cuplul şocat în cameră.

— Vreţi ceva de băut? am întrebat, făcând un gest spre dulăpior. Serviţi-vă!

Alex a deschis gura, dar nu a izbutit să scoată niciun cuvânt, apoi s-a trântit în scaunul supradimensionat. Chipul în formă de inimă îi era palid.

— Ar trebui să îţi facem plecăciuni acum?

Am râs scurt.

— Chiar dacă mi s-ar părea foarte amuzant...

Oprindu-mă, am aruncat o privire în direcţia lui Alex.

— Hai să evităm!

Aiden şi-a pus mâinile pe spătarul scaunul pe care şedea Alex, apoi s-a aplecat în faţă.

— Cum e posibil?

Chiar dacă era ultimul lucru despre care voiam să vorbesc, ştiam că nu aveam să ajungem nicăieri până când nu le

serveam Principiile de Bază privind Zeul Numit. Aşa că am lăsat nespusă doar povestea cu hrănitul. Nu ar fi înţeles ceva ce abia înţelegeam şi eu.

Alex se uita lung la mine.

— Rahat, Seth!

— Da, am mormăit, luând o gură de apă. Aşa zic şi eu, dar acum mă preocupă mai degrabă... Josie.

— Am auzit că te-ai dus la Academie să afli veşti despre Josie şi aşa ai descoperit ce şi cum.

Aiden s-a aşezat pe braţul scaunului. Atunci mi-am dat seama că amândoi erau îmbrăcaţi ca nişte străjeri – pantaloni negri, de luptă, şi tricouri negre. Puteau fi ucişi, puteau face înţelegeri, puteau deveni semizei, dar rămâneau străjeri.

— Deacon şi Marcus au sunat, mi-a explicat Aiden. Ne-au spus că eşti zeu şi că nu ştiai că Hyperion a pus mâna pe Josie.

— Am încercat să simt unde este, dar nu pot.

Când m-au privit amândoi cu ochi lipsiţi de expresie, am oftat adânc.

— Aşa mă pot deplasa dintr-un loc în altul, dorindu-mi să ajung acolo. Aşa procedează Apollo şi ceilalţi zei. Trebuie să cunoşti fie locul, fie persoana. Dar pe Josie nu o pot simţi – şi nici pe titani, am zis, iar Aiden şi-a trecut o mână peste piept.

— L-am dus pe Gable înapoi la Academie. Va fi în siguranţă. Deacon şi Luke vor încerca să dea de semizeul din Thunder Bay. Noi am venit aici. Ne-a fost greu să te găsim.

— Mi-am amintit că ai pomenit de Andros şi de numele meu de familie, a spus Alex, dându-şi o şuviţă de păr după ureche. Am ajuns aici cât de repede am putut, să îţi spunem despre Josie. Când ai plecat...

Alex nu şi-a încheiat fraza.

— Adică după ce m-aţi ameţit şi m-aţi încuiat în camera de panică? am ajutat-o eu.

Nu părea să se căiască.

— De parcă nu ai înţelege de ce am făcut asta! Nu ştiam cu ce ne confruntam. Nu aveam idee că puteai deveni Ucigaşul de Zei sau că nu ne vei ucide pe toţi, într-un episod maniacal. Aminteşte-ţi că s-a mai întâmplat!

— Ce-i drept e drept, am murmurat.

— Josie voia să vină...

— Știu, am întrerupt-o, scârbit de mine și de situație. Știu ce punea la cale și mai știu că nu ar fi trebuit să plec. M-am gândit, după ce l-am distrus pe Atlas, să stau la cutie o vreme. Așa aveam timp să îi găsesc și să îi termin.

Alex s-a încruntat.

— Nu a fost vina ta, Seth.

Am clătinat din cap, punând apa pe dulăpior.

— Ba da! L-aș fi putut opri pe Hyperion.

Mi-am încleștat pumnii.

— Și pentru asta, îl voi ucide. Îi voi ucide pe toți.

— Se presupune că nu trebuie să îi ucidem, a spus rar Aiden. Are anumite... urmări. Apollo nu a fost prea încântat că l-ai ucis pe Atlas.

— Mi se rupe, am mârâit, nerăbdător. Și îmi pasă chiar și mai puțin, dacă e vorba de Apollo.

Aiden a schimbat subiectul. O mutare înțeleaptă.

— Deci, care e planul? Și înainte să încerci măcar să spui că nu ai nevoie de ajutorul nostru, să știi că îl vei primi oricum.

— Josie face parte din gașca noastră, a adăugat Alex. Nu o cunosc atât de bine, dar îmi place de ea și vreau să fie în siguranță și în regulă, a spus căutându-mi privirea. Trebuie să ajutăm.

Le apreciam implicarea.

— Nu sunt sigur cum puteți ajuta voi, când nici măcar eu nu pot să fac nimic. O caut, dar nu găsesc nimic.

— Trebuie să existe o cale, a zis și Aiden s-a ridicat.

Îndreptându-mă spre peretele de sticlă care dădea spre ocean, mi-am înăbușit panica; îmi striga că poate nu o voi găsi niciodată, și atunci ce? M-am concentrat.

— Apollo și Hercule nu îi simțeau pe ceilalți semizei lipsă. Oriunde i-or ține, cred că este și Josie cu ei.

— Bine. Atunci trebuie să fie ceva, a repetat Aiden, cu ochii argintii scânteind. Alex și cu mine am întors lucrurile pe toate părțile, pe drum încoace.

— A fost o aventură, a spus ea, sec, și știam că aveau o poveste în spate, dar nu îmi păsa cât să le cer detalii. Așa că am avut timp să ne gândim.

Mai mult decât avusesem eu, care mă ocupasem cu consumul de alcool până la uitare şi, până la urmă, aflasem măcar ce eram acum. Să-mi fie ruşine!

— Titanii au nevoie de eter pentru a-şi recăpăta puterile, da? a spus Aiden. Să ai doi semizei şi pe Josie nu ar putea fi suficient pentru şase-şapte titani, până l-ai terminat tu pe Atlas. Nu are cum. Aşa că al doilea lucru pe listă ar fi purii.

M-am întors.

— Dacă putem găsi un grup de puri care au dispărut, s-ar putea să ne apropiem de unde se află titanii.

Alex a încuviinţat.

— Asta dacă nu răpesc puri din diverse locuri, caz în care o luăm de la capăt. Dar putem spera că nu sunt suficient de isteţi sau că au răpit mai multe persoane decât ar fi normal să dispară dintr-un singur loc.

— Am dat deja câteva telefoane străjerilor despre care ştiu că protejează comunităţi cu sânge pur, a spus Aiden. Sper să primesc veşti curând.

Ar fi trebuit să mă simt uşurat pentru că măcar aveam un punct de plecare, dar mi se încordase tot trupul, pentru că... dacă era prea târziu?

Dacă întârziasem prea mult?

Se lăsase noaptea. Nu ştiam unde erau Alex şi Aiden. Ultima dată când îi văzusem, erau fascinaţi de preoţii şi preotesele pe care îi văzuseră pe lângă templu, după cină. Acum, casa era cufundată în tăcere. Şi oceanul era cufundat în tăcere. Doar gândurile îmi ţineau companie, iar gândurile mele erau pline de Josie.

Încercasem să o simt toată ziua, iar şi iar. Trecuse doar o zi de când ştiam că fusese luată, dar mi se părea o eternitate.

Trecându-mi o mână peste faţă, am strâns ochii. Dacă nu primeam veşti de la străjerii pe care îi contactase Aiden...

— Seth?

M-am întors. Alex a intrat pe balcon. Se schimbase în blugi şi într-un tricou larg. Pentru o clipă, a arătat ca orice muritoare.

— E frumos aici, a spus ea, cu privirea îndreptată spre ocean. Chiar ai crescut înconjurat de peisajul ăsta?

Nu am răspuns, iar ea s-a îndreptat spre balustradă şi a închis ochii, bucurându-se de briza parfumată.

— Cum rezişti? a întrebat.

Zâmbind amar, m-am sprijinit de calcarul încălzit de soare.

— Vreau să arunc chestii în aer.

A râs.

— De înţeles. A urmat o pauză, iar ea a deschis ochii şi a spus: Eşti zeu, Seth – şi să nu spui vreo tâmpenie –, dar chiar eşti zeu, unul adevărat.

— Ciudat, nu?

Ochii ei s-au mărit.

— Al naibii! Am vorbit cu Basil. Cred că aşa îl cheamă? Da! Basil. Pare simpatic.

— E în regulă.

Preţ de o clipă, a privit peste umăr către arcada deschisă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Pot să spun ceva?

— Contează dacă spun nu?

Un rânjet scurt i-a apărut pe faţă, şi, pentru o clipă, ne-am văzut trecutul, cu bune şi cu rele. Fusesem acolo pentru Alex când murise Caleb, dar îi şi înşelasem încrederea de multe ori. O folosisem pentru alimentare, înainte să se trezească. Da, fusesem niţel spălat pe creier, dar asta nu era o scuză. La final, mă revanşasem, dar nu aveam mâinile curate.

Uneori îmi venea greu să cred că Alex putea sta în faţa mea fără să încerce să îmi tragă una.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

— Ai spus că vrei să arunci lucruri în aer, dar nu o faci.

— Am făcut un copac să explodeze, mai devreme.

— Dar Seth pe care îl cunosc eu ar fi pe pereţi, distrugând şi altceva decât copaci, a spus ea, amuzată. Arăţi la fel, dar eşti mult mai calm.

Nu mă simţeam calm.

— Să fii zeu are, probabil, un efect de... zen asupra ta.

S-a oprit.

— Aşa că te întreb altceva: de ce ai plecat?

Mi-am încordat umerii.

— Trebuie să întreb.

Şi-a răsucit părul într-o coadă, amintindu-mi de acelaşi gest al lui Josie, pe care îl făcea când era agitată. Mi-am ferit privirea, o clipă.

— Evident, nu ai pierdut controlul. Nu alergi pe aici, făcând lucruri urâte. Aşa cum am mai spus, eşti mult mai calm decât te ştiu.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Când ai plecat, nu ai rănit pe nimeni. Da, i-ai aruncat în fund pe Gable şi pe Luke, dar amândoi ştim că ai fi putut face mult mai rău. Ne *aşteptam* să faci mai rău.

— Mersi pentru votul de încredere!

M-a ignorat.

— Dar ai plecat după ce ai văzut-o pe Josie. E deja un semn că eşti în regulă. Cel puţin... după standardele tale.

I-am aruncat o privire dubioasă.

— Şi o să fiu sinceră: l-am trimis pe Herc să îl aducă pe Apollo şi să găsim o cale de a te ţine sub control. Josie voia să te găsească şi să fie alături de tine, s-a luptat pentru tine. Adică...

— Nu înţelegi, Alex! Dacă te gândeşti, poate vei înţelege. Tu, dintre toţi, ar trebui să înţelegi.

A tresărit.

— Seth...

— Când m-am trezit, ştiam că era ceva complet diferit în interiorul meu şi simţeam lucrurile diferit, dar nu ştiam de ce eram capabil. Am plecat pentru că voiam să fie în siguranţă şi pentru că n-aş mai fi putut trăi dacă îi făceam rău.

S-a dat înapoi, privindu-mă.

— Dar acum? După ce o salvezi, ce vrei să faci?

M-am uitat la ea o clipă şi am clătinat din cap. M-am întors spre ocean.

— Este foarte târziu, Alex, şi dintr-odată aş vrea să taci dracului din gură!

— Simt nevoia să te pocnesc.

— Stai la coadă!

A tăcut. Cinci secunde.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău! Nici nu îmi pot imagina prin ce treci.

Nu am spus nimic, şi a fost numai bine, pentru că, privind peste umăr, l-am văzut pe Aiden încadrat de arcadă.

— Salut!

S-a apropiat de Alex, înconjurându-i umerii cu braţul. A tras-o mai aproape.

— De ce nu te duci la culcare? Vin şi eu curând!

Alex a ezitat, pentru că rareori făcea ce i se spunea. Aproape am căzut în fund când a zis „Bine”.

Era evident că nu doar eu mă calmasem.

După un sărut rapid, Alex mi-a făcut cu mâna şi s-a strecurat înapoi pe sub arcadă. Am văzut că Basil aştepta şi i s-a alăturat imediat. Cred că murea de bucurie că aveam musafiri.

— Am luat dormitorul de la al treilea etaj, cel cu vedere la ocean, mi-a spus Aiden, venind lângă mine. E în regulă?

— Pentru mine, da. Sunt vreo mie de dormitoare neocupate în casa asta.

— Aici ai crescut?

— Aici, până când m-au trimis la Academia Legământului, în Anglia.

— Ai un templu în curtea din spate?

— Nu! Este ceva nou.

Şi-a încrucişat braţele pe balustradă şi s-a sprijinit de ea.

— Este un loc frumos.

Ridicând o sprânceană, m-am întrebat ce naiba făcea Aiden aici. Lucrurile se schimbaseră între noi toţi. Da, eu renunţasem la viaţa de apoi ca el să beneficieze de nemurire. Nu eram interesat de Alex. Lucraserăm împreună de câteva ori, dar nu ne plăceam, şi ştiam că Aiden nu mă iertase pentru multe lucruri. Nu îl puteam învinui.

— Alex mi-a spus că voi doi aţi vrut să mă capturaţi după ce s-a întâmplat cu Atlas.

— Ne poţi acuza?

— Nu! Ai vreun motiv pentru care ai venit aici?

— Poate!

— Atunci, de ce nu treci la subiect?

Aiden a schiţat un zâmbet, dar s-a oprit când a ridicat privirea spre mine.

— Ştiu prin ce treci acum.

— Serios?

— Da! Foarte serios. Când era conectată la tine, a fost de parcă o pierdusem. O persoană complet diferită. A fost dificil, dar nu cel mai rău. Când a fost înjunghiată şi a murit în

braţele mele, şi nu am mai putut face nimic? Am ţinut-o în braţe şi am privit-o sângerând de moarte.

A început să-mi pulseze un muşchi în maxilar.

— Apoi, când Alex l-a înfruntat pe Ares la Academie, iar eu am auzit fiecare lucru pe care i-l făcea, fără să pot interveni? Niciodată nu m-am simţit mai neajutorat. Fiecare părticică din mine era plină de furie, iar spaima m-a dărâmat când am intrat în sfârşit în cameră, iar ea dispăruse. Fusese luată în Olimp, să se vindece. Am încremenit. Şi nu cred că trebuie să explic cum m-am simţit când Alex a murit în braţele tale şi am crezut că nu o voi mai vedea niciodată.

Am tresărit.

— Aşa că da, ştiu cum te simţi. Ştiu că fiecare secundă pare o oră, iar fiecare oră pare un an. Înţeleg că simţi că ar trebui să faci ceva, orice, ca să o recâştigi, dar, în acelaşi timp, ştii că nu poţi întreprinde nimic, a zis şi s-a îndreptat de spate. Dar tot nu îmi placi.

La asta am râs.

— Nu doresc însă nimănui să treacă prin ce treci tu. O vom lua înapoi.

— Ştiu. Şi aş fi dat foc oricărui oraş, pentru asta.

Aiden m-a bătut pe umăr.

— Imediat ce primesc veşti de la străjeri, eşti primul care află.

— Mulţumesc!

Mi-a fost mai uşor ca înainte să rostesc cuvântul.

— Odihneşte-te! m-a sfătuit şi a făcut un pas înapoi. Sau măcar încearcă!

Am încuviinţat, dar, imediat ce a traversat balconul, am închis ochii şi am căutat-o pe Josie. Nu voiam să dorm în noaptea asta. Mâine... mâine trebuia să mă hrănesc, dar la asta nu prea voiam să mă gândesc acum. Vidul s-a deschis, iar eu nu mă aşteptam... rahat! *Acolo!* Am simţit-o pe Josie, i-am simţit întreaga fiinţă şi un miros de pin şi de pământ fertil. Mă aflam într-o pădure, nu lângă ocean. I-am văzut urma şi am ştiut că mă pot conecta la ea.

— Aiden! am zis şi m-am întors, cu ochji mari. O simt!

— Poftim? a întrebat, întorcându-se şi el. Pe Josie?

— Da! O simt! Pe toţi zeii, o simt! E acolo! Am simţit că o lumină arzătoare dinăuntrul meu mă călăuzeşte într-acolo. Trebuie să plec.

— Aşteaptă!

Aiden s-a grăbit înapoi.

— Ia-mă cu tine! Poţi face asta, nu? Ar putea fi o capcană, ştii asta.

Probabil. Dacă era o capcană, aveam să le fac pe toate să explodeze, dar trebuia să fiu isteţ. L-aş fi putut folosi pe Aiden.

— Dacă sunt prins în luptă, te duci la ea! O scoţi de acolo! Mergeţi oriunde! Vă găsesc şi vă readuc aici!

A încuviinţat scurt.

Apucându-l de antebraţ, am regăsit urma ei şi mi-am dorit să fiu unde era şi ea, luându-l pe Aiden cu mine. Mi-a luat doar câteva secunde să mă mişc de pe balcon şi să descopăr că eram de cealaltă parte a lumii, sub un frunziş de ulmi groşi, care blocau lumina zilei.

— Pe flăcările iadului, a exclamat Aiden, împleticindu-se. Nu mă simt bine.

Am făcut un pas în faţă, cercetând copacii şi pământul, cu inima bubuind. Simţurile mi se treziseră şi eram atent la tot ce mişca în jur. Nu eram singuri. Exista ceva puternic aici, şi nu era Josie. M-am apropiat de un copac acoperit cu muşchi care căzuse, cu trunchiul despicat, şi am privit din nou în jur.

Mi s-au înmuiat genunchii. Aproape că am mâncat pământul când am ţâşnit în faţă.

Am văzut-o.

Era Josie.

Zăcea pe o parte, cu spatele la mine. Părul ei era o încâlceală murdară, iar spatele tricoului ei era plin de noroi. Era mult prea liniştită.

— Josie?

Mi s-a frânt vocea, când i-am rostit numele.

Nicio mişcare, cât de mică.

Proptindu-mă de copacul căzut, am sărit peste el şi am aterizat lângă ea. I-am atins braţul. Pielea îi era rece. Am vrut să îi spun iar numele, dar nu mai aveam glas.

Cu grijă, am întors-o pe spate, dându-i la o parte şuviţele lipite de faţă şi... am uitat să respir.

În clipa aceea, am aflat două lucruri: cu siguranţă aveam o inimă în piept, iar aceasta se putea frânge, pentru că a mea tocmai se făcuse bucăţi.

— Josie! am şoptit, îndurerat, abia auzit.

Vânătăi de toate nuanţele îi acopereau faţa palidă. O contuzie de un mov violent i se întindea pe obrazul drept şi în jurul ochiului. Pielea îi era umflată şi mă îndoiam că ar fi putut deschide ochiul, dacă ar fi fost lucidă. O altă vânătaie, de un albastru profund, îi păta fruntea. Buzele îi erau crăpate, iar cea de jos, despicată. La tâmple avea sânge închegat. Vânătăi pe gât. Semne pe piele. *Urme de dinţi.* Chiar şi picioarele îi erau zgâriate şi pline de sânge uscat. Fiecare bucată de piele vizibilă fusese afectată.

Dar trăia.

Ştiam, pentru că i se ridica şi îi cobora pieptul. Respira scurt, inegal.

— E teafără? a strigat Aiden, de unde din apropiere.

Am remarcat că Josie purta două brăţări subţiri la încheieturi, pe care nu le mai văzusem.

Am încercat să vorbesc, dar a fost nevoie să îmi dreg glasul.

— Nu cred.

Aiden a înjurat.

Trecându-mi un braţ pe sub trupul ei, am tresărit când a scâncit. O furie intensă, arzătoare, m-a copleşit – o furie primitivă, care implora să fie descătuşată. Mirosul de ozon ars a umplut pădurea, alături de o izbucnire de putere.

Am simţit titanul chiar când o luam în braţe.

— Aiden! am spus, ridicându-mă repede. Nu suntem...

— Singuri, a completat el. Da, ştiu.

Întorcându-mă, am văzut titanul care se afla la câţiva metri de Aiden şi l-am recunoscut de îndată.

— Perseu! am mârâit. A trecut ceva vreme.

— Aşa este!

Titanul cu piele smeadă a ridicat mâinile, urmărindu-mi mişcările cu privirea complet neagră.

— Nu sunt aici să mă războiesc.

Cu privirea la el, am înconjurat copacul căzut şi am ajuns lângă Aiden. Când a văzut în ce hal era Josie, a icnit, iar asta parcă mi-a înfipt cuie în spinare.

— Eu vă ajut, a spus Perseu, lăsând capul în jos, încet. Ei o ascundeau. M-am gândit că, dacă tot eşti... zeu, a mârâit, o să încerci să o simţi. Trebuia să fie scoasă din zona protejată,

ca să se întâmple. A fost a doua oară când am adus-o afară. Ai avut noroc.

— Da? l-am îngânat.

— Nu aş fi putut-o scoate şi a treia oară.

— De ce? a întrebat Aiden. De ce vrei să o ajuţi?

Mie puţin îmi păsa.

— Voi m-aţi eliberat, a răspuns Perseu. M-am gândit că vă sunt dator. Fraţii mei nu vor şti cum a evadat. Nu contează. Îi vor găsi pe ceilalţi semizei.

Privirea mea a cercetat faţa lui Josie, memorând vânătăile, pielea roşie, sfâşiată chiar sub buza de jos, umbrele albăstrui, adânci, de sub ambii ochi. Am văzut urma de dinţi de la încheietura ei. Pielea julită a braţului. *Nenorocitele* de semne de pe maxilar şi de pe gât, contuziile de pe mâini, tălpile roase. Am cântărit-o în braţe, dându-mi seama că slăbise prea mult în atât de scurt timp şi că fusese înfometată.

Era vina mea.

— Şi m-am gândit că, în următoarea luptă, pentru că va exista cu siguranţă o luptă, o să-ţi aminteşti, a continuat Perseu, vorbind direct cu mine. O să-ţi aminteşti ce am făcut pentru tine.

— Sigur că da, a murmurat Aiden şi m-a atins pe braţ. Trebuie să plecăm!

Nu m-am mişcat.

— Cine i-a făcut asta?

— În mare parte, Hyperion. A păstrat-o pentru el, o vreme, a explicat Perseu şi şi-a încrucişat braţele la piept. Apoi, i-a fost adusă lui Cronos.

— Şi? am întrebat, încet.

Aiden s-a apropiat de mine, când Perseu a spus:

— S-a hrănit din ea. Ţi-a strigat numele în continuu.

— La naiba! a mormăit Aiden.

Un puţ fără fund s-a căscat în mine. Nu am mai simţit decât furie de gheaţă, nesfârşită. A fost diferit, de data asta: *akasha* s-a împletit cu furia mea. Încetişor, am ridicat privirea.

— Erai acolo?

— Eu am ţinut-o.

Perseu a ridicat din umeri.

— Nu am avut de ales. Am adus-o cât de repede am putut afară, ca să o găseşti.

Întorcându-mă spre Aiden, am spus:

— Ia-o!

Cu maxilarul încleştat, Aiden a luat-o fără comentarii, ţinând-o strâns la piept. M-am întors spre titanul pe care îl eliberasem cândva, titanul care o scosese pe Josie afară, ca să o pot găsi.

— Mulţumesc, am spus şi am chemat cea mai pură putere dinăuntrul meu, iar lumea s-a colorat într-o nuanţă de ambră alburie.

Perseu a deschis gura, dar era prea târziu. Ridicând braţul drept, i-am dat drumul. Fulgerul l-a lovit în piept. Nu a scos niciun sunet, doar a deschis larg buzele, iar printre ele i s-a revărsat un lichid albastru, sclipitor. Sub piele i s-au profilat toate vinişoarele, luminate în alb şi auriu. S-a auzit un pocnet puternic, urmat de o străfulgerare de lumină. Apoi, n-a mai fost.

În urma lui Perseu a rămas doar un petic de pământ ars.

15

Din când în când, Josie se încrunta sau îi tresăreau degetele, parcă bântuită de vise urâte. Încă respira greu, dar mai calm, parcă. Altfel, nu se mişcase.

Nu se trezise.

Stând pe un scaun de lângă patul în care o aşezasem, detestam fiecare bătaie a pleoapelor, pentru că o parte iraţională din mine credea că ar putea dispărea. Părea incredibil de palidă pe aşternuturile albastru-închis.

Trecuseră doar câteva ore de când o adusesem aici, în patul meu. Era în siguranţă. Nimeni nu putea ajunge la mine. Nimeni! Aş fi nimicit pe oricine sau orice încerca să îi facă rău, fără nicio remuşcare, dar era în halul ăsta din cauza deciziilor şi a *alegerilor* mele.

Nu că aş fi crezut că Josie nu se putea apăra. Josie nu era vreo demoazelă fără apărare. O văzusem în luptă. Se descurcase când ne luptaserăm cu Atlas, dar, în final, Josie era semizeu, iar ei erau titani.

Eu eram zeu.

Când Alex spusese că se luptaseră cu Hyperion, am ştiut fără îndoială că Josie făcuse tot ce putuse pentru a-l ţine la distanţă. Capturarea ei nu fusese o dovadă de slăbiciune, după cum abilitatea mea de a o ţine în siguranţă nu era o lovitură pentru orgoliul ei.

Trebuia doar să deschidă ochii!

Pentru că era semizeu, mă gândeam că se putea vindeca repede. Chiar şi semipurii se vindecau mai repede decât muritorii, dar ştiam că se hrănise cineva din ea. Zeii ştiau de câte ori. Abia dacă simţeam eter în ea, iar asta mă îngrozea. Daimonii erau creaţi când erau secaţi de eter. Se putea în-

tâmpla oare asta şi unui semizeu? Toate informaţiile pe care le aveam în minte nu fuseseră în stare să îmi ofere un răspuns satisfăcător.

I-am privit trupul nemişcat. Era foarte murdară, dar rămânea cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Voisem să o îmbăiez, să îi scot hainele năclăite şi să îi spăl părul, să şterg noroiul şi duhoarea râncedă care se agăţau de ea, dar nu m-am îndurat să o tulbur. Am încercat doar să îi scot brăţările (şi nu am reuşit) şi am verificat dacă avea răni grave. În rest, nu am îndrăznit nici măcar să o ţin de mână, pentru că era plină de vânătăi.

— Haide, Josie, deschide ochii! am şoptit. Deschide-i, te rog!

Niciun răspuns. Ca atunci când i-am chemat tatăl – cât de dubios era? Mai încercasem să îl chem o dată, dar nu venise. Cum de nu ştia ce i se întâmplase? În ce stare era? Nu îşi supraveghea fiica deloc? De fiecare dată când am încercat să îl simt pe Apollo, sau locul în care se afla, nu am găsit nimic.

Voiam să-i fac felul ticălosului.

Obosit, mi-am trecut palma peste faţă. Epuizarea mi se strecurase în oase. Trebuia să mă hrănesc. Controlul începea să mi se clatine. Mă simţeam ca o bombă amorsată.

Am auzit paşi, urmaţi de o bătaie in uşa închisă. M-am ridicat să deschid.

În hol se afla Alex. Privirea ei mi-a trecut imediat peste umăr.

— Ce face?

M-am dat la o parte.

— Nu s-a trezit încă.

— Pot? a întrebat Alex, surprinzător, pentru că mai degrabă acţiona înainte să ceară voie, dar am încuviinţat.

S-a apropiat de piciorul patului, cu buzele întinse într-o linie subţire.

— Pe zei!

Întorcându-mă pe scaunul meu, mi-am trecut o mână prin păr.

— Eu...

Am simţit privirea lui Alex îndreptată asupra mea. Un val de neajutorare m-a izbit în piept.

— Nu ştiu ce să fac, cum să o ajut.

— Să fii aici, cu ea, este tot ce poţi face acum!

Mi-am lăsat mâna în poală.

— Da, şi ce rezolv aşa?

— Se va trezi, Seth. Trebuie!

Privind-o, nu eram atât de sigur. Dacă era muritoare, nu ar fl supravieţuit. Am simţit un junghi în inimă.

— Ai mai văzut brăţări ca astea?

Am făcut un gest spre încheieturile lui Josie.

— Nu îmi dau seama cum să i le scot.

S-a încruntat.

— Nu! înainte nu le avea.

Aveam o senzaţie neplăcută cu privire la ele.

— Am încercat să îl chem pe Apollo.

— Şi eu, a oftat Alex.

I-am aruncat o privire surprinsă.

— Nu eram sigură că l-ai chema sau că ţi-ar răspunde, aşa că l-am chemat imediat ce Aiden mi-a spus... cum este.

Nu îi răspunsese nici măcar lui Alex, nenorocita lui de Aleasă? Da, era *terminat!*

Tăcerea a umplut camera, apoi am spus ce mi se învârtea permanent în minte:

— Perseu mi-a povestit că mi-a strigat numele când timp Cronos... se hrănea din ea.

Alex s-a uitat lung la mine.

— A spus că Hyperion s-a hrănit şi el cu ea. Că a ţinut-o pentru o vreme.

Am strâns din dinţi.

— Îl detestă pe Apollo, suficient cât să îi facă rău lui Josie ca să se răzbune pe el, şi am crezut... am crezut că o aud strigându-mă, cu câteva zile în urmă. Am crezut că era doar în mintea mea, am spus. Crezi că era ea? Că am auzit-o?

S-a aşezat pe băncuţa de la picioarele patului.

— Nu ştiu.

— Dacă era ea, cu adevărat?

Aveam vocea răguşită şi m-am aplecat deasupra ei.

— Nu i-am răspuns. Nu am pus capăt grozăviei care se întâmpla. M-a strigat, iar eu nu am răspuns.

— Dar nu ai fi putut, mi-a spus Alex, raţională. Nu până când Perseu nu a mutat-o în afară zonei protejate.

— Nu ştiam nici măcar că a fost răpită. Şi-a petrecut tot timpul ăsta cu... cu zeii, ştiind ce i se întâmpla, iar eu eram aici. Simt o scârbă imensă faţă de mine. Nu pot ierta asta.

O vreme, Alex nu a mai spus nimic.

— O iubeşti!

Avea o urmă de surpriză în voce.

— Chiar eşti îndrăgostit de ea.

Am râs scurt, ca un lătrat, in timp ce mă sprijineam de scaun.

— Pari atât de şocată! De parcă aş fi incapabil să simt asemenea emoţii.

— Nu cred deloc asta, dar...

Am ridicat o sprânceană, aşteptând.

A părut să rămână pe gânduri.

— Cândva, te-am întrebat dacă iubeşti pe cineva şi ai spus „Să te iubeşti pe tine se pune?"

Am râs uşor.

Alex a zâmbit.

— Nu mai eşti acelaşi tip, să ştii. Ştiu că repet mereu asta, dar chiar nu mai eşti. Cred că am mai spus-o, dar o voi repeta: mă bucur pentru tine.

La naiba! Am încremenit, iar rânjetul mi-a dispărut.

— Alex...

— Meriţi să fii fericit. Meriţi pe cineva ca Josie.

Ochii ei de culoarea whisky-ului i-au întâlnit pe ai mei.

— Vorbesc serios!

Am privit-o o clipă şi am revenit la Josie.

— Şi uite ce a făcut iubirea mea! Am lăsat-o fără apărare. Am crezut că o protejez plecând. Am crezut... Nu mai contează ce am crezut. Nu am fost acolo pentru ea.

— Seth, a spus ea, încet. Nu te poţi învinui pentru asta. Nu o lua în direcţia asta. De fapt, ai apucat-o deja într-acolo de ceva vreme. Trebuie să ieşi de pe drumul „e vina mea pentru tot".

Nu aveam niciun răspuns.

Alex a tăcut câteva clipe.

— Ce vrei să faci acum?

— Cu privire la ce?

S-ar fi putut referi la nenumărate lucruri.

A ridicat un picior şi l-a sprijinit de bancă.

— O iubeşti. Erai îndrăgostit de ea, dar ai părăsit-o şi ai cam terminat lucrurile cu ea înainte, nu? Când Aiden şi cu mine am revenit din Lumea de Dincolo, voi doi nu eraţi împreună. Aşa că ai părăsit-o deja de două ori.

— De fapt, de trei, am recunoscut şi îmi venea să îmi dau o palmă. Am părăsit-o de trei ori şi sentimentele mele tot nu s-au schimbat. Ce simt a devenit mai puternic, atât.

— Cam aşa stau lucrurile cu iubirea, prostule!

Am ridicat o sprânceană.

— Chiar o să-mi vorbeşti aşa, ştiind ce sunt?

— Ţi se pare că mă tem de tine doar pentru că acum eşti zeu? Tot un prost rămâi. Evident. O iubeşti şi o părăseşti. Iar şi iar. E definiţia nebuniei, înţelegi? Să faci acelaşi lucru, de fiecare dată, dar să aştepţi rezultate diferite. Este aici, a anunţat Alex ce ştiam deja. Şi chiar plănuia să vină la tine, să îţi dovedească ce simte pentru tine, cât de mult te iubeşte. Voia să lupte pentru tine. Era pregătită.

S-a oprit o clipă, lăsându-mă să cuget la tot ce spusese.

— Ce vrei să faci acum?

Ce voiam să fac? înainte să aflu că o luase Hyperion, dar chiar după ce descoperisem ce eram, de ce fusesem mereu atras de eter, de la început, şi că puteam să îmi controlez nevoia de el, plănuisem să stau deoparte. Însă după ce auzisem de isprava lui Hyperion, mă gândisem să o aduc aici, dar nu mersesem mai departe cu planurile şi nici nu recunoscusem că prezenţa ei reprezenta o tentaţie prea mare să îi rezist.

— Nu sunt bun pentru ea, am îngăimat.

A ridicat din sprâncene.

— Atunci, încearcă! Te-ai gândit vreodată la asta? Ştii tu, să te lupţi cu tine ca să fii cu ea?

Am deschis gura.

Alex a continuat:

— Iubirea înseamnă să fiţi acolo unul pentru celălalt, chiar şi când situaţia e nasoală. Înseamnă că vă veţi păzi spatele reciproc şi că veţi avea încredere în celălalt. Ce faci tu nu este iubire. De îndată ce lucrurile merg prost pentru tine, te ridici şi pleci. Te închizi în tine şi o îndepărtezi. Nu aşa e Seth, cel pe care îl cunosc.

Mi s-a încordat fiecare muşchi al spatelui.

— Bine! întâi de toate, începi să mă enervezi. Şi apoi, chiar vrei să fiu acel Seth pe care l-ai cunoscut cândva?

— Întâi de toate, mi se rupe. Şi apoi, Seth pe care îl ştiam eu nu fugea de greutăţi, chiar dacă se înşela amarnic. Trebuie să te maturizezi.

Am strâns mâna dreaptă în pumn, privind-o fără să-mi vină a crede.

— Tocmai mi-ai spus să mă maturizez?

— Da! a ridicat ea din umeri. Şi o s-o repet: maturizează-te!

— Pe toţi zeii! am mormăit, clătinând din cap. N-ai nimic de făcut? De pildă, să îl stresezi pe Aiden?

— Nu! Chiar crezi că poţi renunţa la ea?

M-am uitat din nou la Josie. Nu se mişcase nici măcar o dată în timpul conversaţiei, iar asta mă speria cumplit. Încet, m-am aplecat şi i-am acoperit mâna cu a mea. M-a străbătut un fior şi am inspirat brusc. Adevărul era că, dacă Hyperion nu ar fi prins-o şi nu ar fi ajuns aici, aş fi încercat să îi rezist.

Şi aş fi eşuat.

Fiindcă o iubeam.

Iar dacă Hyperion nu o lua şi o găseam la Academia Legământului sau pe drumul spre un semizeu ori încoace, nu aş fi putut pleca din nou. Fiindcă o iubeam.

— Nu! am recunoscut, abia şoptit, ducându-i mâna la buze.

I-am sărutat palma.

— Chiar dacă nu am fi fost împreună, tot nu i-aş fi putut da drumul.

— Atunci, cred că ar trebui să fii cu ea, a spus Alex. La naiba! Poate e prea târziu. În fond, chiar tu ai spus că ai părăsit-o de trei ori.

M-am simţit stânjenit. Ideea că Josie ar putea să nu vrea să fie cu mine nu îmi trecuse niciodată prin minte. Da, era aroganţă pură. Am ridicat privirea de la Josie şi m-am uitat la Alex.

— A trebuit să spun asta, dar Josie te iubeşte! a rânjit ea. Probabil te va ierta pentru că ai plecat, dar nu poţi continua aşa. Pricepi, nu? Nu poţi, pentru că va sfârşi prin a nu mai fi OK. Nu poţi continua să faci asta cuiva fără să îl *distrugi.*

Futu-i!

Însă Alex avea dreptate. Îmi spusesem cândva că voi fi genul de bărbat pe care îl merita Josie, chiar dacă nu aveam un viitor împreună. Cu toate acestea, în prima clipă în care pierdusem controlul, o lăsasem baltă. O făcusem pentru a o proteja, dar sfârşisem prin a fi taman pe dos.

Nevoia de ea, dorinţa care mă mistuia erau infinite şi mă copleşeau. Nu rezistam. Puteam pleca de un milion de ori şi tot m-aş fi întors. Adevărul acela mi-ar fi tăiat picioarele, dacă nu şedeam deja.

Iar acum aveam un viitor. O eternitate chiar, iar eu puteam fi bărbatul pe care îl merita.

Dacă mă voia.

Pentru că o respinsesem cu multe ocazii, iar o persoană acceptă asta până la un punct.

Dar puteam fi al naibii de convingător, când voiam.

I-am sărutat mâna şi i-am aşezat braţul înapoi, cu blândeţe. Nu am răspuns la întrebarea lui Alex, dar cred că a înţeles.

— Aiden a spus că l-ai ucis pe Perseu, a zis ea, după o clipă, schimbând subiectul.

— A ţinut-o cât striga, în timpul hrănirilor. Nu putea să supravieţuiască după asta.

— De înţeles! Cred că ai făcut un lucru drept, dar bănuiesc că s-ar putea să existe repercusiuni pământeşti.

— Te-ai supărat că ne-am dus să o luăm fără tine?

— Puţin, a pufnit ea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, nu aş fi ştiut.

— Nu avea ce să se întâmple, am asigurat-o eu. Nu cu mine de faţă.

— Da, iar astea nu sunt deloc afirmaţii arogante.

— Nu este aroganţă, ci purul adevăr.

M-am oprit, pentru că degetele lui Josie s-au mişcat lângă ea. Aplecându-mă în faţă, mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat, am sperat să deschidă ochii. Când nu i-a deschis, m-am lăsat să cad în scaun. Am oftat.

— Unde ţi-e umbra?

— Doarme.

— Nu ar trebui să fii cu el?

M-am oprit. Tocmai făcusem o aluzie.

— Ha, ha! Sunt exact unde ar trebui să fiu.

Privirea mea a găsit-o pe a ei, şi da, încă o dată, a fost ciudat să stăm aşa, acolo, după toate cele prin care trecuserăm.

Că era aici, că mă susţinea, că Aiden dormea şi nu o veghea permanent, după toate câte suferise din cauza mea, după tot ce le făcusem.

Alex a zâmbit.

Şi mi-am dat seama, aproape m-a frânt în două asta, mi-am dat seama că Alex mă iertase cu adevărat. Că mă iertase, iar eu nu ştiam ce să fac cu iertarea ei, cum să procesez totul. Mi-am dres glasul.

Din fericire, s-a auzit un ciocănit discret în uşă, aşa că nu a trebuit să găsesc o reacţie.

Alex s-a ridicat iute de pe bancă şi s-a dus să deschidă uşa. Karina a intrat în dormitor, salutând-o pe Alex cu o mişcare din cap.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar... *Kýrios,* e timpul!

Alex a ridicat din sprâncene la cuvântul *Kýrios.*

Ştiam la ce se referea.

— Mai târziu.

— Îmi pare foarte rău, *Kýrios,* dar nu cred că ar fi înţelept să mai aşteptţi!

Marea preoteasă a privit-o pe Josie.

— Trebuie să stea aici, cu Josie, aproape că s-a răstit Alex, încrucişându-şi braţele.

Expresia ei spunea că avea în vedere posibilitatea de a o trânti pe Karina de un perete.

Detestam să fac asta, însă Karina avea dreptate. Dacă mai amânam, nu avea să se termine bine, iar eu trebuia să fiu complet încărcat pentru orice mă aştepta.

— Stai cu ea! i-am spus lui Alex, ridicându-mă. Te rog!

Alex a închis gura şi a încuviinţat, privind-o neîncrezătoare pe Karina. Trebuia să explic toate astea, într-un târziu. Karina a ieşit cu spatele din dormitor şi m-a aşteptat. Am urmat-o, închizând uşa după mine.

Josie

Trezirea a fost ca o luptă cu nisipuri mişcătoare, după o supradoză de somnifere. Ştiam că trebuia să deschid ochii. Mi s-a părut că îl aud pe Seth implorându-mă să deschid ochii, dar asta era o nebunie. Seth nu era aici. Eram în iad, aşteptând să mă ducă Hyperion înapoi la Cronos. Sau era Perseu? Oare îl văzusem pe Perseu? Nu îmi mai aminteam.

Podeaua de ciment părea moale şi călduroasă.

Am inspirat adânc. Mirosul? Nu m-am înecat imediat cu duhoarea de rânced. Un fior mi-a scuturat trupul, apoi mi s-a părut că aud oameni vorbind şi voci cunoscute.

Kýrios?

„Stăpân?"

Trebuia să deschid ochii. Adunându-mi toată forţa rămasă, m-am silit să deschid ochii. Adică unul. Cel drept doar s-a crăpat niţel. Era atât de umflat, că nu putea mai mult. Nu eram sigură când se întâmplase asta. Ultima data când mă scosese Hyperion din depozit era în ceaţă. Se hrănise din mine înainte să fiu dusă la Cronos, iar ei... simţeam că luaseră prea mult.

Parcă ar fi stricat ceva.

Am reuşit să mă concentrez şi mi-am dat seama, încet, că zăceam pe un pat – un pat imens, comod. Mă uitam în sus, la tavanul bej. Un ventilator imens îşi mişca în tăcere palele în formă de petală.

Cu gâtul imposibil de uscat, mi-am mutat privirea de la tavan la picioarele patului. Acolo se afla o fată, cu spatele la mine şi braţele încrucişate, privind uşa închisă a dormitorului.

Inima a început să îmi bată cu putere. Oare era...? Am încercat să vorbesc. Oare visam? Pe toţi zeii, dacă visam, nu mai puteam supravieţui, după ce mă trezeam! N-aş mai fi putut. Am încercat să vorbesc iar.

— Alex? am îngăimat.

S-a răsucit brusc, cu ochii mari de uşurare.

— Josie!

A alergat spre marginea patului, strecurându-se pe lângă un scaun gol.

— Visez?

Faţa ei frumoasă s-a crispat

— Nu! Nu visezi! Eşti în siguranţă!

În siguranţă?

— Pe toţi zeii, chiar te-ai trezit!

Abia se abţinea să nu se urce lângă mine.

— Cum te simţi?

— Păi...

Confuză şi cu gura uscată, am privit camera. Mi-am dus mâna la gât şi am tresărit.

Alex s-a îndepărtat de pat.

— Ţi-e sete? Stai să-ţi aduc ceva!

S-a îndepărtat puţin, apoi n-am mai văzut-o. O dipă mai târziu, s-a întors cu o sticlă de apă cu dopul desfăcut.

— Lasă-mă să te ajut!

Mă durea tot corpul când m-am aşezat. M-am sprijinit cu o mână de pat, ca să rămân ridicată, iar ea a vârât câteva perne la spatele meu. M-am lăsat pe ele, iar ea mi-a dus sticla la gură. Prima duşcă de lichid răcoros pe limbă mi-a provocat un geamăt, dar nu era suficient. Parcă fuseseră doar câteva picături.

Am ridicat braţul, încordându-mă când durerea m-a tăiat într-o parte, dar mi-am forţat mâna să ţină sticla. Şi mai multă apă delicioasă mi-a trecut printre buzele uscate.

— Uşurel! a zis Alex şi mi-a luat sticla. Ar trebui să bei foarte încet.

Avea dreptate, dar nu mai băusem apă adevărată de *câteva zile.* Mâna îmi tremura. Am pus-o pe sticlă, deasupra mâinii ei. A strâns din buze şi m-a lăsat să mai beau o dată. Am făcut asta până când am golit sticla.

— Pe toţi zeii, am fost foarte îngrijoraţi!

Mai voiam apă, dar părea să îmi fie rău de la stomac.

— Toată lumea e bine?

— Da, suntem bine. Cu toţii. Nu pentru noi trebuie să îţi faci griji.

Aveam nenumărate întrebări, dar creierul meu părea plin de pânze de păianjeni. Când m-am privit, am văzut că purtam aceleaşi haine dezgustătoare.

— Unde sunt?

— În casa lui Seth.

Am tresărit, iar trupul mi s-a zgâlţâit dureros.

— Seth... Seth este aici?

— Da! a zis şi a privit spre uşa închisă. De fapt, tocmai a ieşit. A stat aici, cu tine. El te-a salvat.

Am început să mă mişc înainte să termine de vorbit. Seth... Trebuia să ajung la el. Era *aici.* Depăşind durerea, am alunecat pe partea cealaltă a patului. În clipa în care tălpile mele rănite au atins podeaua, am gemut. Mi-au cedat picioarele şi am căzut, izbindu-mi genunchii de podea.

— Josie!

Alex era lângă mine, aplecându-se şi înconjurându-mi talia cu braţul.

— Mă simt bine.

Am scrâşnit din dinţi când m-a ajutat să mă ridic.

— Trebuie să-l văd!

— Se va întoarce curând! a spus ea şi a încercat să mă conducă spre pat. Cred că ar trebui să îl aştepţi!

Folosindu-mă de ce putere mai aveam, m-am îndepărtat de ea şi m-am împleticit pe podea, cu picioarele alunecând. Am ajuns la uşă, abia mai respirând, şi am reuşit să o deschid doar un metru. Strecurându-mă afară, m-am uitat pe coridor. Am prins sclipiri de plante cu multe frunze şi statui de marmură.

Am auzit-o pe Alex strigându-mă pe nume.

Ghidată de un soi de instinct primar, m-am împleticit pe coridor, către draperiile albe, care fluturau uşor. Ştiam că Alex mă urmărea, dar nu m-am oprit până când n-am ajuns la arcada care ducea spre exterior. Mirosul mării a devenit pregnant – sare amestecată cu un parfum dulce. Flori? Nu eram sigură, dar nu mirosea deloc ca în depozit. Aerul era proaspăt, curat, respirabil.

Cu picioarele slăbite, tremurând, am simţit brusc că vreau să mă întind pe coridor. Dar Seth era aici, iar eu aveam nevoie de el – aveam *nevoie* să îl văd. Mi-am silit picioarele să se mişte, în ciuda lacrimilor de durere care îmi înţepau ochii.

Sprijinindu-mă cu palma de perete, m-am târât prin arcadă afară, pe balcon. Timpul a părut să curgă mai încet când am privit în stânga şi în dreapta. Apoi, s-a oprit.

Timpul s-a oprit.

Îl găsisem pe Seth.

La început, am încremenit doar pentru că îl vedeam. Mi s-a părut că trecuse o eternitate de când îl văzusem ultima oară. „Frumos” părea un cuvânt prostesc pentru a-l descrie, dar numai la asta m-am putut gândi; doar că era mai frumos decât îmi aminteam.

Părul lui era de culoarea soarelui, rebel, căzându-i peste o frunte perfectă. Avea pomeţi laţi şi înalţi, un maxilar puternic, dăltuit parcă în marmură, şi pielea aurie. Avea un

chip și un trup perfect sculptate. Purta blugi închiși la culoare și un tricou gri.

Îi vedeam glifele.

Erau rune în nuanța ambrei, uluitoare, acoperind fiecare centimetru de piele la vedere. Erau o privelişte rară.

Nu era singur.

Pe toți zeii, era atât de nesingur, încât m-am gândit, pentru o clipă, că nu mă trezisem de fapt! Că aveam un coşmar.

Seth îmbrățișa o altă femeie.

16

Inima îmi bubuia dureros, în timp ce îl priveam pe bărbatul pe care îl iubeam şi de care eram îndrăgostită stând mult prea aproape de o altă femeie. Avea mâinile pe trupul ei: una o apucase de umărul mic, iar cealaltă o apăsa chiar sub sâni. Ochii lor erau închişi, iar expresia încordată a femeii părea să spună că se afla în mijlocul...

Pe toţi zeii!

Am încercat să îmi dau seama la ce mă uitam. O parte din mine recunoştea ce se petrecea, însă gândurile mele nu păreau să aibă sens. Se duelau între ele, iar eu nu mă puteam decide în privinţa niciunuia dintre ele.

După toate celelalte, era prea de tot.

Împleticindu-mă înapoi, m-am sprijinit într-o mână să nu cad, parcă în pragul unui colaps. Poate că asta şi mi se întâmpla, pentru că nu mi-am putut bloca icnetul surprins, care a răsunat ca un tunet pe balconul altfel complet tăcut.

Tot trupul lui Seth s-a cutremurat. S-a întors, iar ochii aceia frumoşi, de ambră, s-au mărit când m-a văzut.

Alex a apărut lângă mine, iar furia se rostogolea dinspre ea în valuri. Însă el nu o privea. Se uita la mine de parcă ar fi văzut o fantomă ridicată din mormânt, de parcă o parte din el nu s-ar mai fi aşteptat să mă revadă vreodată, şi poate că aşa şi era, pentru că mă părăsise.

Am bănuit că asta însemna că nu se aşteptase să mă vadă iar.

Seth a făcut un pas spre mine, uitând de femeia frumoasă, îmbrăcată în rochie aurie.

— Josie?

Sunetul vocii, numele meu, rostit atât de răguşit, au fost o explozie pentru simţurile mele. Era real – totul era cât se

poate de real. Privirea mea trecea de la el la femeie. Ea a zâmbit, unindu-şi mâinile. Am inspirat scurt.

Brusc, m-am mişcat, nesigură de ce făceam sau încotro mă îndreptam. Tot ce ştiam era că trebuia să fiu departe de aici. Aveam nevoie de un loc în care să mă gândesc, să îmi fac ordine în gândurile răzleţe şi în emoţiile care mă copleşiseră.

— Serios? am auzit-o pe Alex spunând, pe un ton care lăsa să se înţeleagă bine că nu îi venea a crede. După tot ce am vorbit? Serios?

— Nu acum! s-a răstit Seth, iar nu aveam nicio idee despre ce vorbeau. Josie! a repetat el. Aşteaptă!

M-am întors, împleticindu-mă, iar fiecare pas mă durea. Respiraţia îmi era gâfâită. Scântei mititele îmi jucau în ochi. Am strâns pleoapele, cuprinsă de un val de ameţeală.

— Josie!

Vocea lui se apropiase, iar eu nu m-am mai mişcat, pentru că eram terminată şi voiam un răgaz. Era greu să merg, dar să îi aud vocea acum, cu accentul acela pe care nu îl puteam defini, era şi mai greu.

— Alex, l-am auzit spunând, poţi să ne laşi singuri?

— Nu prea ştiu dacă vreau să fac asta acum, l-a repezit ea.

Pe toţi zeii, îl văzuse cu... femeia aceea! în ciuda a tot ce îmi trecea prin cap şi a tot ce mi se întâmplase, mi-am simţit obrajii arzând de ruşine. Nu aveam idee ce se petrecea.

— Alex, a spus din nou, iar acum vocea lui avea ceva ameninţător. Du-te şi găseşte altceva de făcut!

— E OK dacă plec, Josie? a întrebat Alex, iar eu nu mi-am dorit decât să pot dispărea într-un ghiveci de plante. Dacă nu, pot să-l fac pe idiotul de faţă să dispară urgent.

Seth a expirat furios, iar eu am deschis ochii. Nu mă puteam uita decât la Alex. Avea faţa roşie de mânie, iar eu bănuiam că s-ar fi luptat bucuroasă cu el.

— Mă simt bine, am reuşit să îngaim. E OK.

Ea a ezitat, aruncându-i o ultimă privire lui Seth.

— Eşti un prost... şi încă unul caraghios. Mi-a zâmbit uşor şi mi-a spus: Trec să văd ce faci mai târziu!

— Bine, am şoptit, dorindu-mi să nu o fi expediat, pentru că se îndepărta deja, iar acum Seth şi cu mine eram singuri.

Era ciudat, pentru că, înainte să vină Hyperion, înainte să îl văd afară, nu îmi dorisem nimic mai mult decât să fiu singură cu Seth.

— Am o explicaţie, a spus el după o clipă.

M-am scuturat de râs, iar hohotul meu avea ceva incredibil de aspru. Dintre toate replicile posibile, alesese clişeul ăsta!

— Ştiu cum pare, dar, orice ai gândi acum, te înşeli; a continuat el şi l-am auzit apropiindu-se.

I-am privit pieptul.

— Şi îţi voi explica totul, însă acum nu e tocmai momentul.

M-am sprijinit de perete, lângă statuia unui ins căruia îi lipsea jumătate de braţ. Mi se învârtea capul. Nu eram sigură cum ar fi putut explica Seth ce se petrecuse acolo. Ea, oricine ar fi fost, era uluitor de frumoasă, în vreme ce eu, în clipa aceea, nu puteam provoca decât greaţă. Eram plină de murdărie şi de sânge închegat, şi cine ştie de ce altceva.

— Aş vrea să te duc înapoi în pat, a zis şi s-a apropiat, întinzându-se după mine.

— Nu! am strigat, ridicând un braţ slăbit.

Seth s-a oprit, iar eu mi-am îndreptat în sfârşit privirea spre el. Glifele dispăruseră. Îi pulsa un muşchi al maxilarului, dar, altfel, avea expresia golită de orice emoţie. Mi s-a strâns inima. Văzusem expresia asta de prea multe ori!

— Josie, te rog să mă laşi să te ajut!

Voia să mă ajute; nu era nimic rău în asta. Nu? Privirea mi s-a oprit la mână. M-am încruntat. Degetele mele erau murdare, pătate de sânge. La fel şi braţul. Doar câteva petice de piele erau curate, dacă priveam lucrurile cu îngăduinţă. Şi brăţările acelea! Brăţările acelea nenorocite pe care încă le aveam în jurul încheieturilor.

— Trebuie să fac duş! am îngăimat şi în clipa în care am spus asta, am ştiut cât de ridicol suna, pentru că, şi proaspăt ieşită de sub duş, tot nu arătam *aşa,* iar un duş nu putea repara nimic din cele întâmplate, însă eram hotărâtă să mă spăl.

— Lasă-mă să te duc înapoi în pat! Ai mâncat? Trecându-mi palma peste pielea lipicioasă a braţului, am clătinat din cap.

— Nu îmi amintesc când... am mâncat ultima oară. Privirea lipsită de expresie a dispărut. O emoţie înrudită cu durerea i-a schimonosit trăsăturile uluitoare.

— Atunci, *te rog,* lasă-mă să îţi aduc ceva de mâncare!

Încercând să îmi înghit nodul din gât, m-am gândit că mâncarea ar putea ajuta cu senzaţia de gol din stomac. Dar tot voiam să fac duş, înainte.

— Vreau să mă spăl, mai întâi.

Ochii lui s-au mărit, iar trupul i-a mai tresărit o dată. A deschis gura să vorbească, dar nu a părut să găsească vorbele potrivite.

— Bine! Te ajut!

M-am îndepărtat de perete.

— Mă descurc. Trebuie doar să aflu... unde este baia.

— Josie, opreşte-te! Abia dacă te poţi ţine pe picioare.

S-a întins din nou spre mine, iar de data asta nu s-a mai oprit. M-a prins de braţe cu mare grijă. Am tresărit. Nu eram sigură dacă era din cauză că atingerea lui mă durea sau doar pentru că mă atingea.

— Te rog să mă laşi şi să nu mă ajuţi!

Am rămas amândoi în tăcere. Mă uitam la gâtul lui. Parcă am fi fost doi străini. Doi oameni care se despărţiseră şi apucaseră în două direcţii diferite, apoi soarta îi adusese pe neaşteptate faţă în faţă.

— *Te ajut,* a spus el, după un moment. Fără discuţii.

Prea slăbită să mă lupt cu el pe tema asta, am încuviinţat, iar Seth s-a mişcat atât de repede, încât nu ştiu cum am ajuns în braţele lui, la pieptul lui, cu obrazul pe umărul lui. Inima mea a luat-o din nou la galop. În timpul captivităţii, mă temusem de nenumărate ori că nu voi mai fi niciodată în braţele lui Seth, iar acum eram.

În braţele în care ţinuse pe altcineva, cu doar câteva *minute* în urmă.

Lacrimile mi-au înţepat pleoapele. Erau atâtea lucruri de care să îmi fac griji, pentru care să plâng şi de care să mă stresez, iar acum... asta.

A traversat coridorul şi ne-am întors în dormitor într-o clipită.

Seth s-a îndreptat spre uşile duble de vizavi de pat şi le-a deschis cu vârful piciorului. M-a aşezat pe marginea unei căzi de mărimea unei mici piscine.

— Duş sau baie? a întrebat el, încet.

Privind în jurul meu, prin baia opulentă, m-am simţit nelalocul meu înconjurată de marmură şi de prosoape luxoase.

— Asta este acum... casa ta?

— Aici am crescut.

Seth a îngenuncheat în faţa mea. Nu mi-a scăpat că nu spusese „acasă”.

— Era unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi.

La naiba! Atunci cum arăta dormitorul principal?

— Vrei să te pregătesc pentru duş sau pentru baie? a repetat el cu blândeţe.

Suna minunat să mă afund într-o cadă plină cu apă, dar apa ar fi devenit respingătoare după doar o secundă.

— Duş.

Seth m-a mai privit o secundă, apoi s-a ridicat repede. Întorcându-se, s-a apropiat de un duş închis. Nu avea perdea, însă nici nu era nevoie, întrucât exista un zid înalt în jurul lui. Pentru majoritatea oamenilor nu era nevoie. Probabil că eu aş fi inundat baia.

Când a dat drumul la apă, iar duşul de deasupra capului a prins viaţă, am început să înţeleg că eram într-adevăr liberă. Că nu mă voi trezi cu Hyperion deasupra mea. Nu voi fi forţată să intru în altă cameră. Nu mai trebuia să mă împotrivesc în fiecare secundă. M-am înfiorat şi am gemut încet.

— Te simţi bine?

Seth îngenunchease deja, cu mâinile pe genunchii mei.

— Josie?

— Da, am şoptit, dregându-mi glasul. Simt doar...

Simţeam multe lucruri: teamă, durere, confuzie, uşurare, epuizare. Mi se părea că inima mi se frânsese de mii de ori, în doar câteva zile.

— Nu cred. A fost o întrebare prostească.

Seth mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor.

— Aş vrea să îţi pot alina durerea. Aş face orice să îmi stea în puteri.

Mi s-a tăiat respiraţia. Suna atât de credibil, dar ce făcea aici? Ce făcuse până acum? Cum ajunsesem aici? Se luptase cu titanii şi mă eliberase? Aveam multe întrebări, dar nu şi voinţa de a le pune, deocamdată.

— M-ai părăsit, am spus.

Ochii lui s-au închis şi a lăsat mâna jos. Baia s-a umplut de abur. Şi-a plecat capul, până când bărbia lui aproape că mi-a atins genunchiul.

— Ştiu! Să spun că îmi pare rău nu va schimba niciodată asta, nici ce ţi s-a întâmplat, dar chiar îmi pare rău.

A ridicat genele şi m-a privit printre ele, iar ochii lui arătau ciudat de umezi.

— Nu mi-a părut niciodată mai rău de nimic, în viaţa mea.

Apăsarea din pieptul meu a crescut, iar eu am îngăimat:

— Trebuie să fac duş!

Seth a încremenit, ca una dintre statuile de pe coridor, apoi a expirat inegal.

— Poţi sta în picioare?

Nu era uşor, dar nu ştiam dacă puteam accepta ajutorul lui Seth. Da, văzuse *toate astea* înainte, dar... nu eram în stare.

— Pot!

Nu părea să mă creadă, însă m-a atins iar, doar cu vârfurile degetelor, pe obraz. M-am luptat cu impulsul de a-i răspunde.

— Eşti în siguranţă aici şi vei fi în siguranţă de acum încolo.

Din nou *în siguranţă.* Cuvintele păreau false, pentru că, dacă învăţasem ceva din perioada petrecută cu titanii, asta era că nimeni nu era în siguranţă nicăieri. Însă am încuviinţat.

Seth m-a privit câteva secunde.

— Aştept afară! Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă!

S-a ridicat şi a ieşit din baie, lăsând uşa crăpată, ca să mă audă în caz că picam în fund, ceea ce era perfect probabil.

Am stat pe marginea căzii timp de câteva minute, apoi am început să mă dezbrac de hainele dezgustătoare. Le-am lăsat pe podea, fără să vreau să le mai văd vreodată, şi m-am îndreptat spre duş, mişcându-mă ca la nouăzeci de ani şi trecând pe lângă o oglindă.

Nu mi-am dat seama cum arătam, dar ştiam că eram o epavă.

Sprijinindu-mă de peretele duşului, am păşit înăuntru şi sub şuvoiul cald de apă. Am icnit când picăturile mi-au lovit pielea. Trupul meu s-a bucurat şi s-a retras, simultan. Zonele cu răni proaspete mă înţepau şi mă ardeau ca o mie de furnici de foc care îmi rodeau pielea, dar am rămas sub apă, cu

faţa ridicată. Apa a spălat sângele închegat de câteva zile. Îmi tremurau genunchii.

Putea fi mai rău.

Acelea erau cuvintele pe care mi le repetam, iar şi iar, când am luat o sticlă de şampon de jos. Apa în nuanţe rozalii şi maronii plutea în cădiţă, creând un vârtej spre scurgere. A fost nevoie de două şamponări, o aplicare de balsam şi un scrub complet, temeinic şi dureros, pentru ca apa să se limpezească.

Încă eram sub duş, scoţându-mi murdăria de sub unghii. Când unghiile au rămas curate, m-am mai spălat o dată. Mi-am săpunit încheieturile şi am încercat să îmi scot brăţările, până când pielea mi s-a înroşit şi a început să doară, şi numai atunci am renunţat. Baia mirosea deja ca o grădină botanică.

Nu mi-am permis să reflectez la ceva tot timpul acela. Doar când m-am întins spre robinet, primul gând adevărat a străbătut bucuria simplă de a fi din nou curată.

Mama murise.

O pierdusem pentru totdeauna.

Când fusesem cu Hyperion, nu îmi permisesem să mă gândesc prea mult la asta, dar acum, că eram aici, îi vedeam faţa, privirea aproape mereu distantă, zâmbetul dulce.

Nu o puteam salva.

Nu mai puteam aştepta cu nerăbdare să o revăd.

Tata minţise şi mă lăsase să putrezesc cu Hyperion, iar eu putrezisem, într-adevăr, dinspre interior spre exterior. Durerea. Întunericul. Teama permanentă. Trăisem aşa, zi după zi, şi erau toate încă în mine.

Acum eram aici. Cu Seth. Eram unde dorisem să fiu înainte să aflu despre mama şi înainte să mă ia Hyperion, şi era *aiurea.* Nu fusese nici pe departe întâlnirea pe care o anticipasem, cea care mă ajutase să îmi păstrez mintea întreagă în orele lungi de captivitate sub pământ. Totul fusese *aiurea.*

Mi-am dus mâinile la faţă şi am făcut un pas în spate, până când am lovit peretele acoperit de gresie rece. M-am lăsat să alunec şi m-am ghemuit cu genunchii la piept. Poziţia era dureroasă. Trăgea de pielea rănită şi apăsa zonele învineţite, însă nu mi-am putut opri lacrimile. Cu faţa îngropată între genunchi, am lăsat şuvoiul să curgă.

Nu știu cât timp am stat în colțul dușului. Se poate să fi fost minute sau ore, însă lacrimile nu s-au oprit, iar eu nu m-am putut mișca – nu am putut să depășesc teama și durerea care supurau înăuntrul meu, revelația absolută și de tot rahatul că eram *slabă.* Că nu eram ca Alex.

Dacă aș fi fost mai puternică, nu aș fi stat aici, în duș, plângând ca un copil la aniversarea căruia nu venise nimeni. Dacă aveam mintea întreagă, aș fi ieșit deja, gata să vorbesc despre ce văzusem și despre ce știam.

Dar nu mă puteam mișca.

Nu îmi puteam convinge creierul să ia vreo decizie.

Eram terminată, complet distrusă pe dinăuntru, iar panica din lăuntrul meu îmi spunea că, probabil, nu mă puteam vindeca, pentru că știam că doar eu eram capabilă de asta, iar eu nu eram sigură că o puteam face.

Sau poate da?

Poate că, odată îndepărtate toate emoțiile, m-aș fi putut recompune, pentru că trebuia. Știam că trebuia, dar, chiar acum, în secunda asta, îmi era peste putință.

Atât de prinsă în propriile gânduri, nu am auzit ușa deschizându-se, nici pe Seth spunându-mi pe nume, dar am devenit atentă brusc, atunci când o înjurătură a sfâșiat aerul. Câteva secunde mai târziu, apa s-a oprit, iar el a intrat în duș, complet îmbrăcat, înfășurându-mi un prosop pufos în jurul umerilor.

Am ridicat capul, abia putând să îl zăresc printre lacrimi.

— Mama a murit.

A spus ceva prea încet să înțeleg, apoi m-a tras spre el. Eram pe jumătate în poala lui, cu picioarele între ale lui, iar apa șiroia de pe trupul meu, trecându-i prin blugi și tricou.

Nu a părut să remarce. M-a strâns în brațe cât de tare putea fără să îmi facă rău, iar eu mi-am îngropat fața la pieptul lui. Una din mâini i-a rătăcit în încâlceala udă a părului meu.

— Totul va fi bine, a spus Seth, cu buzele lipite de fruntea mea, și a tot repetat asta, iar și iar, dar ultima dată când mă ținuse în brațe și spusese asta fusese o minciună.

17 – Seth

Când lacrimile lui Josie s-au oprit, încordarea a părut să se topească. Trupul ei mi s-a înmuiat în braţe. Adormise.

Am ridicat-o în braţe. Îngrijorarea mea a ieşit iar la suprafaţă, pentru că nu a scos niciun sunet şi nu a făcut nicio mişcare. Nu era conştientă când o adusesem aici şi fusese trează doar in jur de o oră. Pierderea cunoştinţei nu era totuna cu un somn odihnitor, aşa că nu aveam idee prin ce trecuse.

De ce nu se vindeca?

Brăţările acelea nenorocite mi-au atras atenţia când am ieşit din duş, cu blugii uzi lipindu-mi-se de piele.

Am mutat-o în braţele, iar prosopul s-a desfăcut. Pentru că eram soiul cel mai josnic de ticălos, nu am privit în altă parte suficient de repede ca să mă feresc de curba moale a unui sân şi de vârful rozaliu. Dorinţa m-a înjunghiat brusc, iar drumul către pat nu a fost tocmai comod.

Folosind elementul aer, am dat pătura la o parte şi am întins-o pe Josie cu capul pe pernă. Am vrut să mă retrag, dar mâna ei mi s-a încleştat în tricou. Dormea încă, însă, chiar şi aşa, moartă pentru restul lumii, nu voia să fie singură.

Nu o puteam refuza.

Desprinzându-i cu blândeţe degetele din tricoul meu, am făcut un pas în spate şi mi l-am scos. Au urmat blugii. Am luat o pereche de pantaloni de trening largi şi m-am îmbrăcat cu ei, apoi am intrat în pat, lângă ea. Tremura din cap până în picioare. Nu m-am gândit ce făceam. I-am înconjurat talia cu braţul, cât de blând am putut, şi am lipit-o de pieptul

meu. A scos un sunet moale, buzele ei mi-au atins pieptul, şi atât a fost.

Josie a dormit.

Eu am ţinut-o în braţe.

Am ţinut-o şi m-am gândit la tot ce vorbisem cu Alex. Am ţinut-o şi mi-am amintit momentul când m-am întors şi am văzut-o pe Josie, pe frumoasa mea Josie, privindu-mă cu oroare şi confuzie, cu ochii ei de culoarea mării. Am ţinut-o şi am revăzut-o, ghemuită într-un colţ al duşului, cu tot trupul scuturat de suspine. Asta m-a terminat. M-a tăiat, m-a despicat în bucăţi, să ştiu că nu fusesem acolo pentru ea când aflase că mama ei murise sau că nu fusesem capabil să o protejez de Hyperion. Făcusem multe greşeli, nenumărate. Nu mă purtasem bine cu ea.

Însă, de acum înainte, voiam să fiu mult mai prezent.

Trecându-mi mâna peste părul ei ud, i-am dat şuviţele la o parte de pe faţă. Vânătăile îi contrastau puternic cu pielea palidă. Furia mi-a făcut mâna să tremure când i-am tras plapuma peste umeri.

Alex avea să mă castreze când o revedeam. Asta dacă ajungea la mine înainte ca Josie să îşi revină.

Pe toţi zeii!

Dintre toate momentele în care s-ar fi putut trezi Josie, de ce trebuise să fie chiar acela? Mai întâi, trebuia să îi explic ce văzuse. Apoi, aveam să îi explic lui Alex, dar nu eram sigur dacă Josie avea să accepte această nouă realitate.

Josie

Când am deschis ochii, nu ştiam unde mă aflu.

Camera era întunecată, iar eu eram întinsă pe ceva moale. Nu avea sens. Şi, pe toţi zeii, eram *dezbrăcată* sub plapumă! Eram pe un pat, *dezbrăcată.* O sută de temeri oribile mi-au otrăvit mintea. Oare Hyperion...? Nu am putut încheia gândul. Cu inima în gât, mi-am dat seama că braţul mi se odihnea pe o suprafaţă caldă şi tare care părea să fie un piept.

Panica mi-a explodat prin fiecare celulă. Trupul meu s-a mişcat, înainte să pot sta să mă gândesc puţin. Când am sărit în capul oaselor, m-a străbătut o durere cumplită. M-am împleticit în faţă şi am izbit cu genunchii podeaua de piatră. Cu

ochii mari, am cercetat camera întunecată. Inima îmi bubuia în piept. *Unde sunt*? *Ce se întâmplă*? Forma de pe pat – trupul de pe pat – s-a ridicat.

M-am târât pe podea, cu palmele alunecând pe piatra netedă. Aveam un strigăt în gât, dar plămânii mei nu aveau suficient aer.

— Josie?

Când am auzit vocea, m-am oprit şi mi-am ridicat genunchii. *Cunoşteam* vocea aceea. Seth! Era a lui – vocea adâncă, muzicală, cu un uşor accent. Dar nu avea sens, pentru că nu era posibil să fiu aici cu Seth. Doar dacă nu fusese totul un coşmar. Nu, ce se întâmplase nu fusese un coşmar. Fusese real.

Forma de pe pat s-a apropiat brusc. Picioarele i-au aterizat pe podea şi au făcut un pas în direcţia mea. Am scos un sunet gâtuit, cuprinsă de teamă. *Nu mai pot face asta. Nu mai pot...*

Forma a încremenit.

— Este în regulă, Josie. Eşti aici, cu mine. Eşti în siguranţă.

Vocea aceea... Trebuia să fie Seth. Şi mai auzisem cuvintele acelea şi înainte. În siguranţă. Alex îmi spusese asta când mă trezisem, mai devreme. M-am luptat să înlătur ceaţa de somn şi confuzie.

— Seth? am şoptit.

— Da! Eu sunt. Suntem doar noi doi aici. Voi aprinde lumina, bine? a întrebat, iar când nu am răspuns, s-a întors.

Am auzit un clic, câteva secunde mai târziu, iar o lumină blândă, parcă untoasă, a inundat camera. Mi-am amintit evenimentele din ultimele câteva ore.

Seth stătea lângă pat, cu braţele pe lângă corp. Avea pieptul gol şi purta o pereche de pantaloni de trening largi. Părul blond îi cădea într-o încâlceală de bucle pe frunte şi i se răsucea peste urechi.

Îmi aminteam.

Mă găsise în duş şi mă ţinuse în braţe, în timp *ce* plângeam. Nu mai eram în celula aceea oribilă. Nu mai eram târâtă din pivniţa plină de mucegai, servită ca pachet de baterii pentru Hyperion sau Cronos. Eram aici, cu Seth. Mi-am amintit că îl văzusem pe balcon, îmbrăţişând o altă femeie.

Inspirând scurt şi dureros, mi-am înconjurat genunchii cu braţele şi am încercat să îmi ascund goliciunea. Nu că Seth nu ar mai fi văzut totul înainte – şi încă cum! –, dar mă simţeam teribil de vulnerabilă.

Mai ales când se uita aşa la mine.

Privirea lui de ambră a trecut peste mine şi, chiar dacă părţile intime îmi erau în mare parte ascunse, ştiam că vedea reţeaua de vânătăi şi urme roşii, muşcăturile şi pielea sfâşiată, zdrenţuită. Ştiam asta pentru că faţa lui superbă era încordată. Ce vedea se reflecta în felul în care a vorbit.

— Josie, iubito...

Ochii lui sclipeau când s-a ghemuit în faţa mea, fără să se apropie mai mult.

Am închis ochii strâns. Ce făceam? În afară că şedeam pe podeaua lui, dezbrăcată ca în ziua în care mă născusem? Gâtul mă durea, aşa că mi-am silit limba să se mişte.

— M-am trezit şi nu mi-am amintit unde mă aflu. Credeam că sunt încă *acolo.* Îmi pare rău!

Nu l-am auzit mişcându-se, dar ochii mi s-au deschis brusc când i-am simţit mâna pusă cu blândeţe pe braţ.

— Nu trebuie să te scuzi, *psychi mou!*

Psychi mou? Seth nu îmi mai spusese niciodată că eram sufletul lui.

Ochii de ambră i s-au umplut de durere.

— Îţi aduc ceva de îmbrăcat, bine? Apoi, o luăm de la capăt! Dacă vrei să stai acolo unde eşti, perfect. Dacă vrei să mergi înapoi în pat, e la fel de bine. Îmi spui ce vrei să faci, şi facem.

Privindu-mi genunchii învineţiţi, am dat din cap spasmodic.

Seth a rămas nemişcat un moment, apoi s-a ridicat. Am ţinut ochii închişi până când s-a întors şi mi-a aşezat un material moale pe umeri. Nu aveam nevoie să analizez faptul că eram goală, pe podea, cu braţele în jurul genunchilor.

Silindu-mi ochii să se deschidă, am evitat privirea lui Seth şi mi-am vârât braţele prin mânecile unui halat incredibil de pufos. A tras cordonul în faţă, iar eu m-am aplecat şi mi-am strâns halatul în jurul corpului.

— Ce vrei să faci acum?

Mi s-au înroşit obrajii.

— Pat.

Înainte să apuc să mă ridic, Seth şi-a strecurat un braţ pe sub genunchii mei şi m-a ridicat cu uşurinţă în aer. În câteva clipe, eram din nou pe pat, sprijinită de un munte de perne. Aşezându-se lângă mine, mi-a aranjat repede partea de jos a halatului, ca să-mi acopere picioarele.

— Mă duc să îţi aduc ceva de mâncare, a spus.

— Nu mi-e foame.

— Ai spus mai devreme că nu îţi aduci aminte când ai mâncat ultima dată. Trebuie să mănânci.

— Ştiu, am răspuns, privindu-l pieziş.

Seth mi se părea atât de diferit când emana îngrijorare şi agitaţie. Nu îmi aminteam dacă îl văzusem vreodată aşa. Doar că... nu acum.

Muşchii umerilor i s-au încordat.

— Josie, trebuie să mănânci ceva!

Încuviinţând absentă, m-am jucat cu cordonul. Gândurile nu îmi dădeau pace! Dar exista ceva pe care nu îl puteam identifica defel, ceva ascuns într-un colţişor şi care nu îmi dădea pace; ceva important, de care voiam să îmi amintesc.

— Ştii ce te-a trezit? a întrebat Seth.

Degetele mi s-au încleştat pe cordon.

— Cred că aveam un coşmar. Credeam că m-am întors... acolo, când m-am trezit.

Următoarea respiraţie a fost ca un şuvoi fierbinte.

— Şi m-am speriat.

— E în regulă. E perfect de înţeles, a spus el şi mi-a luat mâinile, tresărind aproape instantaneu. Josie, pielea ta e ca gheaţa!

Piele ca gheaţa.

Mi-am retras mâinile, strângându-mi-le la piept. Simţisem o asemenea piele – piele care era rece şi nu mi se părea ciudată. Mi-am amintit. Mă târâsem pe o podea, în genunchi, să verific pulsul lui Lauren, semizeul descătuşat. Era moartă.

— *Pe toţi zeii!* am şoptit, ridicând privirea.

— Ce este?

— *Pe toţi zeii!* am repetat când şi mai multe amintiri au ieşit la suprafaţă, într-o succesiune rapidă. I-am văzut pe semizei, pe cei care lipsesc. Unul dintre ei – se numeşte Lauren. Era... A murit, când eram acolo.

M-am umplut de groază când mi-am amintit pielea ei şi trupul ei înfometat şi abuzat.

— I-au făcut lucruri oribile, Seth, lucruri oribile, şi a murit...

Vocea mi s-a frânt, şi am înghiţit greu.

— A murit într-o cameră cu podea de pământ.

— Josie, a îngăimat el.

— Cred că a fost înfometată şi bătută. Era plină de murdărie şi de vânătăi.

A trebuit să continui, pentru că vorbele doreau să fie rostite.

— Am crezut că voi ajunge şi eu ca ea. Era acolo de luni de zile. Nu îmi pot nici măcar imagina...

Am inspirat scurt, iar Seth a scos un sunet gutural.

— Au lăsat-o în camera în care ne ţineau şi după ce a murit.

— Pe toţi zeii!

Durerea s-a întipărit pe chipul lui Seth, când mi-a luat din nou mâinile.

— Iar când au venit după ea... Au târât-o din cameră. Au târât-o, pur şi simplu, pe podea, de parcă ar fi fost gunoi.

Lacrimile mi-au umplut ochii, şi am tresărit.

— Mitchell, Mitchell e încă acolo, Seth. Trebuie să îl luăm de acolo!

Mi-am eliberat din nou mâinile şi am vrut să mă ridic, dar Seth m-a împiedicat. Mi-am întors privirea spre el.

— Mitchell e încă acolo.

— Trebuie să stai jos!

Vocea lui Seth era prea calmă.

M-am uitat lung la el. Să stau jos?

— Nu înţelegi! Trebuie să îl luăm de acolo! Seth, se simţea foarte rău şi el, şi nu l-am mai văzut de... nu ştiu câtă vreme, dar nu va supravieţui mult!

Bine, asta dacă încă trăia. Dar nu m-am putut convinge să accept alternativa.

Seth m-a aşezat cu blândeţe şi am ajuns să mă sprijin din nou de perne.

— Înţeleg, dar tu nu te întorci acolo! Acum nu eşti în stare să mergi nicăieri. Nu o spun pentru că vreau să par un ticălos, dar ultimul lucru pe care vrei să îl faci este să mergi de colo, colo. În plus, te-ai expune la un pericol imens. Trebuie să rămâi aici, să te odihneşti şi să te faci bine.

— Sunt bine, am spus, încleştând pumnii.

— Ai văzut cum arăţi, Josie? Nu ai niciun centimetru de piele neînvineţit. Eşti extenuată şi abia te poţi ridica, şi aproape că nu simt...

S-a întrerupt.

— Ce nu poţi?

— Aproape că nu mai simt eter înăuntrul tău, Josie.

— Ei...

Mi s-a răsucit stomacul.

— Ştiu de ce, Josie. Am văzut muşcăturile. O încărcătură electrică a trosnit în aer, iar Seth a zis: Acum, tot ce trebuie să te preocupe este să te faci bine. Atât! Te rog!

Au trecut câteva momente înainte să pot vorbi.

— Nu pot sta aici, ca şi cum Mitchell nu ar exista.

— Nu ţi-am cerut asta.

— Atunci ce îmi ceri?

Mi-am dat o şuviţă la o parte.

— Este captiv şi crede-mă că nu va supravieţui multă vreme.

Seth nu a răspuns.

— Dacă nu mă laşi să merg eu, poţi să te întorci unde m-ai găsit. Poţi încerca să îl găseşti şi...

— Nu!

Uluită, am clipit şi m-am retras.

— Te rog! *Te rog!* Nu pot uita. Nu îl pot uita pe Mitchell. Nu îmi poţi cere asta. Trebuie să îl ajutăm.

— Nu mă aştept să uiţi de el.

— Atunci poţi merge să îl cauţi, am spus, ignorând senzaţia de greaţă din stomac. Poţi face asta, iar eu voi rămâne aici.

— Acum nu au idee unde suntem, dar nu suntem protejaţi împotriva titanilor sau a vreunui alt zeu. Nu te părăsesc. Nu din nou. Eşti prioritatea mea. Mă dedic ţie. Tu eşti tot ce contează pe lume.

Frustrarea s-a ridicat înăuntrul meu, ca un râu care se umfla. S-a amestecat cu durerea care mi se instalase în fiecare încheietură şi în fiecare muşchi, cedând în faţa terorii care încă îmi zumzăia sub piele.

— Dar m-ai părăsit deja!

Seth a tresărit, iar spatele i s-a încordat.

Am vrut să-mi iau cuvintele înapoi, dar nu am putut şi nu am putut stăvili nici ce mi-a ieşit pe gură.

— M-ai părăsit deja. M-ai părăsit, Seth. Nu eram deloc tot ce conta pentru tine acum câteva săptămâni, deci cum aş putea să fiu acum?

Aveam nevoie de spaţiu, aşa că am îndepărtat pătura, gata să mă ridic din pat. Seth a vrut să mă împiedice iar, dar i-am dat braţul la o parte.

Ceva similar cu durerea i-a străbătut chipul, când şi-a tras braţul înapoi. M-am dat jos din pat, simţind că mi se întinsese prea tare pielea. Am mers câţiva metri şi m-am oprit căci picioarele îmi tremurau. Am închis ochii. Mi-am dat părul la o parte de pe faţă. Voiam să mă simt rău pentru că îi spusesem toate astea, dar era adevărat. Mă părăsise, iar eu nu puteam uita de Mitchell. Viaţa mea nu era mai importantă decât a lui.

— Am meritat-o, a spus Seth, încet.

Am deschis ochii, dar nu l-am privit.

— Te-am părăsit. Şi nu am fost acolo când ai aflat despre mama ta sau când a venit Hyperion după tine. Te-am abandonat în cel mai josnic fel. Nu pot spune cât de mult regret asta. Nu voi putea niciodată să mă revanşez pentru cât de tare te-am dezamăgit.

— Nu... nu ştiai ce s-a întâmplat.

— Nu mai contează. Aveai nevoie de mine, iar eu nu am fost acolo.

Vocea lui s-a îngroşat, devenind aspră.

— Nu voi...

— Nu spune nimic! i-am zis, nesigură ce anume îi ceream să nu spună.

Mă cuprinsese extenuarea, de parcă nu aş mai fi dormit de ani în şir. O epavă emoţională, m-am simţit secătuită de puteri şi m-am întors încet spre el. Nesigură pe picioare, m-am clătinat uşor. Privirea mea s-a îndreptat spre a lui.

— Ce este important acum este Mitchell. E încă la ei şi, dacă nu facem ceva, va muri, Seth. Nu putem permite să se întâmple asta.

L-am văzut îndeştându-şi maxilarul.

— Mi gândesc cum să facem, Josie. Nu spun că nu voi face nimic, dar până nu te vindeci, nu te părăsesc.

— Seth...

— Nu!

Felul în care rostise acest cuvânt îmi dădea de înţeles că nu accepta contraargumente.

— Ai fost prizonieră zile întregi, Josie. Aproape secătuită de eter. Zeii ştiu tot ce ţi s-a întâmplat acolo.

— Voi fi bine, am spus.

— N-ai decât să te superi pe mine, a răspuns el, ridicându-se.

A rămas într-o poziţie parcă de luptă.

— Mă poţi detesta, şi nu te învinuiesc, dar nu am de gând să te mai las fără apărare!

18 – Seth

Josie îmi contrazise decizia de a nu o părăsi până când cedase extenuării care era vizibilă în fiecare mişcare şi îi adâncea umbrele de sub ochi. Reuşise să ajungă înapoi în pat şi, de îndată ce pusese capul pe pernă, adormise.

Mă întinsesem lângă ea, fără intenţia de a adormi, pentru că răsuceam pe toate părţile ce îmi spusese. Înţelegeam că voia să îl salveze pe Mitchell, dar asta nu însemna că aveam să îi permit. Nu aveam nimic cu Alex şi Aiden, dar nu fuseseră în stare să îl oprească pe Hyperion nici înainte. Nu ar fi putut să o facă nici acum.

Titanul putea apărea când te aşteptai mai puţin.

M-ai părăsit deja.

Cuvintele ei au tăiat prin mine, pentru că, până la urmă, erau adevărul rece şi dur. O părăsisem, iar ea *suferise.* Când se trezise, mai devreme, nici măcar nu ştia unde se afla şi crezuse că era în pat cu unul dintre *nenorociţii* ăia?! Pe toţi zeii! Furia mă ardea ca lava, iar neajutorarea pe care o simţeam era ca o otravă amară ce mi se răspândea în sânge.

Nu voiam să o dezamăgesc iar.

Au trecut ore bune, iar eu am stat lângă ea şi probabil am aţipit, pentru că, după ce am deschis ochii, am văzut lumina soarelui strecurându-se pe sub draperiile groase.

Ridicând capul, m-am uitat la Josie. Dormea încă, însă o parte din culoare îi revenise în peticele neatinse de piele. Era un lucru bun. Trebuia să îmi tot spun asta, pentru că, de fiecare dată când o priveam, voiam să fac lucruri să explodeze.

De exemplu, nişte ţări.

Părul îi acoperise obrazul, aşa că i l-am vârât după ureche. M-am ridicat şi am privit uşa. Cu grijă, am coborât din pat şi am aranjat plapuma deasupra ei.

Străbătând dormitorul, am crăpat niţel uşa şi, aşa cum mă aşteptam, l-am găsit pe Basil aşteptând afară. Aştepta între două statui, cu mâinile unite. Numai zeii ştiau de câtă vreme stătea acolo.

Trebuia neapărat să îi iau un telefon sau ceva cu care să-şi mai treacă timpul.

— Cum se simte, *Kýrios*?

— Doarme iar.

M-am sprijinit de cadrul uşii.

— Poţi aduce nişte mâncare? Ceva nu prea greu. Nu a... nu a mai mâncat de ceva vreme. Când se trezeşte, vreau să mănânce. Să fiu al naibii dacă refuză iar! I-aş aduce eu, dar nu vreau să o las singură. Nu îmi este foame, aşa că să fie doar pentru ea.

— Fireşte.

A făcut un pas în faţă, bucuros să aibă ceva de făcut.

— Aduc nişte orez şi nişte supă. Ar trebui să meargă.

— Mulţumesc.

Basil a zâmbit frumos, a făcut o plecăciune şi a dispărut. Am rămas pe loc, pentru o clipă, şi am închis uşa. M-am întors.

Aerul mi-a ieşit din plămâni, la fel ca înainte, când se trezise din coşmar.

Josie era trează.

Nu doar atât, dar şedea în capul oaselor şi strângea plapuma la piept. Ochii săi erau mari, iar obrazul care nu era vânăt se colorase în rozaliu. Se uita la mine. Apoi ochii i-au coborât pe trupul meu. Rozaliul din obraji i s-a accentuat. Era complet diferit de cum fusese ultima dată când se trezise.

Uşurarea aproape că mi-a tăiat genunchii şi m-am *împleticit* un pas în faţă.

— Te-ai trezit, am spus, dându-mi seama cât de prostesc suna, pentru că, da, era trează şi se mai trezise şi înainte.

— Visam şi am crezut... am crezut că ăsta e un vis.

Asta m-a terminat. Iar.

— Eşti chiar aici, Josie. Eşti în siguranţă acum.

A închis ochii, scurt, şi a strâns plapuma mai tare. Durerea i-a traversat chipul, iar când a redeschis ochii, sclipeau de lacrimi. M-am îndreptat spre ea fără să mă gândesc. Într-o secundă, şedeam lângă ea, pe marginea patului.

Josie a tresărit, cu ochii mari.

— Ce... ce repede te-ai mişcat!

„Repede" era puţin spus. Mi-am amintit că nu avea idee ce eram acum. Nu avusesem şansa de a vorbi despre asta.

— Cum te simţi?

A ezitat.

— Nu ştiu. Cât am dormit?

— Câteva ore.

— Nu ai... nu ai plecat, nu?

— Nu! Am inspirat adânc, apoi am continuat: Ştiu că eşti supărată pe mine. Vrei să...

— Nu sunt supărată pe tine, a spus atât de încet, încât am crezut că îmi imaginam. Vreau să încerci să îl găseşti pe Mitchell. Nu renunţ la asta. Doar că... A clătinat încet din cap, apoi a îngăimat: Nu sunt supărată.

M-am uitat la ea, fără să-mi vină să cred.

— Cum să nu fii supărată? Ar trebui să fii furioasă. Ar trebui...

Ar fi trebuit să mă urască. Nu mă puteam convinge să spun asta cu voce tare.

— Nu ştiu cum de nu eşti furioasă.

— Poate voi fi, mai târziu.

S-a înfiorat şi a prins plapuma cu mâna.

— Te doare rău?

— Nu tare, a spus, privind aşternuturile, însă degetele i se încleştaseră pe plapumă.

— Văd urmele de dinţi. Îmi dau seama că s-au hrănit din tine, şi încă mult. Eşti învineţită. Peste tot.

Furia mă copleşise, însă m-am străduit să îmi menţin echilibrul din voce.

— Ţi-au făcut ceva... ce nu pot să văd?

A închis ochii, iar eu nu m-am mai putut stăpâni. Afară a fulgerat intens, apoi a bubuit tunetul. A deschis ochii.

— Adică, dacă am fost violată? Nu! a spus ea, cu degetele frământând plapuma. Hyperion a ameninţat că va face asta, dar nu a apucat. În mare parte, era dezgustat de mine.

Nu am simţit o uşurare prea mare. Unii violatori nu trebuiau să fie atraşi de cineva, pentru a ataca acea persoană. Nu era vorba despre atracţie şi tot ce speram era ca Josie să nu îmi ascundă ceva. Era evident că găsise alte moduri de a o tortura, însă o parte din furia mea s-a calmat. Nu avea să fie furtună.

— Trebuie să vorbim despre multe lucruri!

Josie m-a privit scurt, apoi s-a uitat prin cameră.

— Nu ştiu ce se petrece.

A înghiţit cu greu.

— Când m-am trezit, mai devreme, eram derutată şi... chiar nu ştiu ce se petrece.

Tot ce voiam să fac era să o strâng în braţe, dar nu mi se părea în regulă. Ceva lipsea din vocea ei şi părea un animal încolţit. Bănuiam că avea nevoie de spaţiu. Probabil ar fi fost înţelept să mă duc să mă aşez pe unul dintre numeroasele scaune din jur, dar nu mă puteam convinge să mă mişc.

Aşa că am stat foarte liniştit.

— Încerc să umplu toate golurile pentru tine, iar Basil îţi va aduce mâncare. Vine curând. Vreau să mănânci, de data asta.

— Basil? a ridicat din sprâncene. Ca planta{5}?

— *Basil* înseamnă „rege", în greacă. Este un semipur care slujeşte aici.

— Ai slujitori semipuri?

— Da, însă nu e ceea ce crezi. Când am ajuns aici, le-am spus tuturor să plece. Nu au ascultat, i-am explicat eu, voind să o fac să înţeleagă. Niciunul nu consumă elixir. Sunt cu toţii aici din propria voinţă.

Confuzia din ochii ei albaştri s-a înteţit.

— Dar de ce ai avea slujitori?

— Este o poveste încurcată, dar mai întâi am ceva mai important de spus.

S-a foit şi a tresărit.

— Te simţi bine?

— Da! Doar că... mă doare.

A părut să se lupte cu sine şi a ridicat privirea spre mine.

— Bănuiesc că Hyperion trăieşte încă.

---

5 *Basil,* „busuioc" (n. tr.).

— Nu pentru multă vreme, i-am promis – o promisiune pe care intenţionam să o respect.

— Atunci, cum de sunt aici, şi nu acolo, în... Sunt atât de confuză!

Trecuse prin prea multe! Am vrut să mă ridic.

— Poate aştepta. Nu vreau să...

— Nu!

O mână rece m-a prins de încheietură. Am privit-o.

— Mă simt bine. Poţi vorbi.

M-am uitat în ochii ei şi apoi la brăţara pe care o purta. I-am dus mâna la buze şi i-am sărutat palma.

Josie a icnit, eliberându-şi mâna şi strângând din nou plapuma între degete.

— Acum chiar că trebuie să începi să vorbeşti.

— Da!

Am inspirat adânc, ciudat de agitat. Nu îmi aminteam ultima dată când simţisem atâta anxietate. De fapt, puteam. Fusese ultima dată când mama dăduse o petrecere aici. Voiam să mă ascund, pentru că ştiam că mă va scoate la lumină şi mă va prezenta ca pe un ponei de circ, pretinzând că îi păsa şi că era mândră. Toată lumea avea să se holbeze la mine, cu teamă, dar şi cu mirare.

— Seth?

Clătinând din cap, m-am concentrat şi am spus:

— Ştiu că mă repet, dar trebuie: îmi pare rău! Îmi pare rău că te-am părăsit în Malibu.

Au trecut câteva momente şi am început să mă tem că nu va spune nimic.

— De ce? a şoptit. De ce m-ai părăsit, după... după tot ce am trăit împreună?

— Am crezut că aşa te protejam de ce... de ce devenisem, i-am explicat. M-am hrănit din tine fără să ştii. Am văzut cât de îngrozită şi scârbită ai fost, şi aveai tot dreptul.

— Am fost şocată, a spus ea, ridicând o mână să îşi dea părul umed după ureche. Şi, da... am fost supărată. Ce ai făcut nu a fost corect, dar am fi putut rezolva situaţia. Nu ne-ai oferit nicio şansă.

— Ştiu. Ştiu că nu ne-am dat nicio şansă, dar am crezut că fac ce trebuia. Mai ales după Atlas, şi după ce devenisem.

— Ucigaşul de Zei?

Am încuviinţat.

— Când mi-a dat seama ce eram... La naiba, m-am speriat, Josie! Nu ştiam de ce eram capabil sau ce urma să fac. Nu e o scuză. Înţeleg. Dar m-am speriat, şi niciodată, Josie, *niciodată* nu mi-a părut mai rău pentru ceva ce am făcut. Din *tot* ce am făcut.

Josie a inspirat adânc. A vrut să spună ceva, dar s-a auzit o bătaie în uşă.

— Cred că este Basil, am liniştit-o şi m-am ridicat iute. Poate intra?

— Da!

M-am dus la uşă şi am deschis-o. Basil a intrat, cu privirea în pământ. Mirosul de ierburi aromate a pătruns odată cu el în cameră.

— Ţi-am adus supă, *Kyría,* şi orez sălbatic, preparat la abur, cu un pic de sos uşor.

Josie a căscat gura la el, iar un zâmbet mic şi amuzat mi-a apărut pe buze.

Basil a ridicat capacele, dezvăluind două boluri mari.

— Am adus şi apă, dar, dacă doreşti alt fel de răcoritoare, aş fi mai mult decât bucuros să îţi aduc.

— Apa este foarte bună, a spus ea, privindu-mă nesigură, înainte să se uite iar la el. Mulţumesc!

— Este plăcerea mea, *Kyría.* A făcut o plecăciune, apoi s-a îndepărtat, dar nu înainte de a întreba: Pot să vă mai fiu de folos cu ceva?

Am clătinat din cap.

— Asta a fost tot.

Basil a mai făcut o plecăciune şi a plecat.

Josie căsca acum gura la mine.

— Tocmai... tocmai mi-a spus „stăpână", iar ţie „stăpân"?

Zâmbetul mi s-a înteţit când m-am întors lângă ea, luând bolul şi o lingură.

— Aici se păstrează tradiţiile.

— Bine, a spus ea, privindu-mă cu neîncredere.

— Trebuie să îţi povestesc multe, dar vreau să mănânci din ce ţi-a adus, mai întâi.

Am vârât lingura în supă, umplând-o cu lichidul gros, în care pluteau un soi de tăiţei.

— Deschide!

— Chiar ai de gând să mă hrăneşti ca pe un copil mic?

M-am uitat la ce făceam şi m-am înroşit.

— Cred că da.

— Pot să mă hrănesc şi singură.

— Ştiu, dar... vreau să fac asta.

Şi am facut-o.

— În plus, eşti ocupată să îţi ţii halatul închis peste sânii tăi fabuloşi.

Faţa lui Josie s-a înroşit, iar eu am mijit ochii.

— Nu vorbi despre sânii mei!

Am rânjit.

— Dar pot să mă uit la ei?

— Nu!

Alt rânjet.

— Nu sunt sigur că pot promite să nu mă uit, i-am spus în timp ce îi duceam lingura la gură. Dar o să încerc.

Josie m-a privit pentru o clipă, cu o expresie de nepătruns, dar a deschis gura. Am reuşit să-i dau vreo şase linguri de supă şi vreo trei de orez, înainte să spună:

— Te-am văzut. Ştii asta, nu-i aşa? m-a întrebat şi s-a îndepărtat puţin. Te-am văzut pe balcon şi, dacă nu e un coşmar foarte credibil, nu ştiu ce se întâmplă aici.

— Te rog să mai mănânci...

Faţa i s-a schimonosit de furie, iar eu m-am bucurat. Furia era mai bună decât disperarea.

— Seth...

— Îţi explic totul. *Totul,* i-am promis. Dar vreau să fii mai bine – sănătoasă, recuperată, şi... M-am întors după tine. După ce am plecat. Nu erai acasă la Gable. Erai altundeva. Nu am vrut, dar nu m-am putut abţine. Dormeai.

I s-au mărit ochii.

— Mi s-a părut mie că te simt. Am crezut că era un vis, dar erai chiar tu?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Dar cum?

— Ajung şi acolo, am spus. Când te-am părăsit, mi-am spus că nu te voi mai revedea. Evident, nu puteam să fac asta. Am venit după aceea, apoi am încercat să te găsesc iar. Aşa am aflat ce se petrecuse. Nu am ştiut ce ţi s-a întâmplat decât atunci, iar când am auzit că te-a luat Hyperion, m-am

simţit mai neputincios ca niciodată. Nu am mai simţit o astfel de spaimă, pentru că nu te puteam găsi. Nu ştiam cum să dau de tine. Te-aş fi putut pierde, însă nu a fost aşa. Eşti aici, iar acum vreau doar să te ajut să te faci bine. Ca să te faci bine, ai nevoie să te hrăneşti, pentru că, mai devreme, mi-ai spus că nu mai ţii minte când ai mâncat ultima dată. Te rog să mă laşi să te hrănesc!

Josie a tresărit şi, pentru o clipă, am crezut că va refuza, însă a încuviinţat. Când am ridicat iar lingura, nu îmi puteam ascunde tremurul mâinii. Aproape a terminat bolurile cu supă şi orez, în tăcere, oprindu-se doar când a jurat că nu mai putea nici să mănânce, nici să bea. Am luat tava şi am pus-o pe masa de lângă uşă.

Când m-am întors, îţi ţinea încă halatul la piept. Era greu să nu mă gândesc că era dezbrăcată pe dedesubt.

— Veneam după tine, a spus ea, şi, deşi ştiam asta, mi-a plăcut să o aud spunând: Chiar dacă povestea cu hrănirea a fost... aiurea, tot veneam după tine. Era planul meu. Voiam să te apăr. Să lupt pentru tine. Să dovedesc că eşti demn de ceea ce simt pentru tine.

Avea vocea răguşită.

— Şi, după toate astea, când te revăd – şi asta era tot ce îmi doream, să te revăd – te găsesc cu o altă femeie.

Inima mi s-a frânt din nou, la cuvintele ei şi la ochii care i se umezeau de lacrimi.

— Nu a fost ce părea.

A râs scurt.

— Serios?

— Ştiu cum sună, am spus. Chiar ştiu, dar e adevărul. Se numeşte Karina şi este mare preoteasă aici.

— Mare preoteasă? a repetat ea.

— Face parte din povestea încurcată pe care trebuie să ţi-o spun. E o parte importantă, şi numai zeii ştiu că e o poveste ciudată, dar nu o îmbrăţişam. Nu există absolut nimic între noi. Nimic. Nu a existat niciodată. Nici nu va exista.

— Nu minţi, a şoptit ea! Te-am văzut. O atingeai...

M-am mişcat mai repede decât putea urmări ea. Apucând-o cu grijă de obraji, i-am îndreptat privirea spre a mea.

— Nu a fost aşa, Josie! Jur! Nu ar putea fi niciodată, pentru că te iubesc, Josie! *Pe tine* te iubesc!

19 – Josie

Inima mi-a bătut mai încet, apoi mai repede. Îl mai auzisem o dată pe Seth spunându-mi asta, când credea că dormeam, însă uneori nu eram sigură că mi-o mărturisise nici atunci.

Dar acum, iată, a spus-o!

Seth a spus acele două cuvinte care înseamnă totul.

Este adevărat că şi „Am prăjituri" sunt două cuvinte extrem de puternice, dar să îl aud pe Seth zicându-mi că mă iubeşte a fost de parcă o mie de speranţe şi de visuri ar fi devenit dintr-odată realitate.

O parte din mine voia să sară de sub plapumă şi să îl îmbrăţişeze. Cealaltă parte era încremenită de confuzie şi agitaţie. Nu înţelegeam ce se petrecea. Poate fiindcă eram atât de extenuată, pentru că, deşi mă trezisem şi mâncasem, eram cumplit de obosită. Dar mă simţeam de parcă, doar cu câteva ore în urmă, eram ghemuită pe pământul rece, aşteptând... şi vrând mai degrabă să mor decât să mai trăiesc o secundă cu Hyperion sau cu restul titanilor. Tot nu pricepeam cum ajunsesem aici sau cum îl puteam ajuta pe Mitchell, dacă Seth refuza să mă lase să îl caut sau să mă scape din ochi.

Voiam să sărbătoresc ce spusese Seth. Îmi spunea, în sfârşit, ce simţea, dar nu-mi puteam şterge din minte imaginea cu el şi cu bruneta aceea frumoasă.

— Josie?

Privirea lui a căutat-o pe a mea şi mi-am dat seama că nu spusesem nimic.

Am inspirat întretăiat.

— Am... am aşteptat o veşnicie să spui asta.

Un zâmbet a început să i se deseneze lent pe buze.

— Şi ar fi trebuit să o spun acum o veşnicie.

Voiam să îi zâmbesc şi eu, dar tot ce am putut face a fost să mă uit lung la el. Trebuia să vorbim despre atât de multe lucruri, să mă concentrez în atâtea direcţii! Gândurile îmi erau împrăştiate, iar eu simţeam atât de multe; prea multe! Şi eram dezbrăcată. Pe bune, eram dezbrăcată sub halat, care îmi era mare şi îmi tot aluneca de pe umăr sau se desfăcea în faţă. Şi îmi aminteam vag de Seth, care îmi târâse fundul la fel de gol afară din duş sau mă ajutase să mă îmbrac cu halatul, când sărisem din pat şi căzusem pe podea, la fel de goală.

Ochii săi de ambră s-au umplut de îngrijorare.

— Josie, te rog să spui ceva! Orice!

Trebuia să spun ceva, într-adevăr.

— Dacă mă iubeşti, atunci de ce... de ce te-am văzut cu ea afară?

Seth a tăcut o clipă, apoi, deznădăjduit, şi-a lăsat mâinile în spaţiul dintre noi.

— Cred că trebuie să povestesc de la început.

— Da! am fost de acord şi mi-am vârât plapuma la subsuori. Cred că aşa ar avea sens.

Ridicându-se, Seth s-a îndreptat spre un dulăpior. În ciuda tuturor lucrurilor despre care trebuia să vorbim şi a tot ce mi se întâmplase, nu mi-am putut împiedica privirea să nu îi îmbrăţişeze trupul. Fusese semidezbrăcat şi înainte, dar *nu îl remarcasem.* Acum, da. Pectoralii bine conturaţi. Abdominalii încordaţi. Pantalonii care atârnau suficient de jos ca să dezvăluie şoldurile. Chiar şi spatele lui era extraordinar: alungit, subţire, musculos.

De ce nu purta tricou?

Fiind vorba de Seth, era ceva normal.

— Am avut toată viaţa o atracţie inexplicabilă pentru eter. Mă chema mereu, chiar şi înainte să mă trezesc ca Apollyon.

Aplecându-se, a luat o sticlă cu apă dintr-un minifrigider ascuns în dulăpior. S-a întors spre mine.

— A devenit mai rău când eram Apollyon, dar nu am înţeles de ce. Cu excepţia purilor şi a semipurilor care deveneau dependenţi de eter şi se transformau în daimoni, nu ştiam pe nimeni care simţea ca mine. Când s-a trezit Alex, nu

simţea aşa. M-am întrebat mereu dacă aveam vreun circuit montat prost, ştii? Dar acum înţeleg.

A revenit lângă pat şi s-a aşezat lângă mine. Mi-a oferit sticla cu dopul desfăcut.

— Înăuntrul meu auzeam o voce, după ce am devenit Ucigaşul de Zei. Vocea îmi spunea ce să fac. Ştiu că sună ciudat, dar aşa simţeam. De parcă tot ce aveam la interior ar fi tras către momentul acela sau m-ar fi împins spre el.

S-a oprit, încruntându-se.

— Trebuie să bei apă, Josie!

Uluită, am luat o duşcă zdravănă.

Mulţumit, a spus:

— Acum, că mă gândesc, mă întreb dacă Ares ştia adevărul. Voia să devin Ucigaşul de Zei. Prin mine, încerca să controleze alţi zei, dar eu... nu pot fi controlat.

Ochii mi s-au făcut cât cepele, pentru că o spusese fără urmă de aroganţă. Era doar o constatare. O bombă detonată delicat. Seth nu mai putea fi controlat.

— Cred că nu şi-a dat seama ce aveam să devin dacă eram Ucigaşul de Zei.

Muşchii umerilor i s-au încordat, atunci când a făcut un gest de nedumerire.

— Dar cine ştie? Nu am înţeles nici eu complet ce se întâmpla. De aceea am plecat, şi ştiu că nu e nici pe departe o scuză. Nu va fi niciodată, însă îmi era... teamă că te-aş putea răni. Că nu m-aş putea controla.

Să îl ascult recunoscând că se temea era mereu un şoc, pentru că Seth nu părea să se teamă de nimic.

Am mai luat o gură de apă.

— Îţi aminteşti de nimfele care ne-au ajutat în faţa casei bunicilor tăi? E una care tot apare şi dispare. Se numeşte Ewan. Rareori are sens ce spune. Dar a fost primul care mi-a zis că nu eram doar Ucigaşul de Zei, ci şi zeu.

Aproape m-am înecat cu apa.

— Poftim?

— Zeu, a repetat, cu privirea de ambră aţintită asupra mea. Sunt zeu, Josie, şi nu spun asta ca să fiu amuzant.

N-am mai izbutit să spun nimic. M-am uitat lung la el. O parte din mine voia să râdă, pentru că suna a nebunie curată,

însă şi eu eram semizeu, iar asta păruse la fel de nebunesc, la început.

— Nu am crezut, o vreme. Chiar dacă puteam face lucruri pe care nu le puteam face înainte, tot mi se părea ridicol.

Seth a venit mai aproape şi mi-a luat o şuviţă de păr. Degetele sale mi-au mângâiat obrazul, când mi-a aşezat-o înapoi după ureche, facându-mă să tremur.

— Dar aşa este. Cumva, şi nu ştiu din ce motiv, aşa a fost menit. Zeul Numit. Zeul Vieţii şi al Morţii.

A râs, lăsând mâna jos.

— Există chiar şi un templu aici.

Am clipit.

— Un templu. Pentru tine.

A rânjit.

— Pentru mine.

— Rahat! am murmurat, şi era singura replică disponibilă.

Seth era zeu, şi încă unul *venerat.*

— Femeia cu care m-ai văzut afară este marea preoteasă. Există câţiva preoţi şi câteva preotese aici.

Când a pomenit de femeie, m-am încordat.

— Şi ce fac ei? îşi oferă *serviciile*?

— Nu aşa cum insinuezi.

— Nu insinuez nimic.

A ridicat o sprânceană.

— Povestea asta cu „sunt zeu" se leagă de „m-ai văzut afară, cu Karina".

Sticla de plastic s-a mototolit, când degetele mi s-au strâns în jurul ei. Sincer, nu procesasem complet ideea ca Seth era zeu, dar şocul începea să treacă. Ştiam că nu avea să-mi spună ceva care să-mi fie pe plac, mai departe.

— Nu inventez asta ca să justific ceva, pentru că asta ar spune un dependent, de exemplu, dar... trebuie să mă hrănesc, a explicat el, încet, cu privirea susţinând-o pe a mea. Asta îi face pe zei ce sunt. Pentru că ei, când sunt în Olimp sau în Lumea de Dincolo, sunt înconjuraţi de eter. Aşa îşi alimentează puterile. De aceea am fost mereu atras de el.

— Are sens, am spus, după o clipă. De aceea titanii se hrăneau...

— Nu ţi-aş face asta niciodată, a răspuns el, în grabă. Nu te-aş obliga niciodată să treci prin aşa ceva.

Privirea i-a căzut pe braţul meu, apoi pe încheietură. Mânecile halatului se ridicaseră, iar eu am simţit că voiam să îmi vâr ambele mâini sub plapumă.

— Hrănirea nu mai este la fel pentru mine. Înainte, deveneam... agitat, dar acum... A clătinat din cap, apoi a adăugat: E ca atunci când respir. Dacă nu o fac, după o vreme am nevoie de ea. Nu mă agită, nimic. Este un proces natural.

Am mai luat o gură de apă din sticlă şi am pus-o pe noptieră.

— Nu m-a durut când ai facut-o, înainte. Nici nu am ştiut ce făceai. Nu se compară cu ce au făcut Hyperion sau Cronos.

— Nu trebuie să fie dureros, dar asta nu mai contează acum. Nu aş lua niciodată asta de la tine. Niciodată, a jurat el, iar eu am simţit un gol în stomac, pentru că a spus-o într-un fel care nu lăsa nicio îndoială că asta intenţiona. Josie?

O clipă după ce mi-a spus numele, i-am simţit vârfurile degetelor apăsându-mi uşor bărbia. Mi-a ridicat privirea spre a lui.

— Nu voi mai lăsa nimic să îţi facă rău, niciodată. *Niciodată.*

Senzaţia protectoare era tare dulce şi să văd cât de intens mă privea mi se părea supersexy, dar nu mă puteam baza pe el să mă protejeze. Nu mă puteam baza pe nimeni, şi nu fiindcă nu îl oprise pe Hyperion. Indiferent ce păţisem, eram un semizeu puternic. Nu aveam nevoie de protecţie.

De fapt...

Nu era tocmai aşa. De fapt, n-aş fi putut lupta nici cu o căpuşă, ceea ce mi-a amintit de ceva.

— Brăţirile astea îmi blochează abilităţile.

— Poftim?

Seth mi-a luat mâna dreaptă într-a lui. S-a încruntat.

— Am încercat să ţi le scot, dar nu se clintesc.

— Nu ştiu dacă este posibil, am recunoscut, cu un nod în gât. Hyperion a spus că sunt făcute din sângele lui Cronos şi Zeus. Că au fost folosite să îi îngroape pe Titani.

— La naiba! a mormăit el, atingând brăţara. Ne dăm noi seama cum să le scoatem. Cineva trebuie să ştie.

Privirea lui a găsit-o pe a mea.

— Cred că de aceea nu te vindeci atât de repede.

— Bănuiesc. Să fiu secătuită de eter şi să nu fi fost hrănită în mod regulat sunt, probabil, alţi factori.

Am închis ochii şi mi-am tras mâna dintr-a lui.

— Cum am ajuns aici?

— Am încercat să te localizez, dar nu te găseam nicăieri. La naiba! a mârâit. Nici măcar nu am ştiut ce se întâmplase, până nu m-am dus în Malibu să mă asigur că erai bine. S-a uitat în altă parte şi a continuat: Apoi m-am dus la Academie. I-am văzut pe Marcus şi pe Luke...

— Luke şi Deacon sunt bine? Gable?

A încuviinţat şi m-a cuprins uşurarea.

— Toţi sunt bine. Sunt la Academie – cu excepţia lui Alex şi Aiden, care sunt aici. Au venit să-mi spună că ai fost răpită.

— Oh! am exclamat surprinsă.

— Plecaseră deja spre insulă când am mers eu la Academia Legământului. Când am aflat că ai fost luată, te-am tot căutat. Chestia asta cu zeul îmi permite să... simt oameni. Aşa pot zeii să apară şi să dispară, însă tu erai ascunsă mie, la fel ca semizeii.

Seth putea acum să dispară şi să apară când avea chef? Eu de ce nu primeam o abilitate atât de *cool?*

— Te-am simţit doar ieri, a zis şi am observat că avea maxilarul încleştat. Te-am găsit într-o pădure. Perseu – nu ştiu dacă îl cunoşti...

— Îl cunosc, am murmurat, ridicând plapuma mai sus.

— Eu, Alex şi Aiden am ajutat la eliberarea lui Perseu. Cred că, de îndată ce şi-a dat seama ce însemnai pentru mine, s-a gândit să mă răsplătească şi te-a eliberat.

— Serios?

M-a fixat cu privirea.

— Nu-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc...

Îmi aminteam când fusesem dusă din nou la Cronos, care părea mai tânăr ca înainte. Nu mai arăta ca un bătrânel. Avea pielea mai netedă, fire negre în părul argintiu şi muşchi care se formau pe oasele fragile. Îmi aminteam cum fusesem ţinută în timp ce el se hrănea – trăgând şi trăgând din mine, până când am văzut negru şi apoi nimic. Mai erau nişte fragmente.

— Îmi amintesc că Perseu a venit la mine, dar cred... că am leşinat înainte să ieşim din cameră.

Seth se uita lung la mine şi părea că voia să mă întrebe ceva, dar s-a răzgândit.

— Te-a scos afară şi aşa te-am găsit.

Ţinând plapuma aproape, m-am înfiorat când mi-am amintit că el fusese cel care mă ţinea.

— Cred că a fost drăguţ din partea lui, dar nu îi voi mulţumi prea curând.

— Nici nu va fi necesar, a spus Seth cu asprime. E mort!

— Poftim?

— L-am ucis pentru rolul jucat în răpirea ta.

Am căscat gura la Seth. Nu era nici urmă de remuşcare în tonul sau în expresia lui, însă... nu îmi păsa, pentru că şi eu aş fi vrut să îl ucid pe Perseu. Aş fi vrut să îi ucid pe toţi pentru ce ne făcuseră mie şi lui Lauren şi pentru ce continuau să îi facă lui Mitchell.

— Mă bucur, am spus, cu toată sinceritatea.

Seth a oftat şi, o vreme, am rămas tăcuţi.

— Deci, acum eşti zeu şi poţi ucide titani, am spus într-un târziu. E grozav!

— Da, aşa este! Mereu am crezut că sunt divin, deci nu-i mare schimbare.

— Ha, ha! am râs, apoi am ridicat o sprânceană. Stai aşa! Dacă eşti zeu, asta înseamnă că alţi zei nu îţi pot spune ce să faci, nu?

Speranţa mi s-a aprins în piept, răspândindu-se prin trupul meu ca focul viu.

— Dacă eşti zeu, atunci nu te pot ucide şi nu îţi vei petrece viaţa de apoi lucrând pentru Hades.

A încuviinţat, iar ochii lui au căpătat pe dată o nuanţă aurie de arămiu.

— Nu, ei nu mă mai pot controla, iar Hades va trebui să îşi găsească o jucărie nouă.

— Ce bine! Doamne, veşti minunate!

Era atât de minunat, încât aproape am început să plâng ca o puştoaică!

— Seth, sunt atât de fericită!

Expresia lui s-a îndulcit.

— Cred că asta este cea mai tare chestie. Adică, imediat după capacitatea de a mă deplasa în câteva secunde din loc în loc, m-a tachinat, apoi a ridicat spre mine genele dese. Am... am un viitor, Josie.

Mi s-a uscat gura. Un viitor! Ceva ce Seth nu planificase niciodată să aibă. Ceva pe care speram să îl depăşim, dar nu ştiusem cum. Acum, pentru Seth existau mâine, luna viitoare şi tot aşa. Nu ne oprea nimic să...

M-am întrerupt, pentru că era prea mult. M-am gândit la mama şi... nu am mai vrut să continui.

Seth şi cu mine ne-am privit, iar între noi s-a aşternut tăcerea. Aerul parcă zumzăia, când s-a uitat în altă parte.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus încet şi m-am înroşit.

Moartea pasiunii, ce mai!

Încuviinţând, s-a ridicat din pat şi mi-a oferit spaţiu să îmi strâng halatul pe trup, asigurându-mă că nu-l tratam cu un nud complet.

Conştientă de privirea lui asupra mea, m-am îndreptat încet spre baia opulentă, închizând uşa după mine. După ce am folosit toaleta, m-am spălat pe faţă, tresărind din pricina durerii. Când am terminat, eram din nou extenuată, iar imaginea din oglindă o arăta pe deplin.

Arătam de parcă aş fi mers toată noaptea cu un tren plin ochi cu daimoni.

Pentru că nu îmi puteam schimba înfăţişarea, mi-am strâns halatul supradimensionat în jurul trupului şi am ieşit din baie.

Seth stătea lângă pat, ţinând ceva rozaliu cu albastru.

— I-am spus lui Basil să îţi aducă un halat mai mic, dar dimineaţă vom avea şi haine pentru tine.

Am privit spre uşă.

— A fost aici?

A încuviinţat.

— Tăcut şi... rapid.

Am luat halatul.

— Basil este... foarte util. S-a dat înapoi şi s-a întors cu spatele, apoi a adăugat: îmi spui când termini!

Am căscat gura.

Nu avea de gând să mă privească lung şi să facă aluzii sexuale? *Asta* era mai surprinzător decât faptul că era zeu.

Cândva, Seth nu s-ar fi întors. S-ar fi uitat lung, iar intensitatea privirii sale s-ar fi simţit ca o mângâiere. Îmi spusese că mă iubea. Promisese că mă va apăra. Însă acum stătea cu spatele la mine.

Nesigură ce să înţeleg din ce se petrecea între noi, am lăsat halatul mai mare să cadă. M-am uitat lung la Seth, simţind că îmi ardea pielea.

Cred că era un lucru bun că nu se uita, că se gândea să-mi ofere intimitate. Numai la gândul pielii lui apăsate pe a mea, am simţit că mi se taie picioarele.

Noul halat era subţire şi mătăsos, şi mi-a alunecat peste braţe. Prinzându-mi cordonul, am fost uşurată să văd că ajungea până la genunchi şi nu îmi aluneca de pe umeri, nici nu se desfăcea în faţă. Mi-am dres glasul.

— Gata!

Seth s-a întors încet, cuprinzându-mă cu privirea. Respiraţia mi s-a oprit când i-am citit foamea din priviri.

Era clar că încă mă dorea.

Şi eu îl doream.

Privirea mi-a căzut pe elasticul pantalonilor lui.

Îl dorisem dintotdeauna.

— Da, atât a spus.

Nici măcar nu ştiam la ce răspundea.

M-am urcat în pat şi mi-am tras plapuma peste picioarele goale. Cu inima bătând cu putere, am ridicat privirea spre a lui.

— Mă simt din nou obosită.

O fi sunat jalnic de-a dreptul, dar era adevărat. Trupul mi-era parcă de plumb.

A ezitat şi, dintr-o dată, nu mai arăta ca un zeu – o fiinţă puternică, fără pereche. S-a uitat la mine printre genele dese, ca un bărbat gata să îmi ceară o mare favoare.

— Pot să rămân cu tine?

Nu mă aşteptam la întrebarea asta.

— Nu cred că te pot scăpa din ochi, Josie.

Inima bătea să-mi sară din piept. Într-o secundă, trecutul şi prezentul au devenit una. Îl iubeam pe Seth. Aveam să îl iubesc întotdeauna.

Să îl iubesc nu însemna că nu eram dezamăgită de alegerile lui – că acele alegeri nu mă răniseră profund. Să îl iubesc nu însemna că putea continua să facă acele alegeri şi că eu aveam să îl iert la nesfârşit. Să îl iubesc însemna că ştiusem, din prima clipă când mă îndrăgostisem de Seth, că era complicat şi că nu va fi uşor să îl iubesc. Să îl iubesc... Ei bine, însemna că îmi doream să lupt pentru el.

Să îl iubesc însemna că şi el trebuia să fie dispus să lupte pentru mine.

— Dacă rămâi, atunci *rămâi!* Nu mă poţi părăsi iar, m-am auzit spunând, în timp ce îl priveam în ochi. Dacă nu poţi promite asta la modul cel mai serios, atunci nu poţi rămâne.

S-a mişcat ca fulgerul. Acum stătea lângă pat, iar în clipa următoare era la doar un centimetru distanţă de mine, aplecându-se în faţă, cu mâinile înfipte în pat, lângă şoldurile mele.

— Nu te voi mai părăsit niciodată, Josie! Nu va trebui să îţi mai fie teamă. Jur!

Nenumărate cuvinte s-au ridicat dinăuntrul meu şi mi-au murit pe vârful limbii. Nu m-am mai gândit la nimic. Am ridicat plapuma pentru el şi m-am mutat mai încolo. Seth nu a ezitat nicio clipă. S-a întins pe pat, cu faţa spre mine. Între noi erau câţiva centimetri, dar inima îmi bătea de parcă nu ne-ar fi separat nimic.

Înainte de tot ce se întâmplase, nu ar fi fost nici măcar un centimetru între noi. Lui Seth îi plăcea apropierea fizică. Dar poate că se temea să nu îmi facă rău, dacă mă ţinea prea aproape. Sau poate simţise că nu eram... pregătită pentru genul acela de apropiere.

Şi-a pus mâna dreaptă în spaţiul dintre noi, tăcut. Privirea mea a căzut pe palma lui, întoarsă în sus, aşteptând. Inima a început să mi se zbată. Am închis ochii şi mi-am pus mâna stângă într-a lui.

Seth şi-a împletit degetele cu ale mele şi m-a ţinut strâns.

20 – Seth

— Eşti sigură că eşti pregătită?

Josie stătea pe vârfuri, încercând să vadă peste umărul meu. Basil era pe hol şi aştepta să se facă util.

Trebuia să îi iau un laptop cu o conexiune la internet.

Ochii ei albaştri s-au oprit scurt asupra mea.

— Da! Mă simt mai bine.

Am privit-o cu atenţie. Arăta ceva mai bine. Vânătăile scăzuseră niţel în intensitate. Peticele de piele nelovită erau încă palide, iar cearcănele nu dispăruseră.

Nu părea deloc pregătită.

Josie şi-a muşcat buza de jos, iar privirea ei a găsit-o din nou pe a mea.

— Serios, mă simt mai bine! Pot părăsi camera.

După ce adormise lângă mine, se trezise, câteva ore mai târziu, la fel ca înainte, în ghearele unui coşmar, zbătându-se şi ţipând. O ţinusem în braţe, mângâindu-i spatele şi şoptindu-i la ureche, până se liniştise şi adormise iar.

Nu cred că îşi amintea.

Eu îmi aminteam.

Nu voi uita niciodată ţipetele ei. Mi se înfipseseră adânc în suflet. Incapabil să adorm iar, am zăcut pe spate, imaginându-mi cum dezmembram încet şi dureros fiecare titan, cu un cuţit ruginit pentru unt.

— Nu mă poţi ţine în camera asta, a spus ea.

În ciuda gândurilor mele întunecate, eram încântat să văd o sclipire din vechea ei personalitate în dimineaţa asta.

— Îţi dai seama că te-aş putea ţine aici foarte uşor.

— Să te văd! m-a tachinat, mijind ochii.

A fost o replică sexy.

Totul la ea era sexy. Josie dormise toată ziua de ieri şi toată noaptea, trezindu-se doar când avusese coşmarul. Când mă trezisem eu de dimineaţă, adică în urmă cu o oră, aveam o erecţie furioasă. M-am simţit ca un ciudat, dar ce puteam să fac? După coşmar, aţipisem cu ea în braţe. Se întorsese, aşa că fundul i se lipise de scula mea – sunt bărbat, s-a întâmplat.

OK! Nu doar pentru că eram bărbat.

Îmi *lipsise.* Îmi fusese dor să o privesc, să îi ascult vocea şi râsul, să o ating. Pe toţi zeii, chiar că îmi fusese dor să o ating! Chiar şi acum aveam nevoie de toată energia să nu îi înconjor umerii cu braţul. O voiam sub mine şi pe mine în ea. Voiam să o încui în cameră o lună, iar dorinţa asta nu avea nimic de-a face cu asigurarea că se odihnea suficient.

Dar mă abţineam, pentru că ştiam că nu era pregătită pentru toate astea. Nu eram încă pe deplin convins că era sinceră cu privire la ce se întâmplase cât fusese prizonieră. Şi chiar dacă era, trecuse prin nişte necazuri serioase, apoi ajunsese la mine şi primul lucru pe care-l văzuse fusese cum mă hrăneam. Ultimul lucru de care avea nevoie era să o copleşesc, de parcă aş fi fost un băiat care tocmai descoperise că îi funcţiona scula.

Oftând, m-am dat la o parte şi mi-am întins braţul spre uşă, făcând o plecăciune.

— După tine, *Kyría!*

Josie mi-a aruncat o privire urâtă, care m-a făcut să zâmbesc. Pantalonii ei negri, de in, şi maioul de care făcuse rost Basil erau cu o mărime mai mici. Nu că mă plângeam. Pantalonii negri îi scoteau fundul în evidenţă. Mă bucuram de privelişte, dar, în tăcere, mă stresam pentru că Josie nu îmi spusese şi ea că mă iubeşte, ieri. Nu trecuse neobservat. Când a ieşit pe hol şi a dat cu ochii de Basil, a încetinit. Nu ştia ce să facă în privinţa lui.

— Facem un tur rapid al casei.

Basil a încuviinţat.

— Ceilalţi oaspeţi ai tăi sunt în bucătărie, *Kýrios.* Le-am explicat că avem personal mai mult decât dornic să le pregătească micul dejun, dar au insistat să se ocupe singuri.

— Sunt liberi să facă tot ce doresc.

— Hainele pentru *kyría* ar trebui să sosească după-amiază.

— Perfect! am răspuns şi i-am zâmbit lui Josie.

Ochii ei mari erau aţintiţi asupra lui Basil, care a făcut o jumătate de plecăciune şi s-a îndepărtat. Apoi, Josie s-a întors spre mine.

— E atât de ciudat! Foarte, foarte ciudat! Parcă ai avea un majordom. E mereu aici, gata să facă chestii pentru tine.

— Cred că e foarte plictisit. Nu prea îi dau mare lucru de făcut. Nici celorlalţi, de altfel. Să îi folosesc ca slujitori nu mi se pare... corect, deşi ei îşi doresc asta.

Părul i s-a revărsat în cascadă pe umăr când şi-a lăsat capul într-o parte.

— Dar tu ai crescut cu slujitori, nu?

— Toată casa era plină de ei.

Trebuia să o ating, aşa că mi-am pus mâna pe şalele ei, îndemnând-o să facă un pas în faţă.

— Aici suntem la etajul al treilea. Există doar câteva dormitoare, i-am explicat. Dacă mergi în cealaltă direcţie, ieşi pe balcoanele care înconjoară casa.

— Uau! a exclamat, iar privirea i s-a îndreptat spre uşile închise, care duceau cândva spre dormitorul meu şi cel al mamei. Foloseşte cineva camerele astea?

— Nu! Sunt închise.

Îndepărtând-o de ele, am condus-o pe coridorul larg, spre scara în spirală, care se termina în curtea interioară de la primul etaj.

— Al doilea etaj este compus din dormitoare pentru oaspeţi. Există şi o cameră de zi, pe care nu o folosea nimeni când eram mic şi care presupun că e goală şi acum.

Privirea lui Josie se oprea asupra tuturor lucrurilor, în timp ce coboram scările, sărind peste al doilea etaj. Era fascinată de statuile şi de tablourile cu zei. Când am ajuns la nivelul principal, părea deja uluită.

— De ce aţi fi avut nevoie de o casă atât de mare? Eraţi doar tu şi mama ta, nu?

— Oamenii cu bani preferă să o arate.

Am condus-o în spatele casei, trecând pe lângă câţiva servitori îmbrăcaţi în alb, care s-au oprit să ne facă plecăciuni adânci. Josie s-a înroşit.

— Mama dădea multe petreceri şi... oaspeţii rămâneau săptămâni, chiar luni. Acolo e biblioteca. Iar camera de zi principală este în dreapta. Există şi o sală de teatru.

— O sală de teatru? a mormăit ea, clătinând din cap, când ne apropiam de holul care ducea spre bucătărie, de unde venea mirosul de bacon prăjit. Când spui „oaspeţi", o spui de parcă nu erau tocmai asta.

Am ridicat din umeri.

— Erau, în principiu, alţi puri şi... amanţi, i-am explicat oarecum stânjenit. Mama se descurca bine.

Privirea ei s-a înăsprit, în timp ce îşi trecea degetele peste frunza lată a uneia dintre nenumăratele plante în ghiveci care se aflau printre scaunele supradimensionate şi şezlongurile confortabile din jur.

— Deci mama ta avea mulţi amanţi?

Am încuviinţat şi i-am deschis uşa care dădea spre curtea interioară umbrită.

— Pe aici ieşim în curte. Vrei să o vezi?

— Da!

M-a urmat afară, unde ne-a îmbrăţişat briza.

— Tatăl tău a fost unul dintre ei.

— Aşa am fost creat.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Evident, a comentat, apoi a ridicat privirea spre ventilatoarele din tavan. Tatăl tău locuia aici?

Cum se ajunsese la discuţia despre părinţii mei? Nu i-am răspuns şi am ieşit în plin soare. M-am îndreptat spre cărarea de marmură, croindu-mi drum spre centrul curţii.

— Seth?

Privind peste umăr, am văzut că Josie se oprise lângă una dintre băncile de piatră.

— Tata era semi.

— Ştiu, a zis încetişor în timp ce atingea o floare roz. Dar l-ai cunoscut?

M-am întors şi m-am îndreptat spre ea. Să povestesc despre părinţii mei era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar, dacă despre asta voia Josie să vorbim, asta făceam. O parte din mine s-a gândit imediat că se concentra la alt subiect ca să mai uite prin ce trecuse.

— Tata nu a fost străjer. A fost un slujitor din zonă.

Luând-o de mână, mi-am împletit degetele cu ale ei.

— Lucra afară, pe domeniu. Nu a consumat niciodată elixir. Dar şi să o fi făcut, mă îndoiesc că asta ar fi oprit-o.

M-a cuprins dezgustul.

— Nu îi păsa dacă cineva avea sau nu mintea limpede, dar cred că îi plăceau semipurii mai mult când nu erau drogaţi. Să îşi facă de cap cu ei... Era mai amuzant aşa.

Privirea ei a coborât apoi la mâinile noastre unite şi a rămas acolo.

— Sună îngrozitor!

— Era îngrozitoare!

Umerii i s-au ridicat când a inspirat adânc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Adevărul este că nu răspunsesem niciodată cu sinceritate la acea întrebare. Îi spusesem cândva lui Alex că nu îmi cunoscusem tatăl şi că nu îi ştiam numele. Era o minciună, dar nici măcar nu ştiam de ce minţisem. Pe atunci însă spuneam multe, multe minciuni.

— Stăteam în dormitor şi îl priveam îngrijind florile din grădină, în fiecare după-amiază. De acolo, dispărea. Se ducea pe domeniu şi nu-l vedeam decât a doua zi. Nu ştiam că este tatăl meu, atunci, dar poate o conexiune biologică stranie îmi şoptea asta. Cred că de aceea îl priveam.

— Poate, a spus ea.

— Nu arăt ca el. Avea părul întunecat şi pielea deschisă. Eu semăn cu mama.

— Cred că era frumoasă.

— Era.

Am ridicat mâna lui Josie şi i-am sărutat vârful degetului mic. M-am bucurat când albastrul ochilor ei a devenit parcă un pic mai intens.

— Majoritatea semipurilor erau aduşi în faţa Consiliului la o vârstă foarte fragedă, să se stabilească dacă vor fi pregătiţi ca santinele, ca străjeri sau vor deveni slujitori. Nu şi eu. Toată lumea ştia deja ce aveam să fiu.

— Firește, a murmurat ea.

— Ochii Apollyonilor anteriori deveneau de culoarea ambrei după ce se trezeau. Dar eu m-am născut aşa, deci s-a ştiut dintotdeauna că sunt Apollyonul. Ştiam, desigur, că tata

fusese un semi cu mult înainte să se răspândească vestea că aşa se făcea un Apollyon.

Asta îi ascunsesem lui Alex.

— Eu ştiam de mult.

S-a apropiat, iar picioarele ei goale le-au atins pe ale mele.

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus el.

— Serios? a făcut Josie ochii mari.

— Aveam 11 ani. Mama tocmai mă târâse din dormitorul meu şi mă arătase în plină petrecere, tuturor. Era foarte mândră că fiul ei bastard era Apollyonul, aşa că se întâmpla des. Eram prezentat, toată lumea exclama şi se minuna, apoi mă trimitea înapoi în camera mea. Dar seara aceea a fost diferită.

— Cum aşa?

Am lăsat mâinile noastre jos, între noi.

— Nu am mers înapoi în dormitor, ca de obicei. Am ieşit în curtea asta. Nici măcar nu ştiu de ce. Poate a fost destinul. Mi-am ridicat privirea spre casă şi am văzut fereastra de la dormitorul în care îmi petreceam mai tot timpul. M-am aşezat pe una dintre bănci, simţindu-mă de rahat şi probabil visând cu ochii deschişi cum îi zdrobeam toate statuile maică-mii, când bărbatul pe care îl priveam adesea de la geam s-a apropiat de mine. Nu mă purtam prea drăguţ cu el, însă nu părea deranjat. S-a aşezat lângă mine şi mi-a spus că se numeşte Kristos.

Dintr-odată, mi-am dat seama de ceva şi am chicotit.

— Pe toţi zeii! Ştii ce înseamnă numele lui în greacă? Cel Uns, adică numit. Soarta mă-sii! În fine, mi-a spus adevărul: că era tatăl meu. Nu am vrut să îl cred, la început. Credeam că tata era vreun străjer periculos, nu... grădinarul ăsta. Ştiu că nu era corect, dar eram un ticălos de copil.

— Continuă! a murmurat ea.

— Am spus nişte lucruri oribile, pentru că eram un ticălos, aşa cum am zis, dar nu a părut să fie supărat. A avut răbdare, chiar mi-a înţeles atitudinea. Bănuiesc că ştia cum merge treaba în casă. Mi-a spus că era mândru de ce urma să devin.

Am râs, iar hohotul acela mi s-a părut aspru.

— Dar nu îşi dorea viaţa aceea pentru fiul lui.

— Uau! a exclamat Josie, cu ochii mari de uimire. Şi apoi?

— A plecat. Niciunul din noi nu ştia că fuseserăm spionaţi. Mama avea ochi şi urechi peste tot. Nu a fost deloc încântată. M-a trimis la Academia Legământului, în Anglia, a doua zi. Nu l-am mai revăzut.

Josie a clătinat din cap.

— Nu ştii dacă mai e prin zonă? Dacă...

— A murit. A murit protejând-o pe nenorocita lipsită de inimă care a fost mama. Cât de crudă poate fi soarta!

— Doamne! a şoptit ea, strângându-mă de mână. Seth...

— Haide!

Am tras-o de mână, întrerupând-o şi privind în altă pare, ca să evit sentimentul de milă din ochii ei albaştri, atât de frumoşi.

— Vreau să îţi arăt ceva!

A ezitat pentru o clipă, dar m-a lăsat să o conduc prin labirintul de flori. A inspirat uşor când ne-am apropiat de marginea curţii şi a văzut arcadele de marmură. Am ştiut imediat când a remarcat şi templul.

— Sfinte Sisoe! a şoptit ea, oprindu-se brusc.

Templul era, într-adevăr, o privelişte impresionantă, tot numai coloane de marmură şlefuită şi piatră netedă. Vase mari, din titaniu, cu jăratic, ardeau la intrarea uşilor închise. Preoţi şi preotese stăteau afară, cu veşmintele de culoarea ambrei fluturând în bătaia vântului. Toţi şase s-au mişcat la unison. Trei bărbaţi şi trei femei au căzut în genunchi şi s-au înclinat până când frunţile lor aproape că au atins podeaua.

Lăsându-mi mâna brusc, Josie a făcut un pas în faţă şi s-a oprit iar.

— Este templul *tău?*

— Da!

— Şi aceia sunt unii dintre preoţii şi preotesele care *te* slujesc?

— Din nou, da!

Josie a ridicat mâinile, fără cuvinte. Soarele îi sclipea în păr şi ştiam că nu avea nici cea mai mică idee că arăta ca o zeiţă în faţa templului.

— Nici măcar nu ştiu ce aş putea să spun. Ai intrat măcar o dată acolo?

Dacă îmi cerea să intrăm, aş fi făcut-o, pentru ea, dar numai pentru ea.

— Nu! Vrei?

Josie a tăcut o clipă, apoi s-a întors spre mine.

— Nu încă, a şoptit şi a privit peste umăr. E puţin cam ciudat pentru mine, deocamdată.

Uşurat, am chicotit.

— Şi pentru mine.

— Sunt surprinsă că nu eşti încântat.

— Nu am nevoie de nimic din toate astea, am recunoscut, aproape şoaptă, iar privirea ei s-a agăţat de a mea. Eu doar...

— Poftim?

Am păşit spre ea, cu toate că, probabil, ar fi trebuit să mă abţin, dar nu am putut.

— Am nevoie doar de tine, Josie!

Căldura mi-a invadat obrajii. Oare roşeam? Am înjurat în barbă. Nu îmi era ruşine să recunosc. Era adevărul, dar nu aveam nevoie de public.

Conştient că gărzile aurii de la intrare erau la o distanţă foarte mică, i-am luat din nou mâna şi am înconjurat templul, ajungând pe stâncile care vegheau marea sclipitoare. Nu am vorbit timp de câteva minute, în timp ce ea admira peisajul.

— Este foarte frumos aici, Seth! a spus ea în timp ce privea oceanul, concentrându-se la pânzele albe ale ambarcaţiunilor din zare. Ştiu că nu ai tocmai cele mai plăcute amintiri de aici, dar este uluitor. Casa, insula, chiar şi templul acela ciudat!

Am râs.

— Da! Este frumos! Chiar mai frumos, de când ai venit tu.

S-a uitat la mine, zâmbind.

— Eşti fermecător astăzi.

— Spun adevărul, nimic mai mult, am răspuns. Ţi-e foame?

— Mi-e mereu foame.

— Mă bucur să văd că îţi revine apetitul.

— Nu cred că exista ceva care să mi-l afecteze permanent.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. Se pare că Alex şi Aiden pregătesc micul dejun.

Vântul se înteţise şi îi azvârlea părul în faţă. Am prins câteva şuviţe şi i le-am netezit.

— Dacă ajungem la timp, le putem fura mâncarea.

Râsul lui Josie era răguşit, dar mi s-a părut cel mai grozav din lume. Am privit-o un moment, apoi m-am îndepărtat. Şi m-am oprit.

— Pot să te întreb ceva?

Mâna ei era încă în mâna mea.

— Da!

Inima a început să îmi bată cu putere în piept. Ştiam că întrebarea mai putea aştepta. Ar fi trebuit să aştepte, însă ideea de a mai lăsa să treacă un minut fără să ştiu avea să mă înnebunească.

Aşa că am inspirat adânc şi m-am deschis într-un fel în care nu o mai făcusem înainte.

— Mă mai iubeşti?

21 – Josie

În ochii de culoarea ambrei ai lui Seth se adunase cea mai pură formă de vulnerabilitate. Nu îmi venea să cred că întreba aşa ceva, că se gândise că ar fi nevoie. O părticică din mine voia să îl lovească. Din dragoste, bineînţeles.

Aş fi minţit dacă spuneam că nu eram obosită. Seth îmi şoptise şi înainte că mă iubea şi îmi spusese că totul va fi bine, însă apoi plecase. Se închisese faţă de mine nu o dată. Nimic din toate astea nu schimbase ce simţeam şi poate că asta mă făcea puţin nebună, însă trăiam într-o lume nebună.

Totuşi, mă durea. La interior şi la exterior.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus el, căutându-mi privirea. Şi nu pentru că îţi pot citi gândurile.

— Slavă Cerului pentru asta! am mormăit.

— Te-am dezamăgit. Când am deschis gura, a ridicat o mână şi a continuat: Te-am dezamăgit, Josie. Nu o dată te-am respins. Am făcut alegerile greşite. Ştiu că nu am fost nici pe departe bărbatul pe care îl meriţi, dar vreau să schimb asta.

Oh!

Oh!

— Nu va mai trebui să te îndoieşti niciodată de mine, a spus el pe un ton grav şi hotărât. Aş muri înainte să permit să se întâmple din nou asta.

Senzaţia cu care mă luptam îmi amintea de un balon scăpat din mână, care se ridica de la pământ şi plutea departe. Lacrimile mi-au înceţoşat privirea şi am inspirat adânc.

— Nu aş sta aici dacă nu te-aş iubi, Seth. Nu te-aş fi lăsat să dormi în acelaşi pat cu mine, noaptea trecută, dacă nu te-aş iubi, am spus, cu răsuflarea tăiată. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg acum – de exemplu, treaba asta cu zeul.

Pricep că eşti zeu. Desprinzându-mi degetele, le-am mişcat frenetic şi am continuat: Ura! Pari la fel, adică, eşti mai temperat şi îmi place asta, şi te iubesc fie că eşti zeu, fie că eşti om. Şi da, încă trebuie să înţeleg multe lucruri, cum ar fi hrănirea – pentru că îmi e greu să accept ideea de a te apropia atât de mult de o femeie care arată ca sosia Angelinei Jolie şi...

Seth s-a mişcat atât de repede, încât nici măcar nu mi-am dat seama ce punea la cale până nu i-am simţit buzele pe ale mele. Am icnit. Mi se părea că trecuse o veşnicie de la ultimul nostru sărut.

Doar vârfurile degetelor sale îmi mângâiau obrajii, când gura lui s-a lipit cu blândeţe de a mea. Părea conştient de buza mea despicată şi a avut grijă să nu îi facă mai mult rău. Sărutul lui era tandru şi foarte dulce, aducându-mi un val de lacrimi în ochi. Mâinile mele i s-au sprijinit pe piept, şi i-am simţit inima bătându-mi sub palmă. Sărutul nostru s-a adâncit, facându-mi pulsul să gonească, iar vârful limbii lui l-a atins pe al meu.

M-am topit toată în braţele lui, în senzaţia pe care mi-o dădeau buzele lui, în atingerea mâinilor lui şi în gustul lui. M-am pierdut cu totul, iar o parte din mine nu voia să se mai trezească la realitate.

A scos un sunet flămând, iar degetele i-au alunecat pe gâtul şi pe umerii mei.

— Spune-mi din nou! mi-a cerut, răguşit.

Ameţită de dorinţă, am deschis ochii. Ştiam la ce se referea, fără alte explicaţii.

— Te iubesc, Seth!

Seth m-a sărutat iar şi, de data asta, dacă nu mi-ar fi cuprins talia cu braţul, probabil că aş fi căzut, pentru că sărutul lui mi-a tăiat respiraţia. Dacă ar fi încercat să mă tragă pe iarba presărată pe nisip şi să mă dezbrace, nu l-aş fi oprit. I-aş fi smuls şi eu hainele, cu disperare.

Dar Seth a fost cel care s-a oprit, îndepărtându-se.

— Iartă-mă! a spus el, uşor răguşit. Dar trebuia să te sărut.

Sprijinindu-mă de el, mi-am lipit capul de pieptul său şi am oftat din toţi rărunchii.

— Nu mă plâng.

Chicotitul lui m-a făcut să mă înfior.

— Sper că nu!

— Facem asta împreună, da? Pe bune? Fără alte decizii pe care le consideri potrivite, fără să mă consulţi. Nu mă mai părăseşti, pentru că, dacă o să o faci, nu cred că te-aş mai putea ierta.

— Nu te mai părăsesc! Suntem împreună, Josie! Dacă există ceva pe lumea asta, noi suntem.

Am închis ochii şi am oftat încet. Îmi treceau prin minte atât de multe! Nu uitasem de Mitchell sau de ce i se întâmplase lui Lauren. Îmi era dor de mama şi de Erin, iar, când era linişte, mă gândeam la orele acelea lungi şi pline de teroare din camera mizerabilă. În mintea mea domnea haosul.

Dar să ştiu că problemele dintre mine şi Seth se rezolvaseră îmi mai limpezea mintea. Ceva din tensiune parcă se mai risipise şi, chiar dacă aveam încă multe probleme, îl aveam şi pe Seth.

Iar Seth mă avea pe mine.

M-a lipit de el şi i-am simţit excitarea.

— Mi-a fost dor de tine!

Şi-a vârât o mână în părul meu şi şi-a sprijinit bărbia de capul meu.

— Mi-a fost dor de tine şi când eram împreună!

I-am cuprins talia cu braţele şi am închis ochii.

— Cum adică ţi-a fost dor de mine când eram împreună?

A tăcut pentru o clipă.

— Nu ştiu. Este greu de explicat, dar cred că nu eram... nu eram eu, în întregime, aşa că o parte din mine nu era prezentă.

Am ridicat capul şi l-am privit în ochi.

— Acum eşti complet prezent?

— Da! mi-a răspuns, iar buzele lui mi-au atins uşor fruntea. Pentru prima dată în viaţă, sunt *eu.*

Am rămas pe stânci până când stomacul meu a chiorăit atât de zgomotos, încât cred că l-au auzit şi oamenii care se aflau pe cealaltă parte a insulei. Seth a râs, de parcă ar fi fost amuzant, iar eu m-am gândit din nou să îl lovesc.

În schimb, el m-a luat de mână şi m-a condus înapoi înăuntru. Ne-am oprit în acelaşi timp când am intrat în bucătărie. Prima mea impresie a fost că era ridicol de mare, cu blaturi de lucru de un gri şters şi mai multe insule. Nu aveam idee pentru ce aveai nevoie de o bucătărie atât de spaţioa-

să – doar dacă nu găzduiai un reality show de gătit, dar nu m-am holbat neapărat la bucătărie, ci la Alex şi Aiden.

Erau în mijlocul camerei, lângă un aragaz cu mai multe ochiuri. Păreau să fi fost pe cale să facă scrob, să meargă cu baconul, dar ouăle rămăseseră într-un bol, doar bătute cu telul. Mai păreau şi să fi uitat de tot, mai puţin unul de celălalt.

Alex abia dacă mai şedea pe blatul imens de lângă aragaz. Şoldurile lui Aiden erau între coapsele ei, iar una dintre mâinile lui se pierduse undeva sub maioul larg pe care îl purta Alex. Ea îl apucase de ceafa cu o mână, iar cealaltă îi strângea tricoul în pumn, ridicându-l. Gurile şi şoldurile lor păreau sudate laolaltă.

Căldura mi-a cuprins faţa şi l-am privit pe Seth. Avea sprâncenele ridicate.

— Cred că sunt pe cale să facă un copil, am şoptit eu. Şi scrob. Poate.

Seth a chicotit, iar Aiden a încremenit şi a scos repede mâna de sub tricoul lui Alex, sprijinindu-se de blatul neted. Şi-a lipit fruntea de a ei, iar ce vedeam din faţa fetei era roşu ca sângele.

— Mi-ar plăcea să mănânc ce vine din bucătăria asta, a comentat Seth. Şi să folosesc blatul pentru gătit.

— Mai taci! a mârâit Alex. De parcă ai şti să găteşti!

Seth a rânjit, înaintând şi ridicând bolul uitat.

— De fapt, sunt un master chef, printre altele. Aruncându-i o privire lui Aiden, s-a sprijinit de blat, adăugând: Spre deosebire de alţii.

Aiden s-a întors, încruntat.

— Doar pentru că eşti zeu nu înseamnă că nu te pot pocni.

— Doar pentru că eşti musafir în casa mea nu înseamnă că nu o să te înec în ocean.

— Se pare că o luăm din nou de la capăt, am murmurat, cu ochii mari.

Ignorând ameninţarea lui Seth, Aiden s-a uitat la mine, în timp ce Alex sărea de pe blat.

— E îmbucurător să te revăd în picioare, a spus el. Cum te mai simţi?

— Mă simt bine, am spus şi am intrat încet în bucătărie. Doar puţin obosită.

— Arăţi mult mai bine, a spus Alex şi probabil era o minciună. S-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat scurt, dar strâns, apoi s-a retras câţiva centimetri şi a şoptit: Toate bune între tine şi ticălosul de serviciu?

— Vă aud, a răspuns Seth, lăsând ouăle să cadă într-o tigaie încinsă.

— Nu îmi pasă, a zis Alex.

— Da, am încuviinţat, zâmbind. Totul este... bine.

În ochii ei căprui am citit uşurare.

— Mă bucur să aud asta!

Luându-mă de braţ, m-a condus spre insula înconjurată de câteva scaune cu spătar înalt.

— Crezi sau nu, pregăteam micul dejun pentru toată lumea.

— Sigur! Fix aşa arăta, a comentat ironic Seth în timp ce lua o spatulă.

Aiden s-a întors, oftând.

— Vrei ceva de băut, Josie?

— Pot să-mi iau eu.

— Sunt mai aproape, a răspuns şi s-a uitat în frigider. Avem opţiuni nelimitate. Ce preferi?

— Suc de portocale.

M-am aşezat.

Alex s-a urcat pe scaunul de lângă mine, în timp ce Aiden căuta un pahar.

— Am vorbit cu Deacon şi cu Luke aseară. Sunt uşuraţi să audă că eşti bine.

— Mă bucur să aud că sunt în siguranţă la Academia Legământului, i-am spus.

Aiden mi-a pus un pahar cu suc de portocale în faţă.

— Mersi!

— Nu sunt tocmai în siguranţă. Au plecat ieri în căutarea semizeului din Canada.

Privirea mi s-a îndreptat spre Seth, care întorcea ouăle, şi mi s-a părut mai mult decât ciudat să îl văd îndeletnicindu-se cu ceva atât de domestic, cu atât mai mult, cu cât acum era zeu, ceea ce făcea scena de-a dreptul fascinantă. Îmi imaginasem că putea face să apară omlete de nicăieri sau ceva asemănător.

— Vor fi OK? Titanii îi caută încă pe ceilalţi semizei.

— Vor fi la fel de în siguranţă ca oricare dintre noi, a zis Aiden, frecându-şi tâmplele. Aş fi preferat să rămână la Academie, unde ar fi cât de cât feriţi, însă Deacon nu mai e...

— Un copil? a terminat Seth fraza pentru el. A ridicat o sprânceană când Aiden s-a încruntat şi a adăugat: Ce este? Deacon vrea să ajute. Şi îl are pe Luke. Nu va permite să i se întâmple nimic fratelui tău.

Aiden a închis gura şi s-a uitat lung la Seth.

— A fost aproape... empatic ce ai spus. Eşti bolnav?

Seth şi-a dat ochii peste cap.

Am zâmbit puţin şi am luat o gură de suc de portocale. Stomacul mi s-a încordat din cauza arsurii acide.

— Are cineva vreo veste de la... Apollo sau de la zei?

O durere vie mi s-a aprins în piept când l-am pomenit pe tata. Ce ticălos! Serios.

— Înainte să fiu luată, am crezut... am crezut că văd nişte furii pe cer.

— Eu nu am văzut nicio furie şi sunt cam greu de ratat, a zis Alex cu bărbia sprijinită în pumn. Şi niciun zeu. Nimic, dar nu mă surprinde. De fiecare dată când lumea se pregăteşte de război şi aruncă securea, dispar cu toţii.

Aiden se uita încă la Seth, cu un soi de amestec de mirare şi confuzie.

— Probabil că nu se vor apropia de noi. Seth a ridicat mâna stângă, iar câteva farfurii au zburat din dulăpior, aşezându-se încet pe blat, ca în *Frumoasa şi bestia.*

— Circarule! a mormăit Alex.

El a privit printre genele dese şi a rânjit, făcând astfel să-mi dispară durerea din piept.

— Zeii ştiu ce sunt. Ştiu că le pot pune capăt. Aşa că vor sta foarte, foarte departe.

— Iar tu asta plănuieşti? a întrebat Aiden în timp ce aşeza felii de bacon pe fiecare farfurie. Să pui capăt zeilor?

Seth a ridicat din umeri, adunând scrobul.

— Să ştii că nu m-am hotărât.

Am ridicat o sprânceană şi am privit spre balcon. Stomacul mi-a chiorăit de foame, dar mi s-a şi strâns.

Privirea lui Seth s-a îndreptat spre mine.

— Sunt unul sau doi pe care mi-ar plăcea să îi ucid.

Știind că vorbea despre tata, am căscat ochii și am mai luat o gură de suc. Ameţeala s-a intensificat.

— Poate ar trebui să îţi controlezi impulsurile criminale, i-a sugerat Aiden. Nu se știe niciodată când zeii se dovedesc a fi folositori.

Seth a pufnit, aşezând ultima porţie de ouă pe o farfurie.

— La fel de folositori ca tine.

— Cred că te-ai îndrăgostit de mine.

Seth i-a zâmbit, iar ceva din gestul lui mi-a amintit de Apollo și de felul bizar de a zâmbi. Asta a făcut lucrurile încă și mai ciudate.

— Parcă am fi în *Zona crepusculară,* a murmurat Alex, cu ochii mari. Să îi văd cum *coopereză,* chiar dacă e vorba doar de ouă și bacon.

Am râs pe înfundate.

Rânjetul sucit al lui Aiden s-a întins, când a luat două farfurii și le-a adus spre masa la care stăteam eu și Alex. În câteva minute, Seth se aşeza lângă mine, iar Aiden, lângă Alex.

— Se presupune că nu mai trebuie să mănânc, a zis Seth și a ridicat o bucată de bacon. Dar nu pot renunţa la bacon.

— Serios?

M-am uitat lung la el.

— Nu mai trebuie să mănânci?

Seth a încuviinţat, muşcând din felia crocantă.

Ce naiba? Eram semizeu și tot trebuia să mănânc.

— Eşti un ciudat, a spus Alex.

Vârându-mi o furculiţă plină de ouă în gură, am decis că era cel mai bine să nu insist pe cât de diferit era Seth acum.

Am mâncat în tăcere, timp de câteva minute. Ouăle erau minunate, pufoase și untoase, și au părut să îmi liniștească stomacul. Aș fi putut mânca o tigaie întreagă, iar baconul era întotdeauna delicios, când era crocant și mustea de grăsime.

— Aşa, am spus, dregându-mi glasul. Care e planul?

Aiden s-a încruntat.

— Planul?

— Da! Ce facem acum? Sunt aici și mă simt bine.

Scosesem ultimul cuvânt cu forţa, pentru că nu eram sigură cât de bine mă simţeam. Dar eram în viaţă. Și nu era ca și cum m-ar fi aşteptat cineva până îmi reveneam.

— Ce facem în privinţa lui Mitchell?

Sprâncenele lui Aiden s-au ridicat a uimire.

— Mitchell?

— Da, este semizeul care...

M-am oprit, privindu-i pe Seth.

— Nu le-ai spus, nu?

— Nu prea am avut timp, a răspuns, punând jos cealaltă bucată de bacon. A continuat, înainte să am ocazia să îi răspund: Planul este ca tu să rămâi aici, să te vindeci, şi, după ce te vindeci, să rămâi tot aici.

Am lăsat lent furculiţa jos şi am ridicat din sprâncene.

— Ce drăguţ din partea ta să mă incluzi în decizia asta pe care ai luat-o deja.

— Cu plăcere! Şi, ca să ştii, am mai luat câteva decizii, a continuat Seth, iar eu am pus jos furculiţa de tot, înainte să o transform în armă. Nu vei face parte din misiunea de căutare şi salvare. Trebuie să ne dăm seama cum să îţi scoatem brăţările de pe încheieturi. Ăsta e planul!

— Aha! a şoptit Alex.

Aiden s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi braţele de blat.

— Seth are dreptate.

— Rahat! Să înregistreze cineva! a spus Seth.

Aiden a mijit ochii, dar l-a ignorat pe Seth.

— Trebuie să te faci bine, Josie! Să te vindeci.

— Înţeleg. Şi apoi?

Am privit în jurul meu, cu privirea oprindu-mi-se la Alex, înainte să mă răsucesc spre Seth. Mişcarea rapidă nu mi-a priit. Mi-am dat seama că nu prea mă ajutase să mănânc.

— Nu am de gând să stau aici, fără să fac nimic, pentru veşnicie. Titanii sunt încă liberi, iar eu nu am fost singurul semizeu pe care îl ţineau prizonier. Deja l-au ucis pe unul dintre cei din temniţă, iar dacă nu facem ceva, îl vor ucide şi pe Mitchell. E încă acolo.

— I-ai văzut? a întrebat Alex.

Aruncându-i lui Seth o privire care promitea că urma să discutăm mai târziu, m-am concentrat pe Alex.

— Da! Numele unuia era Lauren. A... a murit. Au secat-o şi au lăsat-o să moară.

— Pe toţi zeii! a murmurat Aiden.

Am inspirat adânc şi am ignorat senzaţia de gol din stomac.

— Mitchell nu era deloc bine. Nu va mai rezista multă vreme. Trebuie să îl scoatem de acolo. Nu îl lăsăm să moară, am spus în direcţia lui Seth. Chiar credeai că aş putea accepta una ca asta?

Ochii lui de topaz i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu, deloc! Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar, dacă se simţea atât de rău, este posibil să nu mai fie în viaţă.

— Nu ştim asta, am spus. Nu putem renunţa, şi...

Mi-am înghiţit nodul din gât şi m-am lovit cu palma peste gură, înspăimântată.

— Pe toţi zeii!

— Ce e?

Seth a sărit imediat de pe scaun şi s-a postat în faţa mea.

Imaginea lui Alex şi Aiden s-a înceţoşat, în fundal, în timp ce stomacul mi se agita tot mai rău. Am alunecat de pe scaun.

— Cred că o să mi se facă rău.

— O să vomiţi?

Seth părea surprins.

— Da! Pe toţi zeii!

Am înghiţit şi am regretat imediat.

— Unde este o...

Seth m-a prins cu braţul de talie şi mi s-a părut că a trecut doar o secundă înainte să mă aflu într-o baie. Îndepărtându-mă de Seth, am căzut în genunchi şi am ridicat capacul toaletei.

Îmi era rău. Ouăle şi baconul mi se ridicau în stomac. M-am apucat de marginile vasului de WC. Ochii mi s-au umezit, pentru că voma tot venea şi venea. Eram conştientă vag de mâinile reci care mă apăsau pe frunte şi îmi ţineau părul pe spate.

În sfârşit, după ce mi s-a părut o eternitate petrecută într-un nou cerc al iadului, nu mi-a mai rămas nimic de vomitat.

— Pe toţi zeii! am gemut.

— Ai terminat? a întrebat Seth.

Am tresărit.

— Aşa cred.

Seth m-a tras cu blândeţe departe de WC. L-am auzit trăgând apa şi m-am trezit în poala lui, cu obrazul sprijinit de umărul său, concentrându-mă să inspir adânc, egal. Au

trecut câteva minute, timp în care el m-a mângâiat pe spate. Rahat, vomitasem! Nici măcar nu îmi aminteam când fusese ultima dată. Poate când eram copil?

S-a auzit un ciocănit în uşă, apoi vocea lui Alex.

— E totul în regulă?

— Da! a răspuns pe dată Seth. Lasă-ne câteva minute! Cum te simţi?

Mi-a îndepărtat părul de pe fruntea lipicioasă.

M-am căznit să deschid ochii.

— Mai bine. Am stomacul... agitat.

— Trebuie să bei nişte apă. Crezi că poţi?

— Cred. Pe toţi zeii!

Mi-am dat capul pe spate.

— A fost atât de scârbos!

Seth mi-a căutat imediat privirea. Pe chipul superb i se citea neliniştea.

— Josie, eşti... semizeu! Nu ar trebui să îţi fie rău.

M-am uitat la el, nesigură cum să îi răspund, pentru că tocmai îmi fusese foarte, foarte rău.

— Poate pentru că am mâncat foarte mult, după ce nu am mâncat multă vreme?

— Nu ştiu!

Seth nu părea să creadă că era cazul. A lăsat privirea în jos, iar eu am văzut că se uita la brăţările de la încheieturile mele.

— Poate...

Dacă brăţările îmi blocau abilităţile, oare mi-ar fi putut încetini recuperarea? Oare făceau să îmi fie rău? Am simţit un gol în stomac.

Oare mă făceau muritoare?

22

După ce am ieşit din baie, mi s-a părut că atmosfera se stricase. M-am simţit prost, pentru că ameninţarea de a vomita în toată bucătăria le cam izgonise apetitul. Dar, după ce Seth m-a obligat să beau apă, m-am simţit mult mai bine.

Brăţările din jurul încheieturilor nu se strâmtaseră, dar mi se părea că îmi întrerupeau circulaţia. Senzaţia era în mintea mea, dar, dacă mă făceau muritoare – susceptibilă, aşadar, la virusuri şi la răni grave? Voiam să ţin pentru mine bănuiala, pentru că, altfel, Seth m-ar fi înfăşurat în folie protectoare.

Privirea lui de uliu însă îmi dădea de înţeles că suspecta acelaşi lucru.

O mică armată de servitori apăruse de nicăieri să cureţe bucătăria, aşa că am ajuns în cea mai mare cameră de zi pe care o văzusem vreodată. M-am ghemuit pe un fotoliu confortabil, foarte pufos, cu picioarele sub mine. Stomacul părea că mi se liniştise şi nimeni nu mă privea de parcă s-ar fi aşteptat să mi-l deşert iar, însă tensiunea pătrunsese în camera aerisită. Alex şi Seth se certau pe un subiect; nu ştiam care. Eram obosită după turul casei, după micul dejun copios şi după episodul de vomă. Nu voiam decât să trag un pui de somn, iar asta era niţel îngrijorător, pentru că fusesem mai mult adormită decât trează, în ultima vreme, chiar şi cât fusesem prizoniera lui Hyperion.

Oftând, am ridicat privirea şi l-am văzut pe Seth cercetându-mă cu îngrijorare din cealaltă parte a camerei. Mi s-a strâns inima când mi-am amintit de sărutul de pe stânci. Probabil că el nu se gândea la asta, ţinând cont că tocmai îmi ţinuse părul pe spate, în timp ce veneram zeul de porţelan.

Ochii lui de ambră s-au umbrit, iar eu mi-am simţit obrajii în flăcări. OK, cu siguranţă nu se gândea la ce se întâmplase în baie. Era bine să ştiu că nu se simţea dezgustat.

Alex s-a aşezat şi s-a lăsat pe spate, cu mâinile pe abdomen.

— Mamă, cred că am o burtă de gravidă!

Am râs, obosită, apoi mi-a venit un gând.

— Voi doi... puteţi avea copii?

În clipa în care am pus întrebarea, m-am speriat, pentru că, hei, era o chestie foarte intimă.

— Îmi pare rău! m-am bâlbâit. Nu ar fi trebuit să pun întrebarea asta.

— E în regulă! a rânjit Alex, dându-şi părul la o parte de pe faţă.

Puteam să jur că văzusem o urmă de rozaliu pe pomeţii lui Aiden.

— Sincer, nu ştim. Eu nu sunt un semizeu tipic. Niciunul dintre noi nu este, aşa că nu ştim dacă se poate întâmpla. Nu am încercat, dar...

A ridicat din umeri.

Dar nici nu foloseau vreo metodă de protecţie.

— Ideea că ai putea avea un copil mă sperie, a comentat Seth, ironic.

— Şi pe mine, a mormăit Alex, încet.

M-am făcut mai comodă în mijlocul pernelor. Seth nu era sigur ce ni se putea întâmpla, aşa că folosea mereu protecţie. Exceptând... o singură dată. Mi-am încreţit nasul. Înainte să mă părăsească, Seth mă găsise în bibliotecă şi eram foarte sigură că nu folosise prezervativ.

Am simţit un gol în stomac şi mi s-a făcut uşor rău, în timp ce încercam să îmi dau seama când avusesem ultimul ciclu. Nu că aş fi fost îngrijorată că aş putea fi însărcinată, pentru că era puţin probabil, şi nu pentru că aş fi crezut sincer că nu se putea întâmpla după un singur episod de sex neprotejat. Cu norocul meu, era sută la sută posibil, dar după tot ce se petrecuse cu Hyperion... O sarcină nu ar fi putut supravieţui.

M-am foit pe scaun, incomodată de firul gândurilor mele. Eram prea tânără, iar lucrurile erau prea nebuneşti ca să mă gândesc măcar la ideea de a avea un miniSeth.

Un miniSeth?

Îmi venea din nou să vomit.

Aflat în spatele scaunului fotoliului unde mă ghemuisem, Seth şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Te simţi bine?

Dându-mi capul pe spate, am zâmbit, deşi gândurile mele tocmai făcuseră o excursie prelungită prin Ţara Nebuniei.

— Da! am spus.

Dând la o parte ideile absurde, mi-a venit o alta, la care nu mă gândisem.

— S-ar putea să avem o problemă mai mare decât ne dăm seama. Pentru a îngropa titanii, a fost nevoie de şase semizei laolaltă şi de îndepărtarea protecţiilor care le păstrau abilităţile. Tot ar avea nevoie de simbolurile lor, dar ştiu unde sunt, am spus, convinsă că se aflau în bibliotecă, păzite de Medusa. Eu am fost descătuşată pentru că ta... pentru că Apollo a făcut asta chiar el şi l-a slăbit, aşa că mă îndoiesc că alţi zei ar face-o. Nu mai există şase semizei, ci doar cinci.

— Asta ar însemna ca zeii să facă ce a făcut Apollo pentru tine, a spus Aiden.

— Şi cât de probabil ar fi? a întrebat Alex. Mai ales dacă le-ar slăbi puterile...

— Atunci, nu ne mai facem griji cum să îngropăm titanii! a ridicat Seth din umeri. Mă ocup de ei cum m-am ocupat şi de Perseu.

— Seth, nu putem...

M-am întrerupt, pentru că îmi dădeam seama, după privirea lui, că nu auzea ce îi spuneam şi nu aveam energia necesară să mă cert cu el. Nu ştiam dacă ar fi suficienţi cinci semizei ca să-i oprească pe titani.

Dacă singura şansă era să îi ucidem?

Din fericire, uciderea lui Perseu nu păruse a avea niciun efect negativ. Încă. Dar ceilalţi titani? Probabil lucrurile stăteau diferit.

— Vreau să te întreb nişte lucruri.

Aiden s-a aşezat lângă Alex, aplecându-se uşor în faţă şi aţintindu-şi privirea asupra mea.

— Ar fi în regulă?

Fără ca măcar să mă uit la Seth, mi-am dat seama că se în cordase tot!

— Da! Bineînţeles!

În spatele meu, Seth a oftat.

— Ce poţi să ne spui despre titani? Ne ajută orice informaţie ca să înţelegem mai bine cu ce ne confruntăm.

Inspirând adânc, mi-am dat o şuviţă de păr după ureche.

— Am văzut doar câţiva. În principiu, pe Hyperion şi o femeie al cărei nume era dificil de pronunţat, până când şi-a dat seama Cronos că mă luaseră prizonieră.

— Cronos? OK!

Ochii lui Aiden s-au întunecat.

— Ce ştii despre el?

— Nu era cum mă aşteptam. Era bătrân, străvechi de-a dreptul. Aducea cu Gandalf cel Sur, dar mult mai în vârstă.

Le-am povestit cât de fragil fusese Cronos, la început, şi cum nu se putea nici măcar ridica fără ajutor. Am schiţat partea cu hrănirea, dar au putut umple golurile când le-am explicat că părea mai puternic la următoarea noastră... întrevedere. Seth s-a aşezat pe braţul fotoliului meu. Maxilarul său era atât de înţepenit, că ar fi putut tăia marmura.

— Am mai văzut doi alţi titani. Cred că unul se numea Oceanus. Avea păr albastru, tuns punk, şi...

— Şi? m-a îndemnat Aiden, cu blândeţe.

Privirea mi-a alunecat la brăţări.

— El a fost cel care s-a hrănit din Lauren, fata care a murit. Mitchell a spus că... Muşcându-mi falca pe interior, m-am oprit o clipă, apoi am continuat: Oceanus trebuie să moară.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Alex a spus:

— Cine altcineva?

— Perseu, dar se pare că el nu mai este.

L-am privit pe Seth. A zâmbit.

— Bine, atunci. Mai era şi o femeie titan. Are un nume greu de pronunţat, dar cred că este Tet-ceva. Tetis? Nu mi s-a părut deloc prietenoasă. Ştiu că Hyperion s-a referit la ea ca fiind sora lui, însă, la un moment dat, au început să îşi vâre limba pe gât unul altuia, aşa că mi s-a părut straniu.

Buza lui Alex s-a curbat de repulsie.

— Şi nu ai văzut alţi titani?

Am clătinat din cap.

— Spre final, am fost mai mult singură. Nu şi la început.

— Cu cine erai? a întrebat Seth, cu o voce scăzută.

L-am privit. Ochii lui scânteiau ca două topaze.

— Cu ceilalţi doi semizei.

I-am privit pe ceilalţi.

— Când i-am văzut prima dată, am crezut că erau morţi. Abia dacă se mişcau sau respirau.

M-am înfiorat când mi-am amintit cum erau.

— Fuseseră acolo de multă vreme.

Alex şi-a frecat braţul cu mâna.

— Şi spui că acest Mitchell era încă în viaţă când l-ai văzut ultima dată? Când am încuviinţat, a continuat: Eraţi ţinuţi cu toţii în acelaşi loc?

— Cred că eu am fost mutată în altă parte. Era ca un depozit vechi, abandonat. Eram ţinuţi sub pământ într-un soi de pivniţă.

M-am oprit, pentru că uitam ceva; o simţeam într-un colţ al minţii, dar nu puteam identifica despre ce era vorba.

— Oriunde ar fi fost depozitul ăsta, era foarte cald, aşa că, dacă era în State, trebuie să fi fost în sud. Nu era nimic în jur, în afară de copaci.

— De unde ştii că nu era nimic în jur? a întrebat Aiden.

— Uneori, Hyperion mă ducea afară. Stăteam la soare. Am ridicat mâna, atingându-mi tăietura de la buză, şi am continuat: Mă uitam mereu în jur, după ceva sau cineva. Nu auzeam nici măcar zgomote din trafic. O dată, am încercat să evadez. Evident, nu a funcţionat.

— Bine!

Aiden s-a lăsat pe spate, palid. Nu voiam să mă uit la Seth.

— Ştiu că nu vrei să te gândeşti la asta, dar chiar crezi că Mitchell este încă în viaţă?

— Aşa sper. Să mori singur, într-un loc ca acela, după ce ai păţit...

Nu am putut termina fraza. Cuvintele se luptau cu greu să îmi iasă.

— Eu chiar credeam că voi muri acolo, ca Lauren.

— Bine! a spus Seth şi m-a luat de mână.

M-am uitat la el, dar, înainte să pot protesta, m-a ridicat de pe scaun.

— Cred că ajunge, deocamdată.

Am deschis gura, dar Alex era de acord.

— Vorbim cu Deacon şi cu Luke, să vedem dacă au veşti pentru noi.

— Eu vreau să îmi sun persoanele de contact din comunităţi, a spus Aiden.

— Minunat!

Răspunsul lui Seth a fost scurt şi sugestiv. M-a condus afară din cameră.

M-am oprit în clipa în care am ieşit pe coridor.

— Ce-a fost asta?

S-a întors spre mine, cu maxilarul încleştat. A trecut o clipă, iar eu am crezut că va vorbi, dar s-a mişcat. Acum stăteam lângă camera de zi, iar în clipa următoare eram în braţele lui, lipită de el, şi ne aflam sub soarele cald al amiezii, cu nisip între degetele de la picioare şi cu oceanul la doar câţiva metri.

— La naiba!

M-am dat înapoi. Răsucindu-mă, am admirat peisajul, cu ochii mari.

— La naiba!

— Nu prea mai trebuie să merg până aici.

— Serios?

M-am întors spre el. Făcuse asta când îmi venea să vomit, dar fusesem prea bulversată ca să pot procesa cu adevărat faptul că mă purtase dintr-o cameră în alta.

— Ce-ai zice dacă m-ai avertiza data viitoare?

— Dar nu aş mai vedea ce mutră faci.

— Ce mutră?

— De parcă ai vrea să mă loveşti şi să mă săruţi, simultan, a răspuns el.

— Nu arăt deloc ca şi cum aş vrea să te sărut acum. Cred că arăt de parcă aş vrea să vomit pe tine. Mi-am apăsat o mână pe burtă, apoi am continuat: Este un talent foarte util şi care se manifestă cam greu.

— Dar şi când o face...

Asta aşa era.

— Ţi-e rău din nou?

Am clătinat din cap.

— De ce m-ai adus aici?

— Nu mi-am dat seama şi mi-a luat câteva clipe să mă prind, dar are sens.

— Ce anume?

— Ai spus că Hyperion te ducea afară, la soare. A spus vreodată de ce?

Pentru o clipă, nu am înţeles unde bătea. Apoi m-am prins şi eu.

— A spus! A spus că mă ajuta să îmi înlocuiesc resursele de eter. Uitasem complet de asta.

În ochi i s-a citit furia.

— Probabil fiindcă tatăl tău este zeul soarelui. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta de îndată ce te-am adus aici.

— De ce să te gândeşti? Nici eu nu mi-am amintit.

— Ai avut multe pe cap.

— La fel şi tu.

— Mă enervează că Hyperion s-a prins înaintea mea, a mormăit el.

— Păi, Hyperion e mult mai în vârstă decât tine, deci...

M-am îndreptat spre ocean şi m-am aşezat în nisip.

— Şi eu am uitat, aşa că nu are sens să fii dur cu tine.

Seth s-a aşezat lângă mine şi a rămas tăcut. Eu m-am aplecat şi mi-am suflecat pantalonii, expunându-mi pulpele orbitor de albe. Apoi, mi-am întins picioarele, lăsând apa rece şi înspumată să îmi gâdile degetele.

— Ai de gând să mă obligi să stau aici până când...

— Dacă te-aş putea face să rămâi aici pentru totdeauna, aş face-o. Dar măcar până când începi să te simţi bine.

— Da! Va trebui să avem o discuţie despre partea cu „totdeauna". Dar la ce te referi când spui... să mă simt bine?

Umărul lui s-a lipit de al meu în timp ce priveam valurile.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că abia dacă simt eter înăuntrul tău? Eterul tău a fost întotdeauna o esenţă tare – aproape la fel de tare ca a unui zeu, dar, aşa cum am mai spus, acum abia îl simt.

— Da!

Mi-am muşcat buza şi am tresărit, pentru că uitasem că era despicată.

— Nu e deloc bine.

— Este ca o lumină. De obicei, eşti un adevărat far pentru mine, dar acum... clipeşti. Seth a întors capul spre mine şi a continuat: Eşti slăbită. Nu vreau să sune a insultă, este un adevăr.

— Mă voi face bine, i-am spus.

— Ştiu, dar nu vreau să îţi rişti din nou viaţa. Nici măcar pentru acel semizeu.

M-am silit să îmi păstrez răbdarea cât i-am explicat ce mi se părea evident.

— Nu pot uita de el, Seth! Nu înţelegi! Ştiu doar o frântură despre lucrurile prin care a trecut şi este suficient să nu îi întorc spatele. În plus, nu pot rămâne aici, în timp ce toată lumea pleacă să îşi rişte viaţa.

— De ce nu? Nu ai pierdut deja suficient? Nu ai sacrificat destule, Josie? Ţi-ai pierdut bunicii şi mama. Prietena ta, Erin? Cine ştie dacă mai este cumva în viaţă? Apollo ar fi putut minţi şi despre asta.

A sărit în picioare şi a început să se plimbe de colo, colo. Peste umărul lui am văzut cum se formau nori denşi, cenuşii.

— A trebuit să pleci de la facultate, de lângă prietenii tăi. Toată viaţa ta a fost dată peste cap. Ai fost prizonieră, nu o dată, ci de două ori. Ai oferit *suficient.*

Inima a început să îmi bată cu putere. Mă înţepau lacrimile.

— Şi tu, Seth.

S-a oprit.

— Uită-te la mine! Sunt zeu. Indiferent la ce am renunţat, în cele din urmă, a meritat.

— Asta nu schimbă lucrurile prin care a trebuit să treci şi pe care le-ai sacrificat. Ai făcut pactul cu zeii pentru Alex şi Aiden, fără să ştii că vei deveni zeu şi nici că pactul nu va mai însemna nimic.

Trecându-şi mâna prin părul său încâlcit, auriu, a mârâit.

— Nu mai contează! Nu vorbim despre mine! Ai făcut destule, Josie! Lasă-mă să mă ocup!

— Cum să te ocupi?

Norii goneau pe cerul albastru.

Căzând în genunchi pe nisipul de lângă mine, mi-a luat obrajii în palme.

— Pot să ucid titanii. Tu şi ceilalţi semizei nu va trebui să îi înfruntaţi.

Inima a luat-o la goană.

— Seth...

— Şi îl voi elibera pe Mitchell, a continuat. Chiar dacă puţin îmi pasă de el. Ştiu că e nasol să o spun, dar îmi pasă numai de tine.

— Nu este adevărat! am spus şi l-am apucat de încheieturi. Îţi pasă de Alex şi de Aiden.

— Doar pentru că aşa se cade.

— Seth! am spus, fără expresie.

— Bine! Ar fi nasol să li se întâmple ceva; mai ales lui Alex. Va fi mereu importantă pentru mine, a recunoscut şi, dacă simţisem cândva gelozie când spunea asta, acum nu mai era cazul; acceptasem că Alex avea un loc special în inima lui. De Aiden nu mi-ar fi tocmai dor.

— Seth!

— Dar tu? Dacă ţi s-ar întâmpla din nou ceva...

Un fulger a ţâşnit printre nori, luminând cerul.

— Aş arde lumea asta din temelii şi apoi aş distruge Olimpul.

Am închis ochii. Nu mă îndoiam de spusele lui.

— Ştiu, dar nu poţi ucide titanii. Trebuie să îi îngropăm, iar eu o să te ajut.

— Puţin îmi pasă de îngroparea titanilor.

— *Îţi dai seama* că trebuie să trăim pe planeta asta, nu?

Seth m-a sărutat pe vârful nasului şi s-a dat înapoi.

— Să ucid titanii nu va distruge lumea. Rahat! L-am ucis pe Atlas şi au urmat doar câteva cutremure.

— Câteva cutremure care au eliberat daimoni zombi şi probabil au ucis oameni nevinovaţi.

S-a uitat la mine de parcă nu era sigur unde voiam să ajung. Vestea bună era că norii se risipeau deja şi încet, încet, se vedea iar cerul albastru.

— Nu s-a întâmplat nimic când a murit Perseu.

— Poate pentru că nu este superimportant, dar nu putem fi răspunzători pentru sute, mii sau milioane de morţi, am spus. Nu pot sta aici, prefâcându-mă că nu se întâmplă nimic în afara insulei.

Înjurând, Seth s-a dat înapoi. Era remiză. Îi înţelegeam pornirile protectoare. Pe deplin. Iar el trebuia să priceapă de ce nu puteam rămâne aici pe vecie. Niciunul dintre noi nu voia să cedeze.

— Eşti obosită, a spus el, după o clipă.

Surprinsă, l-am privit.

— Simţi şi asta?

— Nu! Dar... arăţi obosită, Josie.

— Mersi!

A chicotit şi s-a aplecat spre mine, sărutându-mi obrazul.

— Pari obosită, dar tot eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

— Sună mult mai bine.

Sărutându-mi tâmpla, şi-a apăsat fruntea de a mea.

— Ce-ai spune de un târg?

— Ce fel de târg?

Mi-a pus o mână pe şold.

— Încercăm să aflăm unde ar putea fi titanii. Aiden cunoaşte oameni în comunităţile de puri, care verifică să vadă unde au dispărut dintre aceştia. Nu stăm fără să facem nimic.

Atunci de ce mă simţeam de parcă îmi petreceam vacanţa pe o insulă grecească? Oftând, m-am aruncat pe spate.

— Deci care e târgul?

— Stai aici, în siguranţă, cel puţin până când ne dăm seama cum să scoatem brăţările! mi-a propus el, întinzându-se lângă mine.

Degetul lui mare mi se mişca pe şold, ridicându-mi bluza.

— Acum, nu ai abilităţi. Eşti la fel de slabă ca o muritoare. Dacă ai merge acolo acum, ar fi o mare prostie, sincer. Măcar lasă-ne să ne dăm seama cum să scoatem brăţările.

Nu îmi plăcea, dar avea dreptate. Cu puterile blocate, mai degrabă încurcam decât ajutam.

— Bine!

Un zâmbet aproape dureros de uluitor i-a apărut pe faţă, luminându-i frumuseţea nepământeană.

— Facem târgul?

— Îl facem, *Sethie.*

23 – Seth

În seara următoare, Josie a adormit pe canapea, aşteptând ca Alex şi Aiden să revină, după ce Aiden primise un telefon de la una dintre comunităţile din Georgia. Fuseseră plecaţi doar cinci minute, iar ea adormise deja.

I-am dat părul la o parte de pe obraz. Avea pielea prea rece. Frustrarea mi-a crescut şi m-am uitat la dulăpiorul din apropiere. Am ridicat mâna, am deschis uşa şi m-am folosit de elementul aer. O pătură moale, subţire, a zburat prin încăpere. Am înşfăcat-o şi am înfăşurat-o pe Josie în ea.

Eram neliniştit, semn că trebuia să mă hrănesc în ziua următoare. Aş fi putut rezista mai mult, probabil, dar nu voiam să permit nivelului de putere să scadă, nu când Josie era atât de vulnerabilă!

M-am uitat la nenorocitele alea de brăţări. Trebuia să le scoatem. Pentru că zeii le creaseră, bănuiam că doar ei le puteau îndepărta.

Un zgomot de paşi care se apropiau m-a făcut să îmi îndrept privirea spre uşă. O clipă mai târziu, Alex şi-a vârât capul pe uşă. Am ridicat mâna. Întorcându-mă spre Josie, m-am aplecat peste ea şi am sărutat-o pe obraz. Nu s-a mişcat, iar eu m-am ridicat şi am ieşit din cameră.

— Care-i mişcarea? am întrebat.

Alex a aruncat o privire în camera de zi.

— A adormit iar?

Mi-am trecut o mână peste piept.

— Da, a adormit cam la un minut după ce aţi plecat voi.

Pe chipul lui Alex se citea îngrijorarea.

— Nu i-a mai fost rău, nu?

— De după-amiază, nu.

Am aruncat o privire în cameră, când unul dintre slujitorii îmbrăcaţi în robă albă a făcut o plecăciune şi a trecut pe hol. Josie mâncase un mic dejun târziu în dimineaţa asta şi îi fusese din nou rău.

— Cred că de vină sunt brăţările de la încheieturi.

Ce mai era de spus? Era ceva în neregulă cu Josie, iar eu nu puteam face nimic.

Alex mi-a pus mâna pe braţ.

— O rezolvăm noi.

— Bănuiesc că nu avem veşti de la Marcus?

Seara trecută, îi spusesem lui Alex să îşi sune unchiul şi să afle dacă auzise despre asemenea brăţări. Nu auzise, dar avea acces la o bibliotecă imensă, cu tone de texte străvechi. Trebuia să găsească ceva despre brăţări acolo!

A clătinat din cap.

Aiden a venit de după colţ, strecurându-şi telefonul mobil în buzunar.

— Ştiţi că am verificat comunităţile din statele de sud. Tocmai mi-au răspuns unii din Atlanta. În afară de atacuri sporadice ale daimonilor, nu au remarcat nimic suspect.

S-a sprijinit de perete, încrucişându-şi picioarele la glezne.

— Am primit răspunsuri şi de la comunităţile din Phoenix şi Scottsdale. M-am gândit să verific şi acolo, pentru că Josie a spus că era foarte cald.

Alex s-a încruntat puţin.

— Există copaci în Arizona?

Şi eu, şi Aiden ne-am întors spre ea. A ridicat o sprânceană.

— Da, iubito! Există copaci în Arizona.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ştiu că există, doar că ea a zis că era o pădure *deasă.*

— Sunt câteva parcuri naţionale.

— Ah, a murmurat Alex. Învăţ ceva nou în fiecare zi.

— În orice caz, ai vreo pistă acolo?

— Nu, însă am stat de vorbă cu unul dintre străjerii din Baton Rouge. Nu au avut mulţi puri dispăruţi, însă mi s-a părut interesat că au avut parte de ceea ce cred că ar fi atacuri ale umbrelor.

— Unde există umbre, sunt şi titani prin preajmă.

— Treaba e că Josie a spus că a fost ţinută într-un soi de pivniţă, a zis Aiden. Nu cred că există multe case sau firme cu subsoluri.

— Poate că nu era o pivniţă, a intervenit Alex. Poate că doar i s-a părut aşa.

Avea dreptate.

— Trebuie verificat, dar nu plec de lângă Josie. Nu îi va plăcea asta, dar nici nu îmi schimb părerea.

— Poate dacă încerci să discuţi asta cu ea într-un fel mai puţin cretin, va fi mai înţelegătoare.

Am ridicat din umeri.

— Mă poţi duce acolo, nu? a întrebat Aiden. Ar dura doar câteva secunde. Apoi aş vedea dacă pot să prind o umbră şi... să o conving să vorbească.

Mda, se putea face!

Alex s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Stai aşa! Nu îmi place.

Aiden a dat să deschidă gura.

— Nu ai idee dacă titanii sunt acolo sau nu. Apoi, nu că aş avea vreo îndoială în ceea ce priveşte firea ta războinică, dar locul ăla sigur geme de umbre. Nu poţi merge singur. S-a întors spre mine şi m-a întrebat: Mă poţi duce şi pe mine?

— Da! Dar ar însemna ca Josie să rămână fără apărare. Mi-am încrucişat braţele, apoi am adăugat: Nu-mi pasă dacă trec chiar şi câteva secunde. Atâta durează să afle unde suntem.

Alex părea că ar vrea să mai insiste, dar şi-a ţinut gura închisă. Înţelept din partea ei!

Aiden a privit în camera în care dormea Josie.

— Trebuie să îi sun şi să le spun că vin. Să le dau şansa să strângă o echipă. Probabil ar trebui să aştept câteva ore.

— Pentru mine este OK.

Întorcându-mă spre Alex, mi-am dat seama că abia se abţinea să nu spună nimic.

— Poţi să îmi faci o favoare şi să rămâi cu ea, în caz că se trezeşte?

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat ultima dată când...

— Alex! am avertizat-o.

— Bine! O să fiu cu ochii pe ea! Unde mergi?

— Trebuie să mă ocup de ceva.

— Cum ar fi?

Aiden a înconjurat umărul lui Alex cu braţul. A tras-o spre el. Pe deasupra capului ei, mi-a aruncat o privire care îmi transmitea că îi eram dator.

M-am răsucit pe călcâie şi am trecut pe lângă scară, văzându-l pe Basil la intrarea în bucătărie.

— Ştii unde este Karina?

— La templu, *Kýrios.*

Pe toţi zeii!

— Vrei să merg după ea?

Ţinând cont că Alex era chiar în capătul holului şi că prima dată când o văzuse pe Karina făcuse o mutră de parcă ar fi vrut să o împingă în ocean, m-am gândit că nu ar fi fost tocmai înţelept.

— Merg eu la ea!

Pentru că mersul era depăşit, mi-am imaginat curtea de afară şi, o secundă mai târziu, eram acolo, chiar în exteriorul ei. Din urnele de titaniu se ridicau flăcări. Un preot şi o preoteasă se aflau de fiecare parte a porţilor închise.

Expirând cu năduf, m-am uitat la templul de gresie şi la runa invincibilităţii de deasupra porţilor. Ultimul lucru pe care îl voiam era să intru, dar nu îi întrebasem încă despre brăţări. Trebuia să mă hrănesc, şi cât mai curând, însă nu mi se părea OK să o aduc pe Karina în casa în care se afla Josie. Iar să o ţin pe Karina aici făcea totul să pară dubios.

Era o situaţie fără ieşire.

Fiecare pas făcut mi se părea de parcă aş fi călcat prin apă mâloasă. Am ajuns la treptele late şi am simţit o încărcătură de energie rostogolindu-mi-se pe spate. Mi-am înghiţit o înjurătură când cei doi preoţi au făcut o plecăciune. Am deschis porţile şi am văzut interiorul templului pentru prima dată.

Aerul răcoros mirosea a tămâie. Interiorul era larg şi deschis. Nicio statuie şi niciun artefact religios pe pereţi. În spate existau alte uşi, închise, care duceau spre camerele în care presupuneam că locuiau preotesele şi preoţii.

O singură persoană era în templu.

Karina se afla în faţa unul altar alb, aşezat pe un podium, şi am constatat că mă înşelasem: în templu se petreceau lucruri ciudate. O singură lumânare era aprinsă în centrul

altarului. Lângă ea se afla sursa mirosului. Tămâia care ardea. Lângă lumânare părea să se afle un pumnal de argint, asemănător cu cele folosite de Academia Legământului. Nu voiam să ştiu de ce îl aveau sau la ce îl foloseau.

Karina a făcut o plecăciune adâncă.

— *Kýrios,* te aşteptam.

Super ciudat.

— Ce crezi despre templu? a întrebat ea, cu mâinile unite în faţă.

Ca de obicei, părul său negru era aranjat în vârful capului, într-o coafură complicată.

— Este... destul de neimpresionant.

— Ai fost în multe temple, *Kýrios*?

— Nu! Este primul.

Karina a schiţat un zâmbet.

— Atunci, te asigur că este relativ impresionant, comparativ cu altele.

Trebuia să o cred pe cuvânt.

— Vrei să te hrăneşti acum? a întrebat.

Mi s-a strâns ceva în piept şi m-am trezit clătinând din cap, deşi plănuisem tocmai asta.

— Nu, nu chiar acum.

O privire înţelegătoare şi o încuviinţare.

— Cum doreşti!

Era o conversaţie dubioasă rău.

— Am venit să văd dacă ştii ceva despre... brăţările acelea din jurul încheieturilor lui Josie. Titanii i le-au pus pentru a-i bloca abilităţile de semizeu, iar noi nu i le putem scoate. Cred că o împiedică să îşi revină complet şi îi fac rău.

— *Kyría* este bolnavă?

— Aşa cred.

Am făcut un pas în faţă şi m-am oprit la câţiva metri de Karina. Simţeam eterul din ea; aproape că îl vedeam sclipindu-i în vene.

— Este semizeu. Nu ar trebui să îi fie rău.

— Nu ar trebui. Nu cunosc aceste brăţări, dar sunt convinsă că olimpienii au habar ce e cu ele.

— Nici măcar tatăl ei nu îmi răspunde la chemări.

Ridicându-şi poala rochiei, Karina a coborât de pe podium.

— Ar trebui să încerci să îl chemi din nou.

Cu greu mi-am înăbuşit un blestem.

— Ar fi inutil.

Şi catastrofal, pentru că, dacă Apollo îmi ignora din nou chemarea, voiam să arunc ceva în aer.

— Ştiai că templele sunt ca nişte porţi spre Olimp? a întrebat ea. Zeii îţi aud rugăciunile mult mai limpede aici.

S-a oprit lângă mine.

— Mai ales dacă verşi niţel sânge în foc.

— Poftim? am întrebat-o în timp ce îi aruncam priviri de-a dreptul bănuitoare.

— Ar trebui să încerci! m-a sfătuit şi a trecut pe lângă mine. Aştept afară.

Întorcându-mă, am privit-o alunecând uşor pe podeaua templului şi ieşind. Am ridicat privirea spre deschizătura care permitea soarelui să pătrundă înăuntru. Ce spusese acum suna nebunesc, dar ce aveam de pierdut dacă încercam?

Dacă olimpienii creaseră brăţările, Apollo ştia cu siguranţă cum să le scoată. Să apelez la el pentru ajutor mă făcea să vreau să-mi dau un şut în boaşe, dar eram dispus să încerc orice pentru Josie.

Străbătând templul, am urcat pe podium şi m-am apropiat de altar. Mă îndoiam că va funcţiona, dar am luat pumnalul. Să vărs sânge în flacără? Clătinând din cap, mi-am crestat palma. O dungă subţire de sânge a apărut la suprafaţa pielii. Am strâns pumnul deasupra flăcării, până când au curs câteva picături de sânge.

Am ridicat sprâncenele.

— Ce mama naibii?

Sângele era roşu, însă avea o patină albastră. Şi strălucea.

Sângele meu *strălucea!*

Am văzut cum picăturile au atins flăcările. Focul a fâsâit şi a trosnit. Mi-am tras mâna înapoi. Fumul a devenit negru şi apoi cenuşiu. Înjurând, mi-am ridicat privirea spre tavan.

— Apollo? Dacă mă auzi, trebuie să-ţi mişti fundul aici, acum. *Fiica ta* are nevoie de tine.

Am aşteptat.

Nimic.

Am închis ochii şi am clătinat din cap. Ce crezusem? Nu voia să vină nici măcar pentru propria lui...

O explozie de putere pură a umplut templul, făcându-mi pielea să vibreze de parcă atinsesem un cablu sub tensiune. Ochii mi s-au deschis. Ceafa mă furnica.

— M-ai chemat?

24

M-AM SIMŢIT CUPRINS de emoţii care se băteau cap în cap la auzul vocii lui Apollo. Eram uşurat că răspunsese, în sfârşit, pentru că poate o ajuta pe Josie. Cu toate astea, simpla lui prezenţă mă scotea din minţi.

M-am întors încetişor, şi iată-l!

Apollo se afla în centrul templului, cu ochii complet albi strălucind ca nişte nenorocite de becuri. Cândva, îl respectasem pe Apollo. Atunci pretindeam că sunt Leon, un străjer cu sânge pur. Poate că respectul durase şi după ce aflasem ce era – de exemplu, când se asigurase că Alex era bine îngrijită, după ce Ares îi rupsese şi ultimul os din trup.

Acum, nu voiam altceva decât să îi retez capul de pe umeri.

— Era şi timpul, am spus. Trebuie să recunosc că ai avut tupeu să apari.

Apollo a ridicat bărbia.

— Nu îmi poţi face rău într-un templu.

— Deci, eşti „în siguranţă" într-un templu?

— Dacă ne-am juca leapşa, da, a răspuns. Cât ne aflăm în templu, sângele pe care l-ai vărsat în flacără ne anulează abilităţile. Nu te pot răni, iar tu poţi doar să stai acolo, bosumflat. Apropo, să nu te îndoieşti vreodată dacă am tupeu să fac ceva!

Erau atâtea lucruri pe care i le puteam servi ca răspuns, dar aveam treburi mai importante de discutat!

— Unde naiba ai fost? Fiica ta a fost capturată de Hyperion. Fiica ta, Apollo. Ştii măcar ce...

M-am întrerupt, făcând un alt pas în faţă.

— Eu te-am chemat. Alex te-a chemat. Unde erai?

Apollo a rămas tăcut.

— Unde erai tu, *Seth?* Ultima dată când am verificat, nici tu nu erai acolo.

— Ah, crede-mă! Ştiu exact unde am fost şi de ce am fost acolo. Şi ştiu precis ce greşeală imensă am făcut când am părăsit-o pe Josie. Am făcut-o pentru că am crezut că ar fi mai în siguranţă departe de mine. Nu este o scuză. Este cel mi mare regret al meu. Dar tu... Cum ai putut să nu ştii ce i se întâmpla? Cum de nu *ai simţit*?

— Nimic din ce spun nu va schimba lucrurile, nu?

— La naiba, nu! am strigat.

Afară, tunetul a zguduit templul. Se prea poate ca abilităţile mele să fie blocate la interior, dar afară venea furtuna.

— Te-am chemat, iar tu ne-ai ignorat. Fiica ta dispăruse, iar tu ştiai ce însemna asta şi cine o răpise. Şi ne-ai ignorat. Pe noi şi pe *ea.*

Apollo a privit în altă parte.

Aş fi putut să îi reproşez atâtea alte lucruri! Faptul că o minţise în legătură cu mama ei. Cum nu o tratase niciodată ca pe o fiică, atunci când era prin preajmă. Cum îi descătuşase puterile fără să îi explice tot ce presupunea asta. Puteam continua o veşnicie, dar trebuia să mă concentrez.

— Josie nu se simte bine.

A întors iute capul în direcţia mea. Gata, acum era atent!

— Dar s-ar putea să ştii asta, deja. Nu m-ar surprinde.

— Ai grijă! m-a avertizat.

— Ah, dar credeam că nu ne putem face rău unul altuia.

— Nu înseamnă că nu putem încerca.

— Mi-ar plăcea să te văd, am răspuns cu răceală. Pentru că, încet, încet, învăţ că abilităţile cu care am fost înzestrat te pot face să pari un puşti care mânuieşte un pistol cu apă.

— Ce s-a întâmplat cu fiica mea?

Să îl aud rostind cuvântul „fiică" m-a făcut să văd lumea în nuanţe de ambră. Dar să îl enervez pe Apollo şi să îl fac să plece fără să obţin ce doream nu o ajuta pe Josie. Trebuia să mă calmez.

Am inspirat adânc.

— Nu îşi revine pe cât de repede ar trebui. I-a fost rău şi abia dacă simt eter înăuntrul ei.

Apollo a privit spre uşă. Pentru o clipă am crezut că va pleca, dar el a închis scurt ochii. Când i-a redeschis, aveau irisuri – irisuri de un albastru ca marea. Ca ale lui Josie, cu excepţia pupilelor; ale lui nu erau negre, ci albe, şi asta îl făcea să arate foarte ciudat.

— Când era prizoniera titanilor, i-au pus nişte brăţări care îi blochează puterile, am explicat.

— Rahat! a bombănit Apollo.

Nu suna bine deloc.

— Deci ştii ce-i cu ele?

A încuviinţat scurt.

— Brăţările acelea sunt confecţionate în Tartar pentru a-i îngropa pe titani. Anulează efectele eterului. Pot încetini vindecarea, dacă rănile ei sunt... suficient de grave. Dar nu ar trebui să îi facă mai mult rău.

— Păi, îi fac. Trebuie să i le scoatem.

— Doar Hades are această abilitate.

— Atunci, putem să-l aducem pe Hades aici, să se ocupe?

— Niciun alt zeu nu se va apropia de tine sau de Josie. Nu vor risca aşa ceva.

Furia îmi fremăta sub piele. Laşi nenorociţi!

— Adu-l în templu, şi vin şi eu cu Josie!

— Nu vor risca nici în templul ăsta, nici în orice alt templu, a răspuns Apollo. Nu au încredere în tine. Nu au încredere în ce eşti şi în lucrurile de care eşti capabil.

— Şi tu?

— Eu ştiu că eşti capabil de orice. Aş putea să o duc pe Josie la Hades...

— Nu se va întâmpla.

— Ai fi în stare să refuzi un ajutor pentru ea?

— Refuz ideea ca ea să plece oriunde doar cu tine. Să nu crezi că am uitat că Hades a vrut să o elimine pe Alex.

— Asta nu are legătură cu Alex.

— Dar arată că aveţi obiceiul să faceţi alegeri de rahat. Nu o las pe Josie fără apărare, nici măcar cu tine. Gândeşte-te la altceva! Brăţările acelea trebuie date jos.

Apollo avea o expresie stranie. Părea aproape mândru, dar nu avea sens. Cred că era constipat, mai degrabă.

— Voi merge la Hades, să văd ce se poate face.

— Cum de nu ai ştiut ce i se întâmpla? Prin ce a trecut? Sau nu îţi pasă?

— Nu pune la îndoială ce simt pentru fiica mea sau ce aş face pentru ea! m-a avertizat cu o voce bizar de calmă. Nu înţelegi şi nu ai putea să înţelegi.

Mda, suna ca o găleată de rahat.

— Măcar eu pot recunoaşte că am greşit când am plecat. Tu nici măcar nu recunoşti că nu ai fost acolo pentru ea.

Apollo a închis ochii şi a părut să numere în gând. Când a redeschis ochii, părea că încă voia să mă lovească. Ghinion!

— Ai luat decizia corectă.

— Poftim? am întrebat uimit.

Ochii lui ciudaţi i-au întâlnit pe ai mei.

— Să o părăseşti a fost decizia corectă, la momentul acela. Ai arătat un nivel de... stăpânire de care nu te credeam capabil.

Oare Apollo îmi făcea un compliment?

— Ai plecat pentru a o proteja. Nu ai nicio vină.

Eram mut de uimire.

Apollo a făcut un pas în spate, cu privirea la altar.

— Mă duc la Hades. Mă voi asigura că ne ajută, într-un fel sau altul.

Dacă se aştepta să îi mulţumesc, putea să aştepte o eternitate. Dar voiam să îl întreb ceva.

— Ai ştiut? Ai ştiut mereu ce voi deveni?

A oftat adânc.

— Sunt zeul profeţiei.

— Nu e tocmai un răspuns.

Apollo a tăcut o clipă, apoi a zis:

— O profeţie nu oferă nicio garanţie privind desfăşurarea evenimentelor. Nu toate aspectele destinului sunt gravate în piatră. Eu am prevăzut ascensiunea Celui Numit. Am prevăzut ce avea să vină, dar încă se poate schimba.

— Ştii, un avertisment ar fi fost grozav.

— Ce s-ar fi schimbat?

— Dacă ştiam ce urma să devin şi ce puteam controla, nu aş fi părăsit-o pe Josie.

— Şi plănuieşti să continui să te hrăneşti din preotesele tale, fără ştirea ei? Sau vrei să te hrăneşti din ea?

Un val de furie m-a lovit direct în piept, aşa că am făcut un pas spre Apollo.

— Sau poate mă mut în Olimp şi nu mai trebuie să-mi fac griji pentru hrănire. Cred că Olimpului i-ar prinde bine o schimbare de decor.

Ochii lui Apollo au redevenit complet albi.

— Asta e o ameninţare?

Am zâmbit strâmb.

— Cred că va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Expresia i-a încremenit, iar trăsăturile i-au devenit impasibile, în timp ce începea să dispară.

— Atunci, aşteptăm!

Josie

Visam din nou.

O parte din mine îşi dădea seama de asta – o parte abia vizibilă, care ştia că nu mă aflam la Academie, ci acasă la Seth. Ştiam asta, dar simţeam briza caldă pe braţe şi în părul desprins. Vedeam statuile înalte, de marmură, care se aliniau în curte, când străinul cu păr blond şi ochi albaştri a venit spre mine şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Salut! a spus.

Am auzit pe cineva plângând în spatele meu, când mi-a întors mâinile cu palmele în sus.

— E timpul, nu crezi?

— Timpul pentru ce? am întrebat, confuză.

Străinul a zâmbit ştrengăreşte.

M-am ridicat brusc. Pătura moale a alunecat şi mi s-a adunat în jurul taliei. Am privit prin cameră. Tâmplele îmi zvâcneau de parcă mi-ar fi ocupat cineva craniul şi ar fi început să lovească în nişte tobe.

— Te-ai trezit.

M-am răsucit brusc şi am văzut-o pe Alex la intrarea în camera de zi. Avea o cană în mână.

— Da! M-am trezit.

A intrat. Coada ei lungă sălta la fiecare pas.

— Cum te simţi?

— Aş zice că bine.

Dând pătura la o parte, mi-am pus repede picioarele goale pe podea.

— De fapt, mă doare îngrozitor capul.

— Pot să îţi aduc un leac, *Kyría?* a întrebat Basil, fără să-mi dau seama că apăruse brusc în uşă.

Şi eu, şi Alex am căscat ochii. Nici nu îl auziserăm.

— Mersi! Ar fi grozav!

Basil a făcut o plecăciune şi a dispărut. M-am uitat la Alex.

— E vreun soi de fantomă ninja sau aşa ceva?

— Aşa cred, a chicotit ea.

— Unde e toată lumea?

— Aiden dă câteva telefoane, a zis Alex şi s-a lăsat să cadă într-un scaun din apropiere. S-ar putea să avem o pistă.

— Serios?

Ea a încuviinţat, sorbind din cană, care mirosea a cafea.

— Există o comunitate de puri unde s-au raportat atacuri ale umbrelor. Se află lângă Baton Rouge. Aiden va... va pleca acolo, mâine-dimineaţă. Seth îl va duce. Va încerca să prindă o umbră şi să o facă să vorbească.

— Se duce singur?

— Da! Şi nu sunt deloc încântată.

Alex s-a lăsat pe o parte, punând cu grijă cana pe o măsuţă, lângă ea.

— Nu că nu cred că este în stare să îşi poarte singur de grijă, dar...

— Înţeleg. Este periculos. De ce nu mergi cu el?

— Ca să merg, Seth ar trebui să mă ducă şi pe mine, iar asta ar însemna să rămâi singură.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar pot rămâne singură.

— Ştiu, dar...

— Serios! Aiden nu ar trebui să facă asta de unul singur şi să te lase aici, să îţi faci griji pentru el, fiindcă eu n-aş putea rămâne singură două secunde.

Încercând să îmi calmez durerea de cap, mi-am masat tâmplele. Nu m-a ajutat.

— Unde este Seth?

Alex s-a uitat în altă parte, clătinând din cap.

— Nu... sunt sigură.

Mi s-au mijit ochii.

— De ce am senzaţia că nu ştii?

Înainte să poată răspunde, Basil s-a întors. Am lăsat jos mâinile când am văzut că ducea un borcan cu ceva cu miros mentolat. Nu aspirină. Nici apă.

Basil mi-a zâmbit.

— Acesta este ulei de mentă. Când îl aplici la tâmple, calmează durerea provocată de migrene. Vei descoperi că este mai eficient decât orice produs chimic. Îmi permiţi?

— Sigur, am şoptit, privind-o pe Alex.

Îşi luase cana şi vedeam cum ridica din sprâncene peste buza ei.

Basil şi-a uns vârfurile degetelor cu ulei şi mi-a masat cu blândeţe tâmplele. Uleiul era rece, dar s-a încălzit repede. Masajul scurt m-a făcut să mă simt mai bine. Dacă nu funcţiona, măcar miroseam bine. Îmi amintea de Crăciun.

— Mulţumesc! am spus.

— Mai ai nevoie de ceva, *Kyría*?

Am clătinat din cap, niţel jenată de ideea că exista cineva care aştepta să facă lucruri pentru mine. De fapt, eram foarte jenată. Basil a făcut o plecăciune adâncă, apoi a plecat. Am avut sentimentul că rămăsese pe hol.

— Şi acum Seth, am spus. Unde este?

— Chiar aici, a răspuns Seth.

Am tresărit, auzindu-i vocea. Apăruse de nicăieri şi stătea în mijlocul camerei de zi.

— Sfinte boaşe de daimon! a strigat Alex, iar cafeaua i s-a revărsat din cană pe tricou. Nu era necesar.

Seth a rânjit.

— Chiar nu era, i-am spus, cu mâna la inimă. Doar pentru că *poţi* apărea şi dispărea în şi din camere nu înseamnă că e cazul.

— Dar este atât de amuzant!

Alex îşi tampona tricoul.

— Pe toţi zeii, vei deveni la fel de nasol ca idiotul de Apollo!

— Asta este o insultă! a bombănit Seth şi mi s-a alăturat pe canapea. De ce miroşi a... Crăciun?

Mi-au tremurat buzele. Uneori, mi se părea că Seth şi cu mine nu am fi putut fi mai diferiţi. Alteori, credeam că împărtăşim aceeaşi minte.

— Mă durea capul, iar Basil mi-a dat cu nişte ulei de mentă.

— Sunt surprinsă că ştii cum miroase Crăciunul, a mormăit Alex, apoi a oftat, privindu-se. Acum miros a cafenea.

Seth mi-a atins braţul şi m-a înfiorat.

— Cum te simţi?

— Bine.

Pentru că aproape avusesem un infarct, nu prea mai dădeam atenţie durerii de cap.

— Mă bucur că ai decis să apari. Trebuie să vorbim!

Seth i-a aruncat o privire lui Alex, care i-a zâmbit larg. El s-a uitat bănuitor la ea.

— Doar nu ai de gând să îl laşi pe Aiden să meargă singur şi să vadă ce e cu umbrele, i-am spus. Când a deschis gura, am continuat: Cât îţi ia să duci doi oameni acolo şi înapoi? Câteva secunde? Voi fi bine timp de câteva secunde.

Chiar dacă credeam asta, am simţit un fior de gheaţă pe spate. Uram sentimentul.

— O duci şi pe Alex!

S-a uitat lung la mine, apoi din nou la Alex.

— Tu ai convins-o?

Alex şi-a dat ochii peste cap.

— Da! Pentru că nu gândeşte cu capul ei.

M-am uitat urât la el.

— A fost decizia mea şi este decizia corectă.

Seth s-a sprijinit pe spate, proptindu-şi un picior încălţat cu cizmă pe marginea măsuţei de cafea.

— Mă mai gândesc, dar trebuie să îţi spun...

— Nu încerca să mă distragi! am zis, răsucindu-mă spre el. Alex trebuie să...

— Tocmai l-am văzut pe Apollo, m-a întrerupt Seth.

— Poftim?

Tocmai mă distrăsese.

Alex a tresărit pe scaun.

— Unde?

Seth m-a privit in ochi.

— L-am chemat la templu. Se pare că, dacă îţi verşi sângele în flăcări, nu poţi face rău unui alt zeu în spaţiul acela. Aşa că a apărut.

Nu am spus nimic, pentru că nu ştiam ce să spun. Tata fusese aici, pe insulă, şi nu venise să mă vadă?

— L-am întrebat de brăţări, a spus Seth, luându-mă de mână. A zis că doar Hades le poate scoate.

— Astea sunt veşti bune! a exclamat veselă Alex şi şi-a prins genunchii cu mâinile. Trebuie doar să îl aducem pe Hades aici.

— Nu va veni aici, nici măcar dacă templul este sigur. Evident, olimpienii sunt deficitari la capitolul curaj.

Eram încă supărată fiindcă tata fusese aici, iar eu nu îl văzusem.

— Din cauza ta? a întrebat Alex.

Seth nici măcar nu a încercat să îşi ascundă rânjetul.

— Apollo se duce să discute cu Hades. Trebuie să-l convingă. Trebuie!

Alex a spus ceva, iar eu am simţit că încuviinţam, dar întreaga mea fiinţă se simţea amorţită. Mă gândeam doar că fusese aici şi... *Aşteaptă!* Poate că Seth nu îl lăsase să mă vadă.

— A... a încercat să mă vadă?

Nu a răspuns imediat, iar eu mi-am dat seama care ar fi fost răspunsul. Am vrut să îmi retrag mâna, dar strânsoarea lui Seth a devenit mai puternică. M-a tras spre el. Am vrut să mă împotrivesc, dar, în clipa în care braţul lui mi-a înconjurat talia, am cedat. Mi-am apăsat obrazul pe umărul lui Seth şi am strâns din ochi, ca să-mi împiedic arsura prostească, inutilă, din ei.

De ce eram surprinsă?

— Nu am avut o conversaţie foarte plăcută, a spus Seth, după o clipă, iar mâna lui liberă mi-a atins obrazul. Şi cred că a ştiut, chiar din clipa în care a părăsit templul, că nu o să stăm la taclale.

Am zâmbit vag şi m-am prefăcut că nu ştiam că Seth inventa, de fapt, scuze pentru Apollo. Pentru că nu o făcea pentru el, era pentru mine, şi apreciam, dar asta nu mă făcea să sufăr mai puţin.

Tata fusese aproape toată viaţa mea pe lista absenţilor. O lăsase pe mama să se afunde în starea ei tulbure, cu minţile pierdute, care fusese sau nu cauzată de el. Nu fusese prezent în viaţa mea, cu excepţia unei veri lungi şi singuratice. Mă... minţise cu privire la moartea mamei, iar dacă ar fi vrut să mă vadă, ar fi putut să o facă. Seth nu l-ar fi oprit şi chiar dacă ar fi făcut-o, Apollo ar fi găsit o cale.

Durerea din piept s-a răspândit. Nici nu știam de ce mă durea atât de tare, dar, apropiindu-mă mai mult de Seth şi deschizând încetişor ochii, mi-am dat seama că Apollo era tatăl meu de sânge.

Iar sângele... nu însemna nimic.

25 – Seth

Nu eram sigur ce m-a trezit şi am fost chiar surprins că reuşisem să aţipesc. Josie picase la datorie în jur de ora două după-amiaza. Îngrijorarea nu îmi dădea pace, iar gândurile circulau cu doi kilometri pe minut.

Unde naiba era Apollo?

Trecuseră trei zile de când apăruse în templu – patru de când Josie şi cu mine încheiaserăm târgul iar vânătăile îi păliseră până la o nuanţă de gălbui sau dispăruseră complet. Chiar şi aşa, obosea foarte uşor. Soarele nu o ajuta. Dormea toată noaptea, trezindu-se o dată sau de două ori după un coşmar; era întotdeauna un coşmar. După-amiază, deja se târa pe picioare. I se făcuse rău de două ori în ultimele trei zile, o dată înainte să ia micul dejun şi o dată după. Nivelul eterului nu îi creştea, doar licărea rapid înăuntrul ei.

La exterior, Josie se făcea bine, dar la interior, nici pe departe. Nu puteam nega că nimeni, nici măcar marea preoteasă, nu ştia ce să facă în timp ce îl aşteptam pe Apollo.

Juram, după fiecare oră care trecea, că, dacă nu apărea cu o soluţie pentru a scoate brăţările, aveam să îl ucid data viitoare când îşi făcea apariţia.

În ziua de după ce îl văzusem pe Apollo, îi dusesem pe Aiden şi pe Alex în Baton Rouge. Mă sunaseră cu o seară înainte, după ce misiunea eşuase. Niciun semn de umbre. Dacă fuseseră acolo, plecaseră de mult. Voiau să revină aici şi, cum mi-am dat seama că nu avea să ne strice compania lor, am făcut din nou şmecheria cu transportul.

Chiar dacă am plecat de lângă Josie doar câte zece secunde de fiecare dată, am detestat senzaţia. Titanii n-or fi avut idee unde ne aflam, dar sigur ne căutau.

Clipind tocmai la timp pentru a evita un braţ care se agita, am sărit înapoi şi am prins mâna lui Josie înainte să mi se lipească de nas. M-am sprijinit în cot şi m-am uitat la ea.

Un strat subţire de sudoare îi acoperea fruntea, iar capul i se răsucea dintr-o parte în alta. Era palidă şi încruntată, iar pieptul i se ridica şi îi cobora mult prea repede.

Alt coşmar.

— Josie, iubito! am spus, dându-i drumul braţului şi apucând-o de bărbie. Trezeşte-te! Haide, trezeşte-te!

Pielea din jurul ochilor i s-a strâns, iar genele i-au fluturat. Au trecut câteva secunde până când ochii ei de azur m-au privit, plini de confuzie.

— Salut!

I-am atins buza de jos cu degetul mare. Tăietura i se vindecase, lăsându-i buzele moi şi perfecte, ca întotdeauna. Am zâmbit, deşi inima îmi bătea dureros în piept.

— Te simţi bine?

— Da! Te-am trezit? a întrebat ea, somnoroasă.

Trecându-mi degetul mare peste obrazul ei, am sărutat-o pe frunte.

— Ai avut un coşmar.

— Da?

— Nu îţi aminteşti?

S-a uitat la mine pentru o clipă şi a oftat, ferindu-şi privirea.

— Visam că eram iar *acolo*, a spus ea, fără să fie nevoie de explicaţii. Îmi pare rău!

— Nu trebuie să te scuzi. Netezindu-i părul, i-am îndreptat privirea înapoi spre a mea şi i-am spus: Nu îţi cere scuze pentru asta!

Josie m-a privit în tăcere şi nu am ştiut ce să îi zic. Să o consolez cu vorbe nu îmi era uşor, dar voiam ca spusele mele să îi aducă alinare, ca să poată dormi fără să fie bântuită de amintirea celor trăite.

— Ce ai visat?

— Despre cum am fost... captivă acolo şi...

— Şi..., am îndemnat-o să continue.

M-am sprijinit în cot, iar ea s-a rostogolit pe o parte, cu faţa spre mine.

— Nu contează! A fost doar un coşmar.

— *Joe...*

Şi-a dat ochii peste cap, punându-mi o palmă pe piept. Avea degetele reci.

— Fie, Apolly-on! a zis şi s-a strâmbat. Stai, nu mai pot să-ţi spun aşa! Nu-i corect!

Am chicotit.

— Mare păcat!

Mi-a mângâiat pieptul cu degetul.

— Ai plecat undeva cât dormeam? Mi s-a părut că am simţit că ai coborât din pat.

Am fost foarte surprins. Plecasem pentru scurtă vreme, ca să mă hrănesc.

— M-am văzut cu Basil câteva clipe.

Nu era tocmai o minciună. Chiar mă întâlnisem cu el, pe drum înapoi. Josie nu întrebase despre treaba cu hrănirea, iar eu speram să nu întrebe; cel puţin nu până când mă gândeam cum să îi explic că încă aveam nevoie să o fac.

— Sunt surprins că ai remarcat. Sforăiai atât de tare...

— Nu sforăiam! s-a supărat şi m-a plesnit peste piept. Ce insultă îngrozitoare!

— Nu e ceva de care să te ruşinezi, am tachinat-o.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Eşti un ticălos!

— Dar mă iubeşti.

— Ai noroc!

Am simţit un junghi în inimă. Futu-i! Eram, într-adevăr, norocos. Să o aud spunând asta îmi provoca senzaţii pe care nici măcar nu mă pricepeam să le descriu.

Am tras de bretelele subţiri ale maioului pe care îl purta. Ştiam că, sub pături, nu purta pantaloni, şi mă străduiam să nu mă gândesc numai la asta. Mă purtam frumos. Jucându-mă cu breteaua, m-am gândit la ce îmi spusese Aiden când îi adusesem înapoi pe el şi pe Alex. O comunitate din Texasul de Est raportase un număr mai mare de puri dispăruţi faţă de cel obişnuit. Speram ca aceea să fie pista noastră şi ca Hyperion să fie găsit în apropiere. Voiam să închei săptămâna transformând adunătura de ticăloşi în nişte pete mânjite pe pământ. Poate, dacă îl ucideam pe Hyperion, Josie nu avea să mai fie atât de îngrozită.

— Arăţi de parcă ai fi pe cale să-ţi fracturezi creierul, a spus amuzată Josie.

Am ridicat o sprânceană, dar răspunsul deştept mi-a murit pe buze.

— Vreau să te ajut.

Privirile ni s-au întâlnit, iar Josie mi-a pus o mână pe umăr.

— Mă ajuţi.

— Serios? Nu sunt atât de sigur. Ai coşmaruri în fiecare noapte, uneori şi de două ori. Eşti extenuată mereu şi îţi este rău. Vreau să te ajut! Spune-mi cum!

Josie nu a răspuns pentru o vreme, iar eu am ştiut că încerca să caute un alt subiect. Să se gândească la perioada în care fusese captivă nu era activitatea ei preferată. Nu o puteam învinui, dar ştiam şi cât de mult rău puteau face vorbele nerostite şi amintirile nedorite.

— Distrage-mă! mi-a şoptit, într-un târziu, trecându-şi mâna peste pieptul meu şi atingându-mi ceafa.

Degetele mi s-au strecurat în păr şi mi-au mângâiat obrazul.

— Sărută-mă!

Nu am ezitat.

Nu o puteam refuza.

Niciodată.

Josie

Seth şi-a aplecat capul, cu ochii luminaţi de un foc de ambră. În clipa în care buzele lui le-au atins pe ale mele, nu m-am mai gândit la cum se simţea podeaua de pământ bătătorit sub piele.

Sărutul a început blând, ca o apăsare uşoară, care m-a lăsat dorindu-mi mai mult decât o atingere a buzelor. Când a vrut să îşi ridice capul, l-am prins de ceafă şi l-am ţinut acolo.

— Mai vreau! am şoptit.

— Eşti sigură?

— De ce nu aş fi?

— Ai trecut prin multe. Încerc să nu te grăbesc...

Ridicându-mi gura spre a lui, l-am întrerupt. A tresărit, apoi s-a liniştit. Nu eram grozavă la iniţierea partidelor de sărutat, însă i-am atins buzele cu vârful limbii şi le-a deschis imediat. Am adâncit sărutul, sperând să îi arăt că aveam nevoie să fim ca înainte, înainte să plece, înainte să reapară

Hyperion. De când ne regăsiserăm, doar ne sărutaserăm; nimic mai mult. Recent, începuse să mă ţină în braţe, în pat, în loc să se asigure că era suficient spaţiu între noi.

Eu voiam mai mult.

Mâna lui Seth mi s-a încleştat pe umăr, iar eu am simţit cum îl străbătea un fior. Aproape că mi-am ţinut respiraţia, temându-mă că se va retrage, dar nu a facut-o. A scos un sunet gutural, un sunet animalic şi sexual, şi m-a sărutat cu adevărat. Mâna lui şi-a găsit drumul spre abdomenul meu.

— Bine! a murmurat el. Mă pricep să distrag.

— Cred că te pricepi la multe.

Încântată că nu trebuia să implor, am simţit că mă înmoi toată când mâna lui mi-a urcat pe coaste.

Limba lui a trecut peste a mea şi a prelungit sărutul până când am început să gâfâi, şi numai atunci şi-a retras gura. A chicotit când degetele mele l-au tras de păr.

— Cum ar fi? Nu te sfii! Îmi place când enumeri ce lucruri minunate pot să fac.

Mâna i-a alunecat peste sânul meu. Am tresărit. Degetele lui iscusite îşi croiseră drum pe sub marginea maioului meu şi găsiseră vârful care mă durea.

— Te pricepi foarte bine la... asta.

— Dar excelez? a întrebat el, prinzându-mi sfârcul între degete şi trăgând uşor.

Cu spatele arcuit, am gemut uşor şi mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Sigur că da!

A ridicat capul şi a trecut la celălalt sân. Respiraţia lui caldă îmi dansa pe piele.

— Excelez?

— Cred că ştii răspunsul.

Limba lui mi-a gâdilat sfârcul.

— Cred că trebuie să te aud spunând-o.

— Da, excelezi! am spus, cu degetele înfipte în carnea lui.

Mi-a răsplătit răspunsul cu altă atingere de limbă şi cu o muşcătură scurtă, care m-a făcut să mă topesc pe dinăuntru. S-a ridicat, cu limba mângâindu-mi gura, iar mâna lui mi-a alunecat pe abdomen şi vârfurile degetelor i s-au strecurat sub banda chiloţilor mei. S-a oprit, cu gura jucându-se cu a mea, şi, pentru o clipă, m-am îngrijorat că nu va merge mai

departe. Însă mâna lui s-a mişcat, iar un deget lung mi-a mângâiat centrul.

— Oh, pe toţi zeii! am şoptit.

— Da?

Am râs uşor.

— Îmi dau seama deja că şi la asta crezi că mă pricep, a spus cu o voce profundă.

Trecându-mi mâna peste braţul lui musculos, i-am cuprins antebraţul.

— Cred. *Chiar* cred asta.

— Atunci ar trebui să fac o demonstraţie.

Un deget i-a alunecat adânc înăuntrul meu. Şoldurile mi s-au împins în el, când senzaţia puternică mi s-a revărsat în trup. Degetul lui mare desena cercuri pe nodul de nervi, în timp ce adăuga încă un deget înăuntru. Mai întâi, degetul lui s-a mişcat lent, apoi şi l-a încârligat şi m-a făcut să-mi pierd controlul. Nu, era o minciună. Nu avusesem niciodată control când venea vorba despre Seth şi despre *asta.* M-am ţinut de braţul lui şi m-am frecat de mâna lui, apucându-l de păr cu cealaltă mâna. Sărutul lui mi-a înghiţit strigătul de eliberare.

M-am prăbuşit pe pat. Pentru o clipă, am zăcut acolo, lăsând valurile de plăcere să îmi inunde trupul. El şi-a scos mâna dintre coapsele mele. L-am privit printre gene cum îşi duce degetul la gură.

Sfinte Sisoe!

M-am încordat din tot trupul. L-am prins de pantalonii largi. S-a oprit deasupra mea.

— Nu ai terminat să mă distragi, i-am spus.

— Hm? a zis şi m-a apucat de şold. A fost numai despre tine.

Am tras de el, pentru că doream ca trupul lui să fie lipit de al meu, dar el nu s-a clintit.

— Vreau să fie despre noi.

M-a sărutat şi a scos din nou sunetul acela aspru.

— Ce am făcut a fost despre noi, mi-a spus.

Îi simţeam erecţia lipită de şold, aşa că ştiam că vrea şi el; că mă vrea pe mine. Dar, cum bănuiam, se abţinea.

— Seth, te doresc!

A închis ochii.

— N-o să mă plictisesc niciodată să aud asta.

— Atunci, lasă-mă să te am! Complet!

Coborându-şi fruntea spre a mea, a murmurat:

— *Psychi mou,* vreau să fii pregătită.

— *Sunt* pregătită!

Nu a răspuns, dar degetele lui mi-au mângâiat încheietura, deasupra brăţării. Nu mi-a dat mâna la o parte, dar a ţinut-o pe loc.

— Nu mă grăbeşti să fac ceva pentru care nu sunt gata, i-am spus. Nu ai face-o niciodată. Ştiu... că sunt mereu în siguranţă, când sunt cu tine.

— Nu ai fost în siguranţă când m-am hrănit din tine.

— Nu mi-ai făcut rău. Nici nu am simţit şi, oricum, nu s-a comparat cu tot ce am pătimit când eram... cu *ei,* i-am spus. Am discutat deja despre asta. Să faci asta fără permisiunea mea nu a fost OK. Dar te-am iertat şi ai promis că nu o vei mai face fără să mă întrebi. Am trecut peste asta. Am încredere în tine, Seth. Am încredere că voi fi mereu în siguranţă cu tine, am repetat. Că te vei asigura mereu de asta.

A încremenit, pentru o clipă, apoi a spus:

— Nu te merit.

I-am mângâiat obrazul.

— Vezi, aşa eşti tu: prostuţ.

A scos un chicotit.

— Mă meriţi, am continuat. Îmi meriţi iubirea.

De îndată ce acele cuvinte mi-au părăsit buzele, gura lui s-a lovit de a mea, şi ştiam că nu se va opri de data asta. Nu mă va întreba dacă mă simţeam bine şi nu se va îngrijora dacă eram pregătită. Făceam asta.

Buzele lui mi s-au mişcat pe gât, lăsând în urmă o dâră de sărutări fierbinţi şi de fiori. Senzaţiile îmi alergau pe piele, inima îmi cânta, şi era mai bine...

O bătaie în uşă m-a făcut să tresar.

Deasupra mea, Seth m-a muşcat uşor de gât.

— Ignoră!

— Bine! am gemut şi mi-am înfăşurat degetele în jurul erecţiei care îi întindea pantalonii largi, de bumbac.

A gemut, cu faţa îngropată în pielea mea. Mi-am ţinut respiraţia, iar gura lui s-a închis deasupra sânului meu şi tot trupul mi s-a încordat şi s-a cutremurat.

S-a auzit din nou bătaia în uşă, de data asta mai tare şi mai insistent, însă Seth se mişca mai departe, iar mâinile lui dădeau pătura la o parte.

— Seth! a strigat Aiden. Ştiu că eşti înăuntru!

Capul lui Seth s-a oprit la un centimetru distanţă de tărâmul promis.

— Dacă nu pleci în clipa asta, Aiden, îţi voi face rău fizic, cu mare bucurie!

— Da, va trebui să îmi asum riscul.

Seth a scos un mârâit scurt, ridicându-se.

— Te avertizez...

— Tocmai am primit veşti de la Deacon.

Vocea lui Aiden pătrundea prin uşa închisă.

— Au găsit semizeul din Canada.

26

După multe certuri şi câteva uşi trântite, după ce am ameninţat că voi fura o barcă în care să părăsesc insula şi apoi voi lua avionul, Seth a cedat şi mi-a permis să merg cu ei la Academie.

Apreciam că era îngrijorat pentru mine, însă Academia Legământului era străjuită, aşa că aveam să fiu în siguranţă. Nu era ca şi cum am fi condus până acolo. Seth urma să ne transporte în felul lui superspecial.

Nu vedea rostul să mergem toţi acolo, dar, din ce pricepuse Aiden de la Deacon, fata pe care o aduseseră cu ei nu era tocmai încântată de ce se petrecea. Potrivit lui Deacon, se baricadase într-un dormitor şi refuza să iasă. Fireşte, orice pur ar fi putut sparge uşa, dar să procedeze aşa nu ar fi ajutat la nimic. Gable încerca să o convingă pe fată, povestindu-i prin ce trecuse el.

Mai exista şi şansa de a fi răpit persoana greşită, pentru că nu îl avuseseră cu ei pe Herc, care să adulmece sângele de semizeu, aşa că speram cu toţii că băieţii nu comiseseră vreun delict. Eram curioasă cum stabiliseră că era unul dintre semizei.

Mai mult, nu voiam să fiu lăsată în urmă, ca o demoazelă fragilă. Refuzam. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o perioadă nesfârşită de una singură, ca să-mi amintesc de timpul petrecut cu titanii sau de moartea mamei. Subconştientul meu se pricepea deja de minune la treaba asta.

Şi, de parcă nu aş fi avut suficiente motive de îngrijorare, începeam să mă stresez serios pe seama perioadelor de greaţă şi de oboseală. Nu o dată în ultimele zile încercasem să îmi dau seama când avusesem ultimul ciclu. Viaţa mea fusese

complet dată peste cap de când dădusem peste Seth pe scara de la Universitatea Radford. Stresul poate afecta ciclul lunar, dar eram sigură că nu mai avusesem o menstră de peste o lună.

Dar – şi era un „dar" foarte important – fusesem şi înfometată în timp ce mă ţinuseră captivă. Ştiam că asta putea influenţa lucrurile. Nu credeam că aş fi avut simptome de... sarcină atât de repede după sex neprotejat. Nu se întâmplase cu atât de multă vreme în urmă, chiar dacă părea o veşnicie. Trecuseră doar trei săptămâni. Nu credeam că femeile au simptome chiar atât de repede, dar nici eu nu eram tocmai o femeie obişnuită.

Şi, sincer, cum ar fi putut rezista o sarcină la lucrurile prin care trecusem?

De fiecare dată când mă gândeam serios la posibilitatea de a fi însărcinată, simţeam un gol în stomac. Nici măcar nu puteam procesa ce ar fi putut însemna asta.

Aşa că, tipic pentru o fată de 21 de ani, am decis să îmbrăţişez negarea şi să resping ideea. Deocamdată.

După ce mi-am pus o pereche de blugi pe care mi-i adusese Basil şi mi-am prins părul în coadă, am fost gata de plecare. Seth şi-a făcut treaba *cool,* de zeu, ducându-l mai întâi pe Aiden la Academia Legământului.

— E atât de ciudat! a spus Alex, clătinând din cap. Ai crede că ne-am obişnuit, dar nu – e prea ciudat.

— Dar şi grozav.

— Sunt foarte geloasă.

Am zâmbit. Seth a reapărut în faţa noastră, făcându-mă să tresar. A zâmbit şi el când m-a luat de mână.

— Te iau pe tine acum. Eşti gata?

— Nu tocmai.

Am privit-o pe Alex, sperând că experienţa nu îmi va provoca voma. Astăzi, stomacul meu părea în regulă, dar nici nu mai fusesem transportată aşa.

— Pare foarte ciudat.

— Da, este, a spus ea, cu ochii mari.

Înconjurând cu un braţ talia lui Seth, am inspirat adânc şi m-am pregătit cum m-am priceput, adică am închis ochii.

— Gata!

Seth a chicotit.

— Arăţi de parcă te-ai pregătit să sari din avion.

— Mai taci! am mârâit, ţinând ochii închişi.

A râs iar, apoi i-am simţit respiraţia pe obraz. O clipă mai târziu, buzele sale le-au atins pe ale mele. Am tresărit, iar el a profitat, sărutându-mă adânc.

— Mă bucur că nu aşa am ajuns eu aici, l-am auzit pe Aiden comentând.

Am deschis ochii şi am văzut mai întâi o pereche de ochi sclipitori, de bronz. Apoi m-am uitat în jur. Nu mai eram acasă la Seth. Ne aflam într-un birou mare. L-am recunoscut imediat pe bărbatul mai în vârstă din spatele mesei de lucru. *Marcus,* unchiul lui Alex şi decanul universităţii. Eram la Academia Legământului.

— Ai uitat că excelez la distragere? a murmurat Seth în urechea mea.

M-am înroşit până în vârful urechilor.

La naiba!

Chiar se pricepea.

— Mă întorc! a spus Seth, sărutându-mă pe obraz.

Înainte să pot spune ceva, a dispărut, iar eu m-am trezit cu Deacon în faţa mea, numai bucle blonde şi ochi argintii.

— Deacon!

Abia dacă am reuşit să îi rostesc numele că deja eram strânsă în braţele lui lungi şi îmbrăţişată până am chiţăit. Râzând, l-am strâns şi eu în braţe.

— Mă bucur să te văd!

— Nici nu ai idee cât de mult mă bucur eu.

M-a legănat dintr-o parte în alta şi jur că m-a ridicat de la pământ, pentru o clipă.

— Rahat, mă bucur mult!

După ce m-a lăsat Deacon jos, am fost îmbrăţişată de Luke.

— Ne-a fost dor de tine! a spus el, apoi s-a dat înapoi, încă ţinându-mă de braţe.

Faţa lui frumoasă era tot numai un zâmbet.

— Aripioarele de pui şi cartofii prăjiţi nu sunt la fel fără tine.

— Nici să ne uităm la *Supematural,* a comentat Deacon. Lui Luke îi place numai de Sam, iar eu am mare nevoie de echipa mea pro-Dean.

Clipind brusc ca să scap de lacrimi, am râs iar. Ăştia doi! Îi cunoscusem cu doar câteva luni în urmă, însă erau prietenii mei şi îmi lipsiseră.

— Păi, trebuie să facem rost de aripioare cu cartofi şi să ne uităm la *Supernatural.* Ah, şi de bacon!

Academia avea un bacon fantastic. Nu ştiam ce îl făcea atât de gustos, dar era.

Deacon a încuviinţat.

— Nu putem uita baconul.

Abia dacă mi-am revenit, că Marcus mi-a zâmbit şi el.

— Mă bucur să te revăd, domnişoară Bethel.

— Mulţumesc!

Am înghiţit cu greu, când a reapărut Seth, cu o Alex şocată de-a dreptul.

S-a împleticit un pas şi a clătinat din cap.

— Pe buricele zeilor, n-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta! Niciodată!

— Încearcă să vezi cum este să-ţi apară brusc în birou, a comentat Marcus.

Seth a venit lângă mine.

— Dar nu ar mai fi amuzant dacă mi-aş anunţa venirea.

— Aşa este.

Marcus a ridicat din sprâncene şi s-a sprijinit de spătar.

— Acum, că suntem toţi aici...

— Armata Fantastică s-a reunit iar.

Deacon a rânjit, iar fratele lui a oftat adânc.

— Era cazul.

— Avem o problemuţă, a continuat Marcus.

— Doar una mică, a spus şi Deacon.

Alex s-a trântit pe un scaun din faţa biroului.

— Semizeul nostru canadian refuză să creadă că este ce spunem noi că este şi că noi suntem ce spunem noi că am fi.

— Nu mă surprinde! a zis Aiden şi şi-a încrucişat braţele. Majoritatea muritorilor nu ştiu că existăm.

— Da, însă ea nu este ca ei, a spus Luke.

Simţindu-mă brusc ameţită, m-am aşezat pe scaunul de lângă al lui Alex.

— Cum aşa? Staţi puţin! Suntem siguri, siguri că este persoana căutată?

— O întrebare bună! a zis Alex. Răpirea este un delict.

— Practic, chiar dacă este semizeu, tot au răpit-o. Seth a ridicat din umeri când l-am privit cu toţii, apoi a adăugat: Eu doar spun lucruri evidente.

— Vrei să faci onorurile? s-a întors Luke spre Deacon.

— Desigur!

Deacon nu ar fi refuzat în veci să se afle în centrul atenţiei.

— După ce am ajuns înapoi aici, cu Gable, habar nu aveam cum să găsim ultimii doi semizei. Aşa că mi-a venit o idee. De ce să nu încerc să găsesc bibliotecara?

Aiden a căscat gura.

— Aţi fost la Medusa? Te rog să îmi spui că nu aţi încercat să vorbiţi cu Medusa!

— Vreau doar să precizez că nu este o angajată oficială a Academiei, a declarat Marcus, iar eu am scos un chicotit.

Deacon a ridicat din umeri.

— A fost un risc asumat. Ce se putea întâmpla?

— V-ar fi putut transforma în stană de piatră? a sugerat Alex, cu vocea ascuţită.

— Evident, nu m-a perceput ca ameninţare, pentru că mă aflu aici şi, evident, nu sunt din piatră.

— Aş dori să spun, oficial, că nu am avut nicio idee despre ce punea la cale, a spus Luke şi şi-a îndreptat privirea spre iubitul lui. A făcut totul fără să îmi spună.

— Şi a mers! a comentat Deacon, vârându-şi mâna în buzunar. A fost nevoie doar de un drum la bibliotecă. Parcă mă aştepta – parcă ştia că vin. Superbizar, nu-i aşa?

— Serios? Am încercat de atâtea ori să o fac să apară, am mormăit, încercând să nu mă bosumflu.

— Păi, eu sunt special. În fine, i-am spus că voiam să-i găsim pe ceilalţi semizei şi mi-a dat asta.

Desfâcând pumnul, ne-a arătat un colier care îi atârna printre degete. La capătul unui lanţ obişnuit se afla un soi de cristal de cuarţ, transparent.

M-am aplecat în faţă.

— Ce este?

— Este o piatră pentru divinaţie. Când cauţi pe cineva şi ştii în ce oraş este, tot ce trebuie să faci este să o ţii deasupra unei hărţi şi pac! Îţi arată localizarea precisă. Am găsit semizeul canadian. Lucra la o librărie din Thunder Bay.

Am simţit o urmă de speranţă. Dacă folosiseră asta pentru a găsi acest semizeu, o puteam folosi şi pentru a afla unde îl ţineau pe Mitchell. De îndată ce mi-am terminat gândul, mi-am dat seama că piatra nu ne ajuta: nu ştiam în ce oraş se afla el.

Mi-am înghiţit frustrarea şi am privit piatra.

— E minunat!

— Aşa-i?

Deacon şi-a vârât-o înapoi în buzunar, în timp ce Marcus s-a îndepărtat de birou.

— Hai să derulăm niţel! Cum adică nu este la fel ca alţi muritori? a întrebat Seth, punându-şi mâinile pe spătarul scaunului meu.

— Cred că ştiu cine este părintele ei divin şi tocmai de aceea nu este tocmai obişnuită, a spus Luke. Este fiica Demetrei.

Marcus s-a aşezat din nou pe scaunul din spatele biroului.

— Am urmărit-o la început, încercând să ne dăm seama cum să abordăm situaţia, şi am prins-o făcând ceva foarte interesant, după muncă.

Seth a deschis gura şi am ştiut că va spune ceva deosebit de nepotrivit.

— Nu face asta! l-am avertizat.

A rânjit.

— Trecea pe lângă nişte tufişuri uscate. Nu ştiu ce soi.

Deacon s-a aşezat pe birou. Marcus a oftat. S-a oprit şi a privit în jur.

— Nu mai era nimeni. Nu ne-a văzut ascunzându-ne în maşină, ca nişte urmăritori profesionişti.

— Minunat! a comentat Alex.

— Şi-a trecut degetele peste tufiş, iar el a revenit la viaţă. Complet, a explicat Luke. De la mort şi maroniu a părut dintr-odată proaspăt plantat.

— Demetra este zeiţa agriculturii, printre altele.

Marcus s-a lăsat pe spate, picior peste picior.

— Tocmai de aceea mă întreb de ce se împotriveşte adevărului, ţinând cont că muritorii nu pot face asta. Trăiam cu impresia că puterile semizeilor sunt blocate.

— Ce mama naibii? am spus eu. Eu nu aveam abilităţi ca asta, chiar deloc.

Seth se aplecase din talie, aşa că avea capul foarte aproape de al meu.

— Ah, dar tot eşti specială!

— Taci! am mormăit. Tot nu am abilităţi ca asta.

Seth m-a mângâiat pe cap, iar asta m-a făcut să vreau să-i sar la beregată.

— Deci, a spus el, tot încuiată într-un dormitor e?

— Da! a zâmbit strâmb Luke. Vorbeşte cu Gable prin uşă, dar nu vrea să o deschidă, şi nu a mai băut sau mâncat nimic în afară de apa care era acolo. Trebuie să o scoatem afară.

— Atunci, scoateţi-o afară! a zis Seth şi s-a ridicat. Obligaţi-o să mănânce! Intră în program...

— Sau ce?

Ochii lui Aiden s-au întunecat.

— Nu există alte opţiuni, sfinte Delfi!

— Deşi exprimarea lui are mult de suferit, Seth are dreptate, am spus. Pot încerca să vorbesc şi eu cu ea.

— Minunat! în timp ce voi o convingeţi pe fata asta că nu sunteţi toţi nebuni şi că nu trebuie să depună vreo plângere, Aiden şi cu mine plecăm în Texas.

— Poftim?

L-am privit, uimită.

— Când Aiden şi Alex erau în Baton Rouge, au auzit despre o comunitate de lângă Houston din care au dispărut nişte puri, a explicat Seth.

— Chiar înainte să venim aici, am primit un apel de la un străjer, cum că urmăreau ceva ce credeau a fi umbre, a adăugat Aiden. Pentru că aici există protecţie, noi doi o să mergem să verificăm.

Eram surprinsă că Seth era dispus să mă lase aici, dar şi uşurată că i se părea un loc sigur.

— Deci plecaţi acum? a întrebat Alex.

Aiden a încuviinţat.

— Există câteva depozite abandonate, la vreo cinci kilometri de comunitatea lor.

— Merg cu voi!

În spatele meu, Seth a oftat.

— Nu e necesar, a spus Aiden.

— Serios? a întrebat ea, pe o voce scăzută.

— Pe bune? a comentat Deacon.

Alex şi Aiden s-au luat la harţă, iar Seth m-a bătut pe umăr şi mi-a făcut semn spre uşă. Ridicându-mă de pe scaun, l-am urmat pe holul de lângă biroul decanului, închizând uşa în urma mea.

— Crezi că Aiden va ceda şi o va lăsa pe Alex să vă însoţească? am întrebat.

Seth s-a sprijinit de perete.

— Poate fi convingătoare, când vrea, dar nu are niciun sens. Când au fost în Baton Rouge, a fost la plesneală. Şi chiar dacă există câteva locuri care se potrivesc descrierii făcute de tine depozitelor, asta nu înseamnă că vom găsi ceva. Nu trebuie să meargă nici ea, nici Aiden.

— Dar vor să ajute. Amândoi.

— Înţeleg, însă pentru mine sunt o responsabilitate. Or fi ei semizei, însă pot fi răniţi sau ucişi; eu, pe de altă parte, nu pot fi ucis atât de uşor.

Nu mă puteam gândi cum ar fi fost ca Seth să se afle în pericol.

— Noi, semizeii, nu suntem atât de uşor de ucis, i-am amintit, când uşa s-a deschis, iar Marcus a ieşit afară, cu Deacon şi Luke în urma sa.

Au mers spre celălalt capăt al holului şi mi s-a părut amuzant că Aiden şi Alex îl alungaseră pe decan din birou.

— Numai Cronos, Zeus şi Hera mă pot ucide şi, dacă e să ţin cont de ceea ce mi-ai spus despre Cronos, nu e tocmai o ameninţare.

— Dar Zeus şi Hera?

— Sunt convins că îşi petrec mai toate zilele uitându-se la reluări din *Happy Days* şi încercând să se omoare reciproc. Nu sunt o problemă.

— *Happy Days?*

Când mi-l imaginam pe Zeus, vedeam un bărbat de vârstă mijlocie, cu barbă (nu ştiu de ce); acum, l-am văzut trântit pe canapea, căscând gura la Fonzie pe un ecran uriaş, în timp ce Hera se uita urât la el de pe un şezlong. Mi-am alungat imaginile din minte.

— Ştiu că eşti cel mai tare din parcare acum, dar nu înseamnă să nu mai fii precaut.

A rânjit jucăuş.

— Mă ştii doar: sunt mereu precaut.

— Aha, am murmurat.

— Sunt uimit că nu ceri să mergi şi tu, a spus Seth.

— Vrei să merg?

— Nu! Mă bucur că nu încerci.

— Am făcut un târg, dar încă am brăţările. M-am oprit, încercând să scap de un nou val de greaţă, apoi am continuat: în plus...

— Poftim?

— Mă pricep la lupta corp la corp. Tu m-ai învăţat. La fel şi Luke, şi... Solos.

Am simţit un junghi în inimă când m-am gândit la semi- pu-rul căzut.

— Dar sunt obosită...

— Cât de obosită?

— Nimic grav, m-am grăbit să îl liniştesc.

Nu i-am spus că îmi era greaţă, pentru că ştiam că, dacă îi spuneam, nu ar fi plecat.

— Doar că ştiu că nu sunt bine tocmai sută la sută şi chiar dacă vreau să ajut şi detest să rămân aici... ştiu că trebuie. Să merg acolo cu brăţările pe mâini, simţindu-mă cum mă simt, ar fi cea mai proastă decizie.

Seth şi-a aţintit privirea asupra mea.

— Mulţumesc!

Înainte să am ocazia să îl întreb pentru ce îmi mulţumea, Aiden a ieşit pe hol. Părul ciufulit şi buzele umflate trădau faptul că el şi Alex se certaseră şi se împăcaseră.

— Sunt gata când doreşti, a strigat el.

— Şi Alex?

Aiden s-a îmbujorat.

— A fost de acord să rămână.

— Aha!

Seth m-a sărutat pe frunte, apoi pe buze. Sărutul a fost intens şi m-a topit la interior. Mâinile mele i-au găsit pieptul, iar degetele mi s-au înfipt în tricoul lui. Când a ridicat capul, mi-aş fi dorit să fie timp să mergem într-un loc ferit, unde să terminăm ce începuserăm în dormitorul lui.

— Mă întorc repede! a spus.

Am încuviinţat şi aproape că m-am scurs lângă zid, când a plecat. S-a îndreptat spre Aiden, care îl aştepta. Doamne, ăsta da, sărut! Am făcut un pas în faţă.

— Seth?

S-a uitat peste umăr.

— Te iubesc!

Răspunsul lui a fost imediat. Zâmbetul care i-a cuprins faţa era larg şi frumos, iar privirea pe care mi-a aruncat-o mi-a înmuiat genunchii. Nu şi-a luat ochii de la mine când i-a pus lui Aiden o mână pe umăr.

O clipă mai târziu, au dispărut.

Rânjind, Deacon a făcut un pas în faţă, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Eşti gata să ne cunoşti *musafira*?

27

Ne-am oprit în armurărie, înainte să mergem în Texas. Deşi nu aveam nevoie de ele, am luat două pumnale şi o centură, mai ales pentru că pumnalele erau amuzante.

Aiden şi-a luat şi el două, dar şi unul dintre pistoalele Glock încărcate cu gloanţe placate cu titaniu. La fel ca în cazul lui Josie, abilităţile lui de semizeu nu erau nesfârşite. Curând avea să obosească.

Pe de altă parte, eu nu doream decât să înjunghii ceva.

— Eşti gata? am întrebat, amuzat că lucram din nou împreună. Nu vreau să fiu plecat multă vreme.

— E de înţeles.

Aiden s-a îndreptat spre mine, dar s-a oprit. M-a privit drept în ochi.

— Care e planul, dacă ajungem faţă în faţă cu un titan?

Dacă aveam *norocul* ăsta...

— Îl ucidem.

Aiden şi-a încrucişat braţele, ridicând o sprânceană.

— Nu sună tocmai a plan. Zeii...

— Nu îmi pasă ce vor zeii!

— Să ucizi un titan are consecinţe catastrofale, mi-a spus Aiden, ca un sfânt ce era. Poate că am avut noroc cu Perseu, dar trebuie să ne gândim la asta. Acţiunile noastre afectează vieţile unor oameni nevinovaţi, Seth.

M-am întrebat dacă să spun că nu îmi păsa m-ar fi făcut să par un ticălos.

— Ştiu ce gândeşti, a spus el. Dar trebuie să îţi pese.

— Uite care-i treaba, Aiden! Nu trebuie să fac ceva ce nu vreau. Nu sunt tu, i-am spus. Nu sunt aici să salvez lumea. Nu aşa sunt eu. Nu voi fi niciodată aşa.

— Atunci, ce eşti?

— Ştii ce sunt.

— Un ticălos egoist şi arogant?

Am zâmbit larg.

— Există o singură persoană de care îmi pasă cu adevărat. O singură persoană pentru care aş merge până la capătul pământului. Nu eşti tu. Ar fi înţelept să îţi aminteşti asta.

Aiden a ridicat bărbia, iar în ochi i-am văzut scântei argintii.

— Trebuie să îţi aduci aminte că aş face orice pentru ca Alex să fie în siguranţă, iar dacă uciderea titanilor înseamnă să o pun în pericol, atunci voi face tot ce îmi va sta în putinţă ca să te opresc.

— Cred că vei încerca să mă opreşti, l-am corectat. Ce vrei să spun, Aiden? Ce ai face tu dacă Hyperion ar fi răpit-o pe Alex şi i-ar fi făcut lucrurile acelea? Ştiu ce voiai să îi faci lui Ares. Ştiu ce voiai să îmi faci mie, am continuat.

Aiden a privit în altă parte.

— Contrar opiniei generale, nu sunt vreun iresponsabil. Dacă există o cale de a-i îngropa pe titani fără să o punem pe Josie în pericol, sunt pro, însă nu îl voi lăsa pe Hyperion în viaţă. Nu mă poţi convinge. Dacă ai o problemă cu asta, ar trebui să stai pe margine, pentru că, odată ce ajung faţă în faţă cu el, e mort.

— Pot înţelege asta, a spus Aidan cu privirea îndreptată spre tavan. Hyperion este zeul luminii celeste, unul dintre stâlpii pământului. Estul, cred. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă îl ucizi.

Indiferent ce urmări putea avea moartea lui, merita, dacă asta o asigura pe Josie că nu trebuia să trăiască mai departe cu teama că s-ar întoarce după ea. Cronos era şi el pe lista mea, însă nu aveam de gând să îi spun asta lui Aiden.

El a inspirat scurt.

— Nu sunt de acord cu tine nouă din zece ori, însă de data asta, în chestia cu Hyperion, te înţeleg. Dacă aş fi avut şansa de a-l ucide pe Ares, aş fi făcut-o.

— Şi dacă ai fi avut şansa de a mă ucide pe mine, la fel.

— Da! Da, aşa aş fi făcut.

— Mă bucur că ne înţelegem! am spus şi l-am bătut cu palma pe umăr. Să mergem!

Nu am aşteptat să răspundă, ci ne-am îndreptat spre locul în care ne spusese să ne întâlnim străjerul cu care era Aiden în legătură. În câteva secunde, am ajuns în plin aer lipicios de Houston.

— Pe toţi zeii! s-a auzit deodată o voce masculină, din spatele nostru.

M-am întors şi am zâmbit grupului de străjeri.

— M-aţi chemat?

Străjerul din mijloc, cel care vorbise, a făcut un pas înapoi. Avea ochii mari, iar soarele îi făcea pielea maronie să sclipească. Ceilalţi trei străjeri păreau gata să leşine.

Aiden a păşit lângă mine.

— Torin?

A încuviinţat.

— Mi-ai spus că este... zeu, dar nu eram pregătit pentru asta, a spus semipurul cu ochii la mine. Chiar eşti zeu.

Am zâmbit ceva mai larg.

Unul dintre străjerii dintre le din spatele lui s-a albit.

— Da, este zeu. Şi da, poate face toate chestiile *cool,* tipice zeilor, dar nu avem timp pentru aşa ceva. Aşa că, dacă putem trece repede peste şoc şi uluire, ar fi grozav! a zis Aiden.

— Îţi place ţie să mă privezi de toată distracţia, i-am aruncat pe un ton amuzat.

M-a ignorat.

— Ce ai pentru noi, Torin?

Torin a părut să iasă din şoc. Şi-a trecut mâna prin părul tuns periuţă.

— Aşa cum ştii, în ultima vreme au dispărut mulţi puri, dar au fost puţine atacuri ale daimonilor.

— Abia dacă am văzut vreunul, a spus un alt străjer, o brunetă mai tânără, care părea abia ieşită de la Academia Legământului. Asta ne-a dat de bănuit.

— Avem escorte obligatorii pentru purii care părăsesc comunitatea. În timpul unui recent drum pentru aprovizionare, am aflat că este vorba despre umbre. Au posedat nişte muritori şi ne-au atacat un grup, a explicat Torin, cu mâna pe plăselele unui pumnal. A existat un singur supravieţuitor, care a confirmat povestea.

— De ce suntem pe acoperişul ăsta, în soarele puternic al Houstonului? am întrebat.

Străjerul femeie a făcut un pas în faţă, trecând pe lângă noi, şi s-a îndreptat spre marginea de ciment a acoperişului.

— Vedeţi clădirea de birouri la trei străzi mai încolo? Cea înaltă, cu acoperişul tip piramidă?

— Da, a încuviinţat Aiden.

— Aşa cum v-am spus, urmărim ceva ce credem a fi umbre. Exceptându-le... mirosul, nu este uşor să le identifici, dacă vor să se ascundă. Suntem convinşi că acolo se ascund, a spus străjerul, arătând spre clădire.

— Este o clădire în care se lucrează? a întrebat Aiden, îngrijorat. Acolo lucrează muritori?

— Da! a răspuns Torin şi i s-a alăturat femeii. De aceea ezităm. Se pare că etajele superioare sunt, de fapt, apartamente tip penthouse. Restul sunt birouri. Umbrele se află în clădirea aceea, înconjurate de ceea ce par a fi muritori care nu sunt posedaţi şi probabil nu au idee ce se petrece.

— În plus, muritorii pe care îi posedă umbrele sunt nevinovaţi, a intervenit fata. Dacă nu au rănit acele trupuri, muritorii pot fi salvaţi. Fireşte, dacă putem scoate umbrele din ei.

— Iar asta v-a oprit, pentru că...? am întrebat, curios.

Străjerii s-au întors spre mine şi m-au privit lung. Nu şi Aiden. El se uita la clădire, probabil plângând pe muteşte pentru că ştia ce ştiam şi eu. Nu îi puteam ajuta pe muritorii aceia.

— Detest să fiu eu cel care vă spune: „Băieţi, v-am zis eu". Dar nu suntem într-un episod din *Supernatural.* După ce umbrele intră în trup, muritorul e ca mort. Nu poate reveni. Nu îi puteţi salva.

Fata s-a întors spre noi; pălise.

— Nu există dovezi clare, pentru că umbrele...

— Pentru că umbrele ucid aproape întotdeauna muritorii, înainte să le părăsească trupurile, a răspuns iute Aiden, întorcându-se şi el. Trebuie să mergem acolo şi să vedem ce se petrece!

— De asta suntem aici, a încuviinţat Torin. Vă vom ţine spatele. Dacă putem salva muritorii, vom încerca. Nu îi vom lăsa să moară.

Am schiţat un zâmbet, dar nu am spus nimic. Dacă ei voiau să creadă că aveam nevoie de întăriri şi că se puteau juca

de-a supereroii cu nişte muritori deja morţi, fie. Am păşit în faţă şi am sărit pe margine. Clădirile erau lipite unele de celelalte până la biroul în care trebuia să pătrundem. Aş fi putut să apar liniştit în clădire, dar ar fi trebuit să îi aştept şi pe ei, şi ştiam că nu aş fi putut. L-am privit pe Aiden şi am văzut că măsura distanţa dintre acoperişuri. Pentru un muritor, ar fi fost o serie de salturi imposibile, însă nu şi pentru noi.

Nu pentru nişte străjeri bine antrenaţi.

— Hai!

Torin-şi-a luat avânt şi a început să fugă. Picioarele lui s-au lansat de pe margine. A sărit peste hăul de dedesubt, aterizând pe acoperişul următoarei clădiri şi rostogolindu-se. S-a ridicat şi a pornit iar, mişcându-se mai repede decât l-ar fi putut urmări muritorii de jos. Ceilalţi trei străjeri l-au urmat.

Apoi a venit rândul lui Aiden.

A făcut la fel: câţiva paşi în spate, apoi un salt din alergare. A ajuns mai departe decât restul şi a aterizat ghemuit, înainte să sară iar şi să se îndrepte spre următoarea clădire.

Eu nu trebuia să fug.

Mi-am încordat muşchii. Puterea mi-a aprins fiecare celulă. Am ţâşnit de pe margine. Aerul cald îmi biciuia trupul. Am aterizat în centrul celui de-al doilea acoperiş chiar când îl elibera Aiden, aterizând pe al treilea.

Am ţopăit din acoperiş în acoperiş preţ de trei străzi, până când am ajuns la clădirea (un soi de bancă) de lângă ţinta noastră. Femeia străjer se afla pe margine, ghemuită între literele unei reclame mari cu neon. Scosese un binoclu din rucsăcelul pe care îl purta.

— Vezi ceva, Kia? a întrebat Torin, apropiindu-se de ea.

Femeia a ridicat mâna, cercetând clădirea. Torin s-a întors spre noi.

— Există un hol destul de mare la parter. Spaţii pentru birouri la fiecare etaj, până la ultimele două. Caut una dintre umbrele pe care le urmărim.

Aiden s-a îndreptat spre reclamă şi a îngenuncheat lângă Kia. I-a spus ceva, iar eu m-am apropiat de cealaltă margine. Clădirea arăta la fel ca toate celelalte: o fortăreaţă modernă din ciment şi sticlă. Avea însă o aură întunecată. Poate că

erau instinctele zeieşti, fiindcă am ştiut, fără îndoială, că înăuntru se aflau umbre.

— Sunt acolo, la etajul superior, a spus Kia, lăsând binoclul jos. Am numărat cel puţin douăzeci. Sunt cu umbra pe care o urmărim noi. Unii sunt oameni, dar se poartă ciudat.

Am ridicat o sprânceană.

— Detalii?

— Pot să mă uit şi eu? a întrebat Aiden şi imediat a primit binoclul. Da, sunt o gaşcă întreagă şi majoritatea doar... zac. Pe podele. Câteva par treze. Au... La naiba! a exclamat şi a lăsat binoclul jos. Cred că sunt şi muritori printre ele.

— Care e diferenţa? a întrebat Torin.

Aiden a privit peste umăr.

— Muritorii sunt legaţi.

Am chicotit, incapabil să mă abţin.

— Asta da, indiciu!

Înapoindu-i binoclul Kiei, Aiden s-a ridicat.

— Bănuiesc că liftul te duce din hol la etajele superioare, dar oare este nevoie de un cod special de acces pentru a ajunge acolo?

— Da! Vom avea nevoie de un card, i-a explicat Torin. Există o debara mică, pentru mentenanţă, unde sunt toate cheile. Le luăm şi mergem la lift. De acolo...

Întorcându-le spatele, am cercetat ferestrele de sticlă de la etajul superior. Nu aveam timp să intru în hol şi să caut o nenorocită de cheie. M-am uitat atent la ferestre, de sus până jos. Aşa cum ne prezentam, îmbrăcaţi în negru, cu pistoale şi pumnale, nu aveam nicio şansă să nu atragem atenţia asupra noastră. Ar fi trebuit să folosim convingerea. Cineva avea să urle, înainte să ne putem începe propriu-zis misiunea. Aveam să mă enervez, iar cineva avea să sufere.

— Este cumva vorba de zona de ferestre de acolo? am întrebat, întrerupându-le discuţia. Da?

— Da! a încuviinţat Kia şi s-a ridicat. Pare un soi de cameră de zi.

— Grozav! am exclamat şi m-am întors spre ei. Puteţi păstra un secret? Un secret mare, mare. Dacă îl dezvăluiţi, va trebui să vă ucid.

— Seth! a oftat Aiden, dându-şi ochii peste cap.

Străjerii au schimbat priviri neliniştite.

— Da, aşa cred, a spus Torin, ridicând din umeri.

— Bun!

Zâmbind, am pivotat şi am ridicat mâinile. O descărcare de putere a străbătut camera.

— Pentru că am de gând să omor nişte persoane. Ne vedem cât de curând!

Aiden a vrut să mă oprească.

Era prea târziu.

Echilibrându-mă, am văzut cum cerul albastru din jurul meu pălea, înlocuit de tavane înalte, albe, de ventilatoare care se mişcau alene şi de câţiva muritori nemişcaţi, care miroseau a mosc.

Punct lovit.

28 – Josie

— Ce se mai întâmplă pe aici? l-am întrebat pe Deacon, în timp ce ne îndreptam spre dormitoare. Ultima dată când fusesem la Academie, un război între puri şi semipuri părea să mocnească.

Semipurii trecuseră prin multe şi era doar o chestiune de timp până începeau să lupte.

Cu mâinile în buzunare, a ridicat privirea spre cerul senin.

— Se pare că lucrurile s-au mai calmat, de când ne-am întors. Cred că este şi politica de non-toleranţă a lui Marcus la mijloc. Mulţi dintre puri au fost exmatriculaţi.

— Unii dintre ei făceau lucruri îngrozitoare.

— Iar mulţi alţi puri s-au alăturat semipurilor.

Am urcat scările, iar Deacon a ajuns primul la uşi. A privit peste umăr, la mine.

— Sper că lucrurile se vor schimba în continuare, pentru că vechile tradiţii erau mizerabile.

— De acord.

Am ajuns în zona comună a dormitoarelor şi am trecut pe lângă nişte studenţi care şedeau pe canapele. Mi-am dat seama că treceam pe acelaşi hol pe care locuiserăm eu şi Seth.

La jumătatea drumului, Deacon s-a oprit brusc şi s-a întors spre mine.

— Înainte să facem treaba asta cu întâmpinarea, vreau să ştiu cum te simţi, de fapt!

— Bine!

— Josie, ai fost luată prizonieră de un titan psihopat, care punea la cale o răzbunare de toată frumuseţea împotriva tatălui tău. Cum să fii bine, după aşa ceva?

Mi-a scăpat un hohot tremurat.

— Sunt cât de bine se poate, cred.

Ochii săi de culoarea oţelului m-au privit direct.

— Mi-a fost teamă pentru tine. Tuturor ne-a fost.

— Şi mie mi-a fost teamă, am recunoscut, încet. Nu mai credeam... Am clătinat din cap şi am inspirat adânc, trăgând de elasticul din păr, apoi am continuat: Nu mai credeam că vă voi revedea.

Deacon mi-a pus un braţ pe după umeri. M-a tras lângă el, iar eu i-am înconjurat talia îngustă cu braţele.

— Am mai spus-o şi o repet: mă bucur că eşti aici. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, sunt aici. Nu uita!

Am închis ochii strâns, să opresc arsura.

— Nu uit.

— Bine!

M-a sărutat pe creştet şi s-a retras.

— Acum hai s-o convingem pe fata asta să iasă din cameră!

Zâmbind vag, am încuviinţat. Am reluat drumul pe hol şi am descoperit că fusese trimisă într-o cameră la vreo cinci uşi de cea în care stătusem eu. M-am adunat când ne-am oprit în faţa uşii ei. Era important să o facem să înţeleagă ce se întâmpla aici, ca să nu ajungă ca Mitchell sau ca mine.

— Ştiu că e cineva acolo, a spus o voce de cealaltă parte a uşii. Te aud respirând.

M-am încruntat şi l-am privit pe Deacon.

A rânjit şi a murmurat:

— Dacă respiri greu...

Dându-mi ochii peste cap, m-am sprijinit de perete.

— Salut. Sunt Josie. Tu eşti Cora, nu?

— Da! Exact! Dacă nu ai venit ca să îmi dai voie să plec, atunci nu ai ce căuta aici.

Bănuiam că nu era o clipă potrivită să întreb de ce oraşul în care locuia se numea Thunder Bay{6}. Eram curioasă cum dobândise un nume atât de grozav!

Am pus o mână pe uşă şi am inspirat adânc.

— Ştiu că probabil te-ai panicat foarte tare. Am fost şi eu în locul tău.

— Deci şi tu ai fost răpită şi ţi s-a spus că eşti semizeu?

---

6 „Golful tunetului” (n tr.).

— De fapt, da.

L-am privit pe Deacon.

— Nu îmi place cuvântul „răpită”, dar, când m-au găsit, nu am crezut nimic din ce îmi spuneau. Dar este adevărat – totul. Şi ştiu că nu pare, dar noi suntem băieţii buni, iar aici eşti în siguranţă.

După o tăcere lungă, s-a auzit:

— Tipul ăla e aici?

— Salut! a ciripit vesel Deacon. Sunt unul dintre tipii care te-au răpit.

Am căscat ochii la el. El a ridicat din umeri.

— Nu tu! a sosit răspunsul. Celălalt! Se numeşte Gable.

— Nu este aici, am răspuns, întrebându-mă unde era, căci nu îl văzusem. Vrei să vorbeşti cu el?

Altă tăcere.

— Nu!

— Josie este fiica lui Apollo, a spus Deacon, din locul în care stătea, de cealaltă parte a cadrului uşii. Dar nu are abilităţi aşa de şmechere, ca ale tale.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Eu nu am abilităţi! a strigat fata.

— Nu aşa am auzit.

Închizând ochii, mi-am lipit capul de perete.

— Am auzit că poţi aduce plantele la viaţă. Chestia asta mi se pare super *cool.*

— Şi muritorii nu pot face asta, a spus Deacon. Însă noi am avut deja discuţia asta.

— Deacon are dreptate. Nu am talente speciale, am spus, iar Deacon a pufnit. Pot controla elementele, dar asta nu e mare lucru.

Au trecut câteva clipe.

— Ai spus că te cheamă Josie?

Vocea se mai apropiase de uşă.

— Da!

— Gable mi-a povestit despre tine. A spus că ai fost răpită de... titani.

— Am fost. Am fost eliberată. Am avut noroc, dar alţii ca noi, nu. Ştiu că nu te simţi aşa acum, dar să ştii că eşti norocoasă că Deacon şi Luke au ajuns la tine primii. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, nu te-ai îndoi nicio secundă. Deschizând

ochii, l-am văzut pe Deacon holbându-se la mine, însă am continuat:

— Nimic din ce ţi-au spus nu este o minciună. Titanii te căutau, iar dacă te-ar fi găsit, ai...

— Aş ce? a întrebat ea.

Ţintuindu-mi privirea în podea, am spus:

— Ai fi vrut să fi fost moartă.

A trecut un minut. Îmi era teamă că ne va ignora.

— Nu am putut mereu să trezesc plantele la viaţă.

Deacon s-a îndepărtat de perete, cuprins de curiozitate.

Erau, probabil, informaţii noi.

— Serios?

— Da! A început cu câteva săptămâni în urmă. Am aflat accidental. Am dat peste o floare bătrână, pe care o ţineam într-o vază. Când am ridicat sărmanul vrej, şi-a revenit, a spus Cora, apoi a râs. La început, am ignorat totul. Serios acum! Apoi, o zi mai târziu, s-a întâmplat iar. M-am aplecat să ridic o păpădie moartă, iar puful ei s-a trezit iar la viaţă.

Alt hohot fragil.

— Simt că înnebunesc.

Nu aveam idee că abilitatea se arătase recent.

— Nu înnebuneşti.

— Asta nu e tot.

— Nu? a întrebat pe dată Deacon, în a cărui voce se ghicea nerăbdare.

— Îmi dau seama de lucruri – cum ar fi când cineva este bolnav. Suferinzii au o strălucire cenuşie, ca o aură. Am crezut că am probleme cu vederea, a spus şi, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă întrebam cum de crezuse că era o simplă muritoare. Şi ştiu când femeile sunt însărcinate! Cel puţin aşa cred. Şi, apropo, din cauza asta am fost concediată.

Am clipit rar.

— Povesteşte-ne! a murmurat curios Deacon, cu ochii sclipind de interes.

— Munceam la o librărie independentă, iar directoarea mea a venit la muncă într-o dimineaţă, întârziind, ca de obicei. Era cu soţul ei, iar când i-am privit burta, am văzut o mingiuţă de lumină care, în mintea mea, avea formă de bebeluş! O minge de lumină cât un pumn, în formă de bebe!

Deacon a schimbat o privire cu mine.

— Aşa că am ciripit imediat că era însărcinată, a continuat Cora, de cealaltă parte a uşii. De unde să ştiu că ea şi soţul ei nu o mai făceau de secole, iar, dacă era însărcinată, copilul sigur nu era al lui?

— Sfinte Sisoe! am exclamat.

— Da! Exact. Aşa că m-a concediat în după-amiaza aceea.

De cealaltă parte a uşii s-a auzit un pocnet, iar eu am sperat din tot sufletul că nu fusese capul ei.

— Bineînţeles, am învăţat repede să nu mai dau drumul porumbelului.

Deacon a rânjit.

— O mişcare inteligentă, dar nu cred că a fost o halucinaţie!

Suspinul Corei s-a auzit prin uşă.

— Este pe bune şi nu aveţi de gând să plecaţi, nu?

— Este pe bune şi, da, nu vrem să te părăsim, am spus. Cred că ţi-e foame, nu? Putem lua ceva de mâncare şi îţi putem răspunde la toate întrebările.

Nu a răspuns imediat, dar am văzut clanţa mişcându-se. Am păşit înapoi, acoperindu-mi burta cu mâinile. Am simţit o nevoie copleşitoare să o iau la goană, înainte să se deschidă uşa. Dacă putea vedea bebeluşi în burţi...

Bine!

Eram absurdă!

Nu eram însărcinată!

Am sperat că zâmbetul de pe buzele mele nu era la fel de dubios ca al lui Deacon.

Uşa s-a crăpat încet, apoi am văzut-o pe fata pe care Deacon şi Luke o răpiseră. Era cam de înălţimea mea şi absolut ravisantă. Părul de culoarea penelor de corb îi atârna în bucle mici până la sâni. Pielea ei era de culoarea cafelei cu lapte, în contrast absolut cu ochii ei foarte deschişi la culoare, o nuanţă undeva între albastru şi cenuşiu.

— Bună! am spus, făcându-i cu mâna.

Cora s-a întors spre mine, privindu-mă ciudat. Ochii ei s-au îndreptat spre burta mea. A ridicat din sprâncene şi a strâns din pleoape, luându-se de rădăcina nasului.

— Nu sunt nebună! Nu sunt nebună!

Am rămas ca o pisică în faţa unui ogar.

Privind spre Deacon, nu mi s-a părut că ar fi remarcat ceva straniu, însă eu mai aveam doar câteva secunde până la un atac de panică.

OK!

Era mai mult decât ciudat!

Cora s-a dat la o parte, deschizându-ne uşa. M-am silit să zâmbesc când am intrat în dormitor, ascunzând faptul că voiam doar să găsesc un colţ în care să mă pot legăna. Fie văzuse că îmi era rău de la brăţări, fie de la... altceva.

Ceva care arăta ca o minge de lumină în formă de bebeluş.

— Trebuie neapărat să vorbim, a spus Deacon şi a închis uşa după noi.

Cora s-a uitat de la unul la altul, iar eu m-am asigurat că aveam încă zâmbetul la purtător.

— Aşa este!

Şi, imediat ce terminam aici, trebuia să o găsesc pe Alex.

După o oră, am ieşit din camera Corei şi m-am îndreptat spre hol. Deacon a rămas cu fata, care se liniştise mult, dar era încă uluită de toate, bineînţeles.

Stomacul mi se calmase şi nu mai simţeam că urma să împroşc totul cu vomă, dar în abdomen simţeam arcuri tensionate – din cu totul alt motiv.

Ştiam că eram fraieră, cel mai probabil, dar trebuia să fac un test de sarcină, doar ca să mă calmez. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să spun că, probabil, reacţionam exagerat, ca o tâmpită, dar habar nu aveam de unde să iau un test. Mă îndoiam că aveau în bibliotecă.

Sau poate aveau?

Îmi aminteam acum că auzisem că multor studente li se făceau injecţii cu anticoncepţionale.

Ar fi trebuit să mă documentez.

Neliniştită, m-am grăbit spre zona comună. Câţiva semi au privit în direcţia mea, dar nimeni nu mi-a dat atenţie când am deschis uşile. Imediat am văzut-o pe Alex.

Se sprijinea de o coloană, vorbind cu Luke şi cu un semipur brunet, pe care îl cunoşteam oarecum de dinainte să pornim după ceilalţi semizei.

— Salut!

Colin s-a întors şi mi-a zâmbit. Avea ochii albaştri strălucitori, aşa cum mi-i aminteam.

— Chiar mă întrebam dacă te voi mai revedea!

— Salut! am răspuns şi i-am făcut din mână. Ce mai faci?

Colin m-a îmbrăţişat cu o singură mână.

— Perfect! Am auzit că voi aţi trecut prin nişte peripeţii de-a dreptul fantastice.

— Este puţin spus, a comentat Alex, iar eu m-am întrebat dacă ştia despre Colin că îi idolatriza şi pe ea, şi pe Aiden.

— Da, aşa este! am confirmat.

— Mă bucur că eşti teafără, a adăugat, apoi s-a uitat la Luke. Am auzit că ai trecut prin chestii nasoale.

Strângând din buze, am încuviinţat şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Acum sunt bine.

— Cum au mers lucrurile cu Cora? a întrebat Luke.

— A deschis uşa şi ne-a lăsat să intrăm. Începe să se dea pe brazdă. Acum ne crede. Dar trebuie să o luăm încet, ca să nu o copleşim.

— Încet?

Colin a ridicat din sprâncenele negre.

— Şi aţi lăsat-o cu Deacon? Probabil dă foc la nişte lucruri, ca să îi arate ce poate.

— Rahat, ai dreptate! a oftat Luke. Ar fi mai bine să merg să văd.

Înainte ca Alex să îi urmeze, am atins-o pe braţ.

— Putem sta de vorbă?

— Desigur! a încuviinţat în timp ce îşi arunca peste umăr coada lungă.

— Scuze! i-am spus lui Colin, simţindu-mă prost pentru că îi întrerupsesem. Nu am vrut să vă întrerup.

— E OK. Oricum, voiam să merg după Luke. Să întâlnesc alt semizeu, a spus, rânjind. Sunteţi peste tot, acum.

— Nu mai spune! a comentat Luke, făcându-i semn să îl urmeze. Hai să ne asigurăm că Deacon nu a traumatizat-o încă pe Cora!

— Mai mult decât voi, care aţi răpit-o?

Colin m-a bătut cu palma pe umăr, trecând pe lângă mine.

— Să ştii că nu a fost tocmai o răpire, a zis Luke în timp ce deschidea uşa. A fost mai degrabă o mutare a martorei, fără acordul ei. Ceva complet diferit.

Sporovăiala s-a întrerupt când uşa s-a închis în urma lor. Alex a ridicat din sprâncene.

— Pe cât vrei să pariem că o fac pe sărmana fată să se legene în vreun colţ?

— Sau să facă maraton de episoade *Supernatural.* Nu cred că există cale de mijloc.

— Aşa este! a spus cu ochii la soarele care asfinţea. Despre ce ai vrut să vorbim?

M-a privit, îngrijorată.

— Nu ai veşti de la Seth...

— Nu! Nimic de genul ăsta.

Am simţit un gol în stomac, privind spre uşi.

— Putem vorbi în timp ce ne plimbăm?

— Sigur!

Vedeam în privirea ei că murea de curiozitate.

Mi-am ţinut braţele încrucişate în timp ce ne îndepărtam de scările largi şi o apucam pe aleea de marmură, incredibil de impresionantă. Suma pe care o cheltuiseră doar ca să facă aleile din campus ar fi putut hrăni o ţărişoară, credeam eu.

Aveam un nod în gât. Nu îmi venea să cred că urma să rostesc cuvintele acelea, mai ales în faţa fetei care se prostise nu doar o dată cu tipul care ar fi putut să fie viitorul tată. Era adevărat că trecusem peste orice gelozie, dar tot era ciudat. Doar că nu ştiam la cine altcineva să merg.

— Josie?

Vocea ei liniştită m-a smuls din meditaţie.

— Începi să mă îngrijorezi.

— Îmi pare rău! Nu asta intenţionam. Doar că...

Am inspirat adânc, hotărâtă să mă comport ca un adult.

— Ştii de unde aş putea să iau un test de sarcină?

Alex s-a împiedicat. M-a prins de braţ înainte să plonjeze drept în nas pe alee. Privirea ei s-a îndreptat spre mine, în timp ce işi regăsea echilibrul.

— Poftim?

Cu obrajii arzând într-o mie de tonuri de roşu, am privit în jur. Nu era nimeni.

— S-ar putea să fiu însărcinată.

A deschis gura în formă de O. Au trecut câteva secunde, iar Alex arăta în continuare ca un peşte pe uscat.

Am început să mă simt incomod.

Alex a părut să își revină. A clipit o dată, apoi de două ori.

— Scuze! M-ai luat pe nepregătite. Nu mă așteptam.

— Nici eu.

Ridicând o mână, mi-am dat părul la o parte de pe față.

— Am folosit protecție de fiecare dată, cu excepția ultimei dăți, și... nici nu mai știu dacă am luat-o razna sau nu.

— Presupun că ai motive reale să suspectezi asta?

Am încuviințat, hotărând că deocamdată nu voiam să îi explic povestea Corei.

— Trebuie doar să știu dacă sunt sau nu însărcinată. Poți să faci rost de un test?

— Ar trebui să mergi la cabinetul medical și să ceri.

— Serios?

— Da! a răspuns Alex, privindu-mă plină de înțelegere. Nu se vând teste la magazinele de aici, pentru că ar însemna să țină socoteala fetelor care rămân însărcinate. Este o încălcare a intimității complet barbară și stânjenitoare, dar, dacă nu putem pleca de aici – ceea ce nu ar fi deloc inteligent –, va trebui să faci rost de la cabinetul medical.

— Ah, sfinte Sisoe, am murmurat, ca pentru mine.

— Vrei să mergi acum? Vin cu tine!

Aveam de ales? Am oftat resemnată.

— Da, mi-ar plăcea!

A schițat un zâmbet și am început din nou să mergem, de data asta înapoi spre clădirea principală.

— Așa ar avea sens.

M-am uitat la ea.

— Că îți este rău, mi-a explicat. Poate că nu e vorba doar despre brățări.

Simțind că leșin, am tăcut câteva minute.

— Dar... nu știu cum aș mai putea fi, după tot ce s-a întâmplat cu Hyperion...

Privirile ni s-au întâlnit în timp ce ne apropiam de clădirea pătrată, cu un nivel, care găzduia câteva camere de antrenament și cabinete medicale.

Am privit în altă parte, la ușile duble, de culoarea bronzului.

— M-am luptat cu el, am spus, reușind să vorbesc în ciuda nodului care mi se formase în gât. M-am luptat și... nu am câștigat.

— Înţeleg! a spus Alex şi m-a luat de mână. Înţeleg ce spui.

Ochii mi s-au umezit şi am clipit, să treacă.

— Probabil exagerez.

Alex mi-a dat drumul mâinii şi s-a întins spre uşă.

— Poate. Dar eşti semizeu, iar Seth este un Apollyon... sau a fost. Nu am idee ce ar fi copilul vostru, dar cred că este foarte, foarte puternic.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte, pentru că nici măcar nu îndrăzneam să mă gândesc ce fel de copil s-ar fi putut afla înăuntrul meu; un copil care avea drept părinţi un semizeu şi un zeu.

— Sau poate ai doar un ciclu neregulat. Cine n-a crezut că ar fi însărcinată?

Cred că încerca să mă liniştească, pentru că expresia de panică de pe faţa mea era evidentă, probabil.

— Eu am crezut o dată că sunt însărcinată şi s-a dovedit că aveam doi zei mai mici înăuntrul meu.

M-am uitat lung la ea.

— Nu spun că ai avea zei înăuntrul tău, dar, ştii ce, ar putea fi orice... În fine! a spus şi a deschis uşa. Hai să aflăm!

Am urmat-o pe Alex în interior. Eram prea agitată ca să vorbesc. Alex a găsit iute o asistentă şi am fost conduse într-o cămăruţă care mirosea a mentă. Nu existau scaune, doar o masă pentru consult, şi nu voiam să mă aşez pe ea, pentru că mi se părea prea oficial.

Asistenta, o pură îmbrăcată în halat albastru-deschis, a închis uşa în urma ei. Era o doamnă mai în vârstă, cu nişte ochi de culoarea ametistului extraordinari. Întorcându-se spre noi, cu un dipboard în mână, a privit când la mine, când la Alex.

Cred că nu mai fusese în aceeaşi cameră cu doi semizei.

Zâmbea nesigură.

— Cum aş putea să vă fiu de folos?

Am vrut să mă uit la Alex, dar mi-am dat seama că trebuia să mă maturizez şi să cer testul.

— Eu nu studiez aici. Sunt...

— Ştiu cine eşti, cine sunteţi, a spus asistenta. Sunt convinsă că toţi cei de la Academie ştiu.

Nu îmi dădeam seama dacă e sau nu un lucru bun.

— Cred că sunt însărcinată. Speram să pot face un test.

Expresia femeii nu s-a clintit.

— Ai simptome de sarcină?

Am încuviinţat.

— Mi-a întârziat ciclul şi mi-a fost rău.

Nu simţeam că era necesar să aduc în discuţie chestiunea brăţărilor.

— Am făcut sex neprotejat. O dată, am precizat, de parcă ar fi făcut vreo diferenţă. Aş vrea să rămână între noi. Adică... confidenţialitatea doctor-pacient încă funcţionează, nu?

Alex a chicotit.

— Intimitate la Academia Legământului? Mă îndoiesc, dar cumva simt că nu ar vrea să o supere pe fiica lui Apollo.

— Când am făcut jurământul, am făcut-o pentru toţi cei pe care îi îngrijesc. Nu sunt...

— La fel ca alţi puri, a încheiat Alex propoziţia, pentru ea. Am priceput asta! Deci discuţia noastră nu va părăsi această încăpere?

„Dată naibii", m-am gândit.

— Da! a zis asistenta şi a pus dipboardul jos. Putem face un test simplu de urină. Ce spui?

— Sună bine, am spus, privind-o pe Alex, care a confirmat.

Asistenta a căutat într-un dulăpior şi a scos un pahar mic, de plastic, cu capac. A scris „Jane" pe o bucată de bandă adezivă.

— Eşti gata?

Mi s-a arătat unde era cea mai apropiată toaletă şi am făcut pipi în pahar. Paharul cu potenţial apocaliptic a fost pus într-o vitrină, apoi m-am întors în camera fără ferestre unde mă aştepta Alex.

Sprijinindu-mă de perete, mi-am acoperit faţa cu mâinile. Mi-am dat seama că lucrurile astea se întâmplau cu adevărat. Exista o şansă foarte serioasă de a fi însărcinată şi trebuia să îmi dau seama ce însemna asta, pe lângă faptul în sine.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva.

— Seth nu ştie, nu-i aşa? a întrebat Alex.

— Nu! am răspuns. Nu m-am gândit serios la asta până recent şi nu am vrut să se... îngrijoreze?

Nu ştiam cum ar reacţiona. Nu ştiam cum aş fi reacţionat eu, dacă ieşea pozitiv.

— Nu știu ce ar face sau ce ar gândi. Nu e tocmai un subiect de discuție.

Alex m-a prins de brațe și mi-a tras mâinile de pe față.

— Sincer? Cred că va fi la fel de șocat ca tine, însă Seth te iubește, Josie, chiar te iubește, și este ceva extraordinar.

Inima mea a luat-o parcă la goană.

— Știu!

A clătinat ușor din cap.

— Nu știu dacă chiar știi. Lăsând mâinile jos, a inspirat adânc, apoi a continuat: Nu am crezut niciodată că Seth ar fi capabil să iubească pe cineva mai mult decât se iubește pe sine, dar pe tine te iubește mai mult. Și, pentru asta, nu ar trebui să îți fie teamă să îi spui, dacă testul iese pozitiv.

Mi-am sprijinit capul de perete.

— Chiar dacă ar fi el ar fi sută la sută de acord cu asta, cum să o scoatem la capăt? Se întâmplă atât de multe lucruri aiurea acum, și... nu știu...

— Vă dați voi seama. Ai încredere în mine! m-a liniștit ea. Trebuie!

Avea dreptate, pentru că *trebuia, într-adevăr,* să ne dăm seama ce să facem mai departe. Mi-am sprijinit bărbia în piept.

— Dacă este pozitiv, te rog să nu sufli o vorbă! Îi voi spune lui Seth, dar nu vreau să se afle.

— Firește, a răspuns ea. Îmi țin gura, pentru că tocmai am amenințat o pură dacă nu și-o ține ea.

Am chicotit nervos, dar fiecare mușchi din trup mi s-a blocat când s-a deschis ușa, iar asistenta a intrat în cămăruță. Am căutat un indiciu pe chipul ei, dar era impresionant de golit de expresie. Inima mea însă bătea de parcă urcasem câteva etaje în goana mare.

Asistenta, al cărei nume mi-am dat seama că nu i-l cerusem, și-a sprijinit șoldul de masă și și-a încrucișat brațele la piept.

— Când facem teste de urină, le repetăm de câteva ori, dacă obținem un anumit rezultat, pentru a ne asigura că este corect. Așa că am repetat și testul tău.

— OK! am șoptit.

Sângele a început să îmi vâjâie în urechi.

— Este pozitiv! Ești însărcinată!

29 – Seth

Odată ajuns în faţa umbrelor, le-am numărat rapid. Erau cu siguranţă peste douăzeci. Mai degrabă treizeci. Câteva arătau de parcă ar fi jucat leapşa cu o maşină şi ar fi pierdut; aveau carnea sfâşiată şi peticită, în anumite zone. Umbrele nu doreau să îşi părăsească trupurile muritoare. Chiar şi când murea gazda, uzau carnea până nu mai rămânea nimic.

Mirosea de parcă ar fi vomitat râul Styx acolo, iar apoi ar fi venit câţiva cerberi să îşi facă nevoile. În spate, sprijiniţi de un perete jos, care ducea spre o bucătărie goală, se aflau muritorii legaţi.

Nu păreau... vii.

Am bătut din palme.

Capetele au tresărit. Ochi de diverse forme şi culori s-au mărit pe dată.

— Salut! am spus, zâmbind. Eu sunt Seth. Am câteva întrebări pentru voi.

Prin albul ochilor li s-au scurs umbre întunecate, precum cerneala în apă. Un zgomot mocnit, ca un sâsâit, radia din toate colţurile încăperii, ca aerul scos din mai multe baloane deodată. S-au ridicat la unison.

— Mă bucur să văd că vreţi să mă ajutaţi.

O blondă care părea să fi căzut cu faţa într-un blender m-a atacat. Mi-am scos pumnalul. Nu a trebuit să fac prea multe: doar am ridicat lama şi m-am dat la o parte.

S-a înfipt în ea.

O secundă mai târziu, din gura ei deschisă a ieşit fum negru. S-a răsucit spre tavan, căutând o cale de scăpare.

Am ridicat mâna şi am aruncat o canapea prin cameră. S-a răsturnat într-o parte, blocând uşa. Am zâmbit şi m-am întors, când o altă umbră s-a aruncat în mine. Era ceva mai proaspătă, dar şi ea a ajuns pe podea.

În spatele meu s-a spart ceva de sticlă. Aiden a aterizat, facându-se ghem. Torin a atins podeaua într-o rostogolire stăpânită. Din păcate, controlul l-a dus drept prin nişte urme de intestine. Îmi părea rău pentru el.

Aiden a sărit în picioare şi a fost imediat asaltat de umbrele care zgâlţâiau trupurile muritoare. S-au aruncat pe el ca nişte daimoni care se bat pentru eter. Când s-a ridicat Torin, ştergându-se de sânge şi de alte chestii, am fost niţel ofensat fiindcă umbrele nu mai voiau să se joace şi cu mine.

Una a zburat înapoi, când Aiden a lovit-o brutal. Dacă muritorul nu ar fi fost deja mort, l-ar fi ucis.

— Ah, cred că te descurci.

Ridicând mâna, l-am împins pe Torin înapoi spre perete, departe de una dintre umbrele care rătăcea de capul ei.

— Tu, am spus, nu trebuia să îl urmezi pe Aiden.

Lăsându-se la pământ, Aiden a secerat picioarele uneia dintre umbre. S-a ridicat şi a privit peste umăr, cu sprâncenele întunecate unindu-se.

— Serios?

Am rânjit, încrucişându-mi braţele la piept şi stând departe de meleu.

— Nu aş vrea să îţi ieşi din mână. Când Aiden a înjurat şi s-a aruncat iar în luptă, am râs: Hei, eu doar îţi apăr interesele.

Torin a încercat să se desprindă din colţul în care îl pusesem, dar am clătinat din cap.

— Nu ai rezista multă vreme cu nenorociţii ăştia. Scuze! Va trebui sa te uiţi, a zis, iar eu m-am oprit. Şi aminteşte-ţi de secretul pe care ai promis să îl păstrezi.

A deschis gura, dar eu am pivotat şi am apucat cea mai apropiată umbră. Rotind-o, i-am înfipt lama adânc în piept. Umbra a scăpat, împreună cu cele pe care le dobora Aiden. Se târau acum pe tavan, îndreptându-se spre sticla spartă.

Mi-a venit o idee. Văzusem cândva o furie apucând o umbră. Pur şi simplu o mâncase. Nu încercam să fac asta, dar acum eram zeu, aşa că m-am întrebat dacă o lovitură cu *akasha* le-ar face ceva.

Chemând puterea, am ridicat braţul. O lumină alburie mi-a erupt din palmă. A lovit masa de umbre care treceau prin fereastra spartă. *Akasha* s-a revărsat peste ele şi un urlet straniu a umplut încăperea. Grupul de umbre s-a sucit şi a făcut valuri, pe măsură ce umbrele se măreau şi se fracturau, stropind ferestrele cu pete ca de cerneală.

— Ha! am râs. Ia te uită!

— Avem nevoie de una vie! mi-a amintit Aiden. Nu uita!

Dându-mă la o parte, l-am apucat pe cel mai apropiat blond.

El şi-a dat capul pe spate şi a deschis gura. Nu a scos niciun sunet. A închis gura şi a privit mâna cu care îi înconjurasem gâtul.

Nu putea scăpa.

— Ce zici de asta? Mi se pare că eşti captiv în trup! am chicotit. Interesant! O fi o nouă trăsătură de zeu. Cred că ai pus-o.

Umbra a scos un urlet de furie.

— Nu! Cred că trupul ăsta a pus-o.

Fără niciun avertisment, şi-a sucit capul spre dreapta. Gâtul i-a trosnit ca un bici.

— Pe toţi zeii!

Ochii de cerneală ai umbrei s-au uitat în ochii mei. Capul îi atârna într-un unghi nefiresc.

A râs.

— A fost amuzant!

— Cum să nu! Ai nevoie de un hobby, i-am spus.

Torin a izbit o altă umbră la podea, vârându-i pumnalul în piept şi ridicându-şi privirea spre Aiden.

— Nu îi putem ajuta, nu?

— Nu!

Aiden a lovit altă umbră.

— Ce faceţi aici?

Am ridicat umbra şi am izbit-o de perete.

— Aţi ieşit la vânătoare de puri, pe care îi aduceţi titanilor? Sunt prin apropiere, nu? Nu în oraş, pun pariu, dar aproape.

Umbra a scos un râset gutural.

— Tu ce crezi?

— Cred că eşti doar un trepăduş.

Sânge negru i s-a scurs de la colţurile gurii.

— Trebuie să mănânce, să ştii. Ca să se facă mari şi puternici.

— Aha! am comentat şi mi-am lipit cealaltă mână de pieptul ei, simţind cum căldura mi se scurgea din palmă. Unde sunt?

Şi-a dezvelit dinţii pătaţi cu catran.

— Nu-i vei găsi!

— Ba cred că da! am zis în timp ce apăsam cu palma. Te mai întreb o dată: unde sunt?

Umbra a încremenit, când am folosit elementul foc, şi l-am simţit pe Aiden venind mai aproape.

— Ştiu cine eşti, a spus ea, tresărind când tricoul a început să îi fumege. Ştiu că am avut ceva care îţi aparţine.

Am înţepenit. Lumea a amuţit.

— Ce-ai spus?

Umbra a gemut adânc, cu vocea gâlgâind de sângele care îi curgea din gură.

— Eram pe verandă şi mă uitam la Hyperion, care o târa în casă pe căţeaua aia blondă. Strigătele ei mă excitau. Mi-e dor de ea!

Mi s-a trezit furia, amestecată cu eterul puternic din interiorul meu. Aerul din jur trosnea. Ochii de cerneală i-au întâlnit pe ai mei, apoi au sclipit de alb. Nu am privit în altă parte cât a ars tricoul sub palma mea; nici când pielea început să facă băşici. Nu am clipit când sângele şi ţesuturile au cedat, iar umbra a căzut pe podea.

Expirând adânc, am închis scurt ochii şi mi-am rotit gâtul de la stânga la dreapta. Am deschis ochii. Tot voiam să distrug ceva. Voiam să dărâm toată clădirea asta nenorocită.

— Ce ţi-a spus? a întrebat Aiden.

Strângând pumnii, am făcut un pas afară din mormanul de haine arse şi carne topită.

— A fost *acolo.*

Aiden nu trebuia să întrebe ce însemna. Ştia deja.

— Titanii sunt aici. Sunt în Texas.

Josie

— Eşti sigură că vei fi bine?

Stăteam în uşa camerei care îi fusese repartizată lui Seth ultima dată când fusesem aici, uluită de ce mi se păruse a fi o

experienţă extracorporală. M-am trezit încuviinţând la întrebarea lui Alex.

Ne întorseserăm la dormitoare în tăcere. Cel puţin aşa credeam. Dacă Alex vorbise cumva, eu nu o auzisem. Mintea mea rămăsese în cămăruţa care mirosea a mentă.

Eram însărcinată. Însărcinată.

Asistenta îmi luase sânge, ca să confirme rezultatele testului de urină. Am aflat repede că sarcina, în rândul purilor şi, probabil, şi printre semipuri, pentru că Ordinul Vlăstarelor fusese desfiinţat, semăna cu o sarcină la muritori. Testul de sânge avea să îmi spună cât de avansată era, însă bănuiam că nu puteam avea mai mult de trei săptămâni – asta dacă unul dintre prezervativele pe care le folosise Seth înainte nu se rupsese; era şi asta o posibilitate.

Dar problema era că, potrivit asistentei, nu era ceva obişnuit să ai simptome atât de devreme. Unele femei aveau. Dar eu nu eram nici muritoare, nici cu sânge pur, aşa că asistenta a recunoscut că sarcina putea fi o experienţă complet diferită pentru un semizeu.

Cu siguranţă nu exista niciun fluturaş cu titlul „Viitoare mame-semizeu" în cămăruţă.

Rezultatele testelor de sânge urmau să-mi parvină în ziua următoare, dar eu ştiam deja că aveau să confirme că eram însărcinată.

Expresia lui Alex trăda îndoială.

— Vrei să stau cu tine până se întoarce Seth?

— Mulţumesc, nu. Vreau...

Nu am terminat propoziţia, pentru că am simţit un gol imens în stomac. Ce *nu* voiam, în clipa aceea? Eram însărcinată. Eram însărcinată. Purtam în pântece copilul lui Seth.

Înăuntrul meu se afla un fetus care putea fi muritor, semizeu sau chiar zeu.

La naiba, copilul putea fi şi minotaur!

Aşa că aveam nevoie de multe, dar mai ales de un lucru, deocamdată.

— Trebuie să fiu singură pentru o vreme. Să procesez.

— Înţeleg!

Alex m-a îmbrăţişat rapid.

— Va fi bine. Mai ales după ce vorbeşti cu Seth. A dat să plece, dar s-a oprit, privindu-mă, şi mi-a spus: Felicitări!

Am inspirat uşor. Am simţit un nod în gât şi o zbatere în piept. Din clipa în care primul gând că aş putea fi însărcinată îmi venise în minte şi până când Alex mă felicitase, nu mă gândisem la sarcină ca la un lucru bun – mai ales pentru că nici nu îmi permisesem să mă gândesc, punct.

— Mulţumesc! am şoptit, cu toată sinceritatea.

Alex a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna.

Am închis uşa şi m-am îndreptat spre dormitor. Patul era făcut, iar camera părea curată şi ordonată. Din fericire, nu existau portrete dubioase ale tatei sau ale altui zeu, pe pereţi.

„Sunt însărcinată!"

— Oh, *pe toţi zeii!* am şoptit.

Oprindu-mă la picioarele patului, mi-am ridicat tricoul şi mi-am privit burta. Nu era plată, dar nici nu fusese vreodată. Arăta exact la fel ca înainte.

Dar înăuntru se afla un copil.

Am vrut să-mi apăs o mână pe abdomen, dar m-am oprit. M-am aruncat în pat. Trecându-mi mâinile peste faţă, am clătinat din cap a mia oară.

Cum să facem asta să meargă?

Nu aveam nicio idee ce însemna asta pentru un zeu şi un semizeu – absolut niciuna. Aveam să port copilul nouă luni? Avea să iasă afară ca Seth, cu abdomenul lucrat şi capacitatea de a controla lucrurile cu mintea?

Mai erau şi titanii pe urmele noastre; pe urmele *mele.* Am simţit o greutate pe inimă. Dacă afla Hyperion că eram însărcinată? Ar fi...

Nici măcar nu voiam să-mi permit să mă gândesc ce ar fi făcut el sau ceilalţi titani.

Nimeni nu era în siguranţă, iar să aduci un copil în lumea asta era nebunie curată!

După ce îmi scoteam brăţările, trebuia să mă lupt cu titanii. Seth voia să îi ucidă pe toţi, însă asta ar fi putut avea urmări teribile. Trebuia să îi îngropăm, lucru care însemna că eu trebuia să lupt alături de ceilalţi semizei.

Cum să fac asta, dacă eram însărcinată?

Cum să nu lupt?

Dar chiar dacă aş fi fost doar o muritoare şi nu aş fi avut titanii pe cap, nu eram pregătită nici psihic, nici emoţional să fac un copil. Nu aveam nici urmă de porniri materne.

Aveam doar 20 de ani.

Seth avea 22.

Ne iubeam, dar nu eram împreună de multă vreme şi mai aveam mult de lucru. Nici măcar nu ştiam dacă îşi dorea copii.

Nu ştiam dacă îmi doream *eu* copii.

Era cam târziu să mă gândesc la asta.

Mi-a scăpat un hohot gâtuit, când mi-am privit abdomenul. Mi-am pus mâna pe el. Mi se părea normal, dar...

Dar eram însărcinată.

Iar copilul... pe toţi zeii, copilul ăsta voia să se nască, pentru că nu cred că, dacă aş fi fost muritoare sau dacă el ar fi fost muritor, ar fi supravieţuit. Degetele mi s-au răsfirat pe burtă. Cumva, am ştiut că avea să fie un copil puternic.

— Eşti un luptător, nu-i aşa? mi-am întrebat burta, apoi m-am înroşit ca o sfeclă, pentru că – serios?! – vorbeam cu burta mea!

Mi-am ridicat privirea spre peretele bej. Trebuia să încep să caut pe Google toată povestea asta cu sarcina/copilul.

Spaţiul din faţa mea s-a modificat brusc şi, fără niciun avertisment, Seth a apărut din neant.

Chiţăind, mi-am smuls mâna de pe burtă şi aproape că am căzut de pe pat.

— Rahat!

Sărind în sus, i-am tras una – *tare* – în piept.

— Ar fi drăguţ să...

M-a prins de mână şi tot *ce* am văzut a fost o sclipire de ochi aurii, apoi m-a tras la pieptul lui. Celălalt braţ mi-a înconjurat talia, iar gura lui a cuprins-o pe a mea.

Seth m-a sărutat de parcă ar fi luat prima gură de aer proaspăt din viaţa lui. M-a sărutat adânc, aprins. Senzaţiile mi-au alergat prin trup, dând totul la o parte. Să îl sărut pe Seth a fost de parcă m-aş fi trezit dintr-o somn adânc, infinit, şi când şi-a îndepărtat buzele de ale mele, am scos un sunet necunoscut mie, care l-a făcut pe Seth să chicotească.

— Mi-ai lipsit! a spus, sărutându-mi scurt colţul buzelor.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

— Nu ai fost plecat atât de mult.

Mi-a atins nasul cu al lui.

— Suficient.

Am tremurat în braţele sale, uşurată că se întorsese şi că era întreg. Era ciudat să ştiu că existau doar trei fiinţe în lumea asta care l-ar fi putut ucide şi, totuşi, să mă îngrijorez pentru el.

— Aiden e bine?

— Bineînţeles, a chicotit Seth iar. Nu l-aş fi lăsat acolo.

Am ridicat din sprâncene.

Râjnetul lui Seth mi-a format un ghem plăcut în stomac. Era atât de... diavolesc.

— Necredincioaso!

— Aha!

Mâna lui mi-a mângâiat spatele, încurcându-se în părul meu.

— Cum te simţi?

— Bine! am spus.

Trebuia să îi spun despre sarcină, dar şi asta era important.

— Aţi găsit ceva?

— Da!

M-a sărutat pe frunte şi mi-a dat drumul.

— Cred că ai fost ţinută într-o zonă aflată la est de Houston.

Plină de speranţă, m-am aşezat pe pat.

— Aţi găsit depozitul?

Trecându-şi o mână prin păr, a clătinat din cap.

— Nu! Dar am găsit umbre, care sunt acolo din cauza titanilor, desigur.

— De unde ştii?

— Se pare că sunt mai grozav decât credeam.

— Serios?

— Da! încă afişând râjnetul acela ridicol de sexy şi adesea enervant, a spus: Am prins una. Se pare că să fiu zeu înseamnă şi că pot să împiedic umbra să îşi părăsească trupul. Adică am putut stoarce informaţii.

Nu voiam să mă gândesc cum decurseseră lucrurile.

— Ce-ai aflat?

Ochii lui de ambră au devenit reci.

— Titanii sunt sau au fost în Texas.

Totul era mai mare în Texas. Un chicotit ca de hienă aproape că mi-a scăpat.

— Umbra ştia despre tine, mi-a explicat, iar eu m-am încordat. Ai spus că erai ţinută lângă o zonă împădurită. Aiden şi cu mine am aflat că există un loc care se numeşte Piney Woods, nu departe de acolo. Vom începe imediat să cercetăm împrejurimile.

La fel ca înainte, într-un colţ al subconştientului meu, exista ceva ce nu îmi dădea pace, dar nu puteam să îmi dau seama despre ce era vorba.

— Simt că... uit ceva. Ceva ce am văzut. Este chiar acolo, dar nu îmi amintesc.

— Îţi vei aminti.

Am încuviinţat. Mi s-a accelerat pulsul când m-am uitat la el. Seth avea să devină tată.

Pe toţi zeii, iar eu urma să devin mamă!

Dar el avea să fie *tată.*

Un tată supersexy, de genul celor pe care îi vezi cu un copil şi îţi explodează ovarele. Doar că mie îmi explodaseră deja.

Rahat! La ce mă gândeam? Nu trebuia să mă gândesc la el ca la un tată sexy, pentru că nici măcar nu ştia că urma să fie tată. Trebuia să îi spun.

M-a cuprins panica.

— Dar este... foarte bine. Avem măcar o idee generală.

— Da, a răspuns el, iar ochii i s-au încălzit de o strălucire de bronz. Cum au mers lucrurile cu semizeul răpit?

— Păi, bine. Am facut-o să deschidă uşa, iar Deacon urma să îi aducă de mâncare, am spus, privind în altă parte. Înţelege că vrem să o ajutăm. Aşa că am făcut nişte paşi în direcţia bună.

— Grozav!

Seth şi-a dus mâinile la şolduri şi am văzut că avea pumnale.

— Putem să ne întoarcem pe insulă, dacă vrei.

Trebuia neapărat să rămânem, măcar până a doua zi – de fapt, stai aşa! Nu ştiam cât de sigură era povestea cu apariţiile şi dispariţiile marca Seth. Bănuiam că erau în regulă; le făcuse deja de multe ori.

— Mai putem rămâne puţin? Suntem în siguranţă, nu?

A confirmat.

— Când ai luat pumnalele? am întrebat.

— Ne-am oprit la armurărie, înainte să mergem în Texas. Cred că n-am nevoie de ele, dar sunt amuzante.

— Inteligent! Nu partea cu amuzamentul – aceea este dubioasă. Dar partea în care le-aţi luat.

Inima îmi bătea atât de repede, că am crezut că mi se va face rău.

— Când pleci iar?

Şi-a desfăcut pumnalele.

— Curând. Mă gândeam să dăm o fugă până la Piney Woods mâine.

Era bine, pentru că trebuia să îl găsim pe Mitchell. Speram doar să nu fi fost prea târziu. Dar dacă Seth urma să plece, să îi spun despre copil? Ar fi putut ajunge faţă în faţă cu unul dintre titani. Să fie distras era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ar fi putut fi letal.

Am inspirat scurt. Dacă Seth ajungea faţă în faţă cu un Cronos complet refăcut, ce avea să se întâmple?

— Hei, a spus Seth, trăgându-mă spre el. Ce se întâmplă?

Ştergându-mi palmele transpirate de genunchi, am ridicat din umeri.

— Nimic. Am multe pe cap.

Seth a pus pumnalele în dulap. Mâinile i-au coborât pe centura care le ţinuse.

— Sigur te simţi bine? Pari niţel transpirată.

Îmi venea să râd şi să plâng şi să mă arunc cu faţa în perne, deodată. Am deschis gura, dar nu am scos un cuvânt.

Desfăcându-şi centura pentru arme, a pus-o în dulap şi a revenit la mine.

— Uite ce, trebuie să fii sinceră cu mine, dacă nu te simţi bine. Trebuie şi vreau să ştiu!

Cu gura uscată, am clătinat din cap şi am mai încercat o dată să spun ceva, dar nu am scos decât sunete dezarticulate. Ce făceam? Cum să nu îi spun? Chiar dacă nu aveam nicio idee cum va reacţiona, cum s-ar simţi, tot nu puteam să i-o ascund. Era prea important. Ne implica pe amândoi.

Ne implica viitorul... Dacă aveam un viitor.

S-a încruntat. Îngenunchind în faţa mea, mi-a luat mâinile într-ale lui, oprindu-mă din a-mi jupui toată pielea.

— Josie, a spus, cu o privire îngrijorată. Ce se petrece?

— Trebuie... să îţi spun ceva important.

— Bine.

— Nu prea ştiu cum să îţi spun altfel.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am simţit că inima îmi va sări afară din piept.

— Sunt însărcinată!

30 – Seth

Mi-a scăpat un hohot de râs gâtuit.

— Eşti... Stai aşa! *Poftim?!*

Ochii săi de culoarea oceanului erau mari, iar obrajii se coloraseră în roz pal.

— Sunt... sunt *cam* însărcinată. Adică, nu cam. Nu cred că poţi să fii *cam însărcinată.*

Zâmbetul strâmb s-a stins.

— Alex a mers cu mine, pentru că eu nu aveam idee unde pot găsi un test de sarcină, şi a fost puţin ciudat. Se pare că aici nu le vând. Trebuie să îţi faci unul. Aşa că am făcut un test de urină şi, dacă rezultatul e pozitiv, ei repetă testul. Ambele teste au fost pozitive, deci sunt însărcinată... cu copilul tău.

A tresărit.

— Cred că deja ţi-ai dat seama de partea a doua, adică... de faptul că e copilul tău.

Am căscat gura.

— De aceea mi-a fost greaţă şi am vomitat, a continuat ea, în grabă. Cred că brăţările mă fac să mă vindec mai lent decât ar trebui, dar nu cred că ele îmi provoacă oboseala şi celelalte simptome. Şi nu credeam că ar putea fi asta – că sunt însărcinată – până acum câteva zile, când mi-am dat seama că nu mi-a venit ciclul.

Josie este...

Nu am mai putut respira, când cuvintele ei au pătruns prin ceaţa de şoc care îmi invadase creierul. O sută de gânduri diferite au erupt într-o succesiune rapidă.

— Am crezut că e vorba despre stres, dar... am mers la cabinetul medical, aşa cum ţi-am spus, şi am făcut testul.

Şi-a apăsat mâinile cu degetele împletite peste sâni.

— Şi, da, este pozitiv.

Eram convins că mi s-a oprit inima, în timp ce o priveam aşa, ghemuit. Am început să înţeleg, încet, ce îmi spunea. Josie era... Însărcinată? Urma să devin tată?

Un şuvoi de emoţie pură a pornit o tornadă în mine, un amestec sălbatic de teamă acidă şi bucurie sclipitoare – genul de teamă şi de bucurie pe care nu le mai simţisem niciodată. Emoţiile erau atât de pure, atât de puternice, încât abia dacă aveau sens, abia dacă puteau fi descrise în cuvinte.

Buza de jos a lui Josie a început să tremure.

— Te rog să spui ceva, pentru că m-am agitat toată ziua, iar acum te uiţi lung la mine şi nu spui nimic.

Nu spusesem nimic? Trebuia! Trebuia să spun multe, dar, când am încercat să mă ridic, mi-am dat seama că mi se înmuiaseră genunchii, de parcă nu ar mai fi avut nici oase, nici muşchi. Cumva, mi-am pierdut echilibrul. M-am împleticit şi am căzut în fund. Pumnalele au zăngănit în dulapul din spatele meu.

— Doamne!

Josie a sărit lângă mine.

— Seth!

Uluit că, practic, *căzusem în fund,* am privit prin cameră de parcă mi-ar fi secerat cineva picioarele. Evident că nu era nici dracu'. Îmi cedaseră genunchii.

— Seth...

Ridicând privirea spre ea, am reuşit cumva să îmi fac limba să funcţioneze.

— Eşti însărcinată?

Josie s-a tras înapoi, unindu-şi mâinile. A încuviinţat.

— Da!

Pieptul i s-a ridicat într-o respiraţie profundă. Ochii ei frumoşi, ca două safire şlefuite, au sclipit de lacrimi nevărsate.

— Îmi pare rău! a şoptit ea.

Am tresărit. Mi s-a cutremurat întreg trupul.

Îi părea rău – îi părea rău că era însărcinată cu copilul meu? Am ridicat din sprâncene şi, pentru o clipă, o teroare îngheţată mi-a cuprins pieptul. Cum aş putea eu să fiu un tată bun? După tot ce am făcut şi după tot ce aş fi făcut ca să o ţin pe Josie în siguranţă? Aveam mâinile murdare, dar, în

curând, aveau să fie mânjite de sânge până la coate. De aceea îi părea rău? Pentru că știa că eram ultima persoană din lume potrivită să aibă și să crească un copil?

Dar eu mi-aș da viața pentru copilul meu.

Josie s-a așezat iar și a înghițit, cu ochii închiși.

— Știu că este o surpriză. Pe mine... m-a șocat. Trebuie să fi fost acea dată... chiar de dinainte să pleci. Nu am folosit prezervativ. Știu că nu suntem pregătiți pentru asta, dar speram că...

Fără să poată continua, a clătinat din cap, apăsându-și vârfurile degetelor pe gură.

Atunci mi-am dat seama.

Credea că eram supărat, și pe bună dreptate, pentru că ședeam pe nenorocita de podea ca un idiot.

Revenindu-mi din stupoare, am sărit în picioare și i-am luat mâinile într-ale mele. Am speriat-o și a ridicat genele umede.

— Nu îmi pare deloc rău, i-am spus. Nu mi-ar putea părea rău *niciodată* pentru că vei avea copilul meu.

A făcut ochii mari și a șoptit:

— Poftim?

I-am dus mâinile la pieptul meu și am ridicat-o în picioare.

— Am fost... la naiba, am fost șocat. Nu mă așteptam la asta – nici pe departe. Dar nu îmi pare rău.

— Nu? Ești OK cu asta... cu mine?

— Cum să nu fiu?!

Am clătinat cu hotărâre din cap. Inima îmi bătea cu doi kilometri la minut.

— Josie, am fost atât de șocat, că am căzut în fund, dar te iubesc – te voi iubi mereu. Asta înseamnă că îmi voi iubi și copilul.

Nu îmi venea să cred că tocmai spusesem cuvântul *copil.* Copilul nostru. Dar, în clipa în care mi-a ieșit de pe buze, am știut că era exact ce trebuia. Am știut, în dipa aceea, că era adevărat.

— Dar cum... cum putem face asta? Nu suntem pregătiți...

— Ne vom pregăti, i-am spus și eram sincer.

Zeii știau că aveam dreptate. Eram foarte departe de a fi gata, dar puteam reuși.

— Nu am nicio îndoială că ai fi... Mi s-a îngroşat vocea de emoţie, dar am reuşit să continui: Că *vei fi* o mamă minunată.

— Doamne! a strigat Josie, ascunzându-şi faţa în umărul meu. Nu pot să cred că ai spus asta!

— De ce?

Oare plângea? Am luat-o uşor de talie şi i-am ridicat cu blândeţe capul.

— *Psychi mou,* plângi?

— Nu ştiu, a spus ea, trăgându-şi nasul. Dar mi-a fost atât de teamă că vei fi supărat şi încă îmi este, pentru că nu ştiu dacă voi fi o mamă bună. Nici măcar nu îmi amintesc să mă spăl pe dinţi în fiecare seară, darămite să fiu responsabilă pentru altă persoană! Suntem prea tineri. Putem trăi o veşnicie, şi nu ştiu cum va fi copilul ăsta, şi se întâmplă atâtea lucruri nebuneşti.

Chicotind, i-am şters lacrimile.

— Nu aş putea fi niciodată supărat şi nu ai niciun motiv să fii speriată, Josie. Suntem... împreună în povestea asta. Ştiu că se întâmplă multe lucruri nebuneşti, dar nu eşti singură.

Josie a clipit repede, privindu-mă.

— Chiar... chiar nu te deranjează asta?

— O să avem un copil, Josie. Cum să nu fiu OK?

A scos un sunet gâtuit şi m-a îmbrăţişat.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! a spus ea, repetând iar şi iar cuvintele.

M-a lovit iar, aproape secerându-mi din nou picioarele. Asta însemna că totul urma să se schimbe, iar noi trebuia să avem o discuţie serioasă, dar deocamdată nu mă puteam concentra decât pe momentul ăsta superb, pe care nu credeam că îl voi trăi vreodată.

— Voi fi tată, am spus, uluit de simplitatea concluziei.

Îmi simţeam buzele curbându-se într-un zâmbet – un zâmbet pe care nu-l puteam opri nici să vreau.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu m-am gândit că mi se va întâmpla. Probabil pentru că am aflat doar recent că pot avea un viitor, dar niciodată...

Am râs, şocat, doar pentru că rar se întâmpla să nu îmi găsesc cuvintele.

— Voi fi tată.

Josie a zâmbit şi a încuviinţat.

— Vei fi un tată fantastic. Nu va exista copil mai iubit şi mai protejat.

Faţa ei frumoasă s-a înceţoşat, iar emoţia pură aproape că mi-a făcut o gaură în piept. Cine ar fi ştiut că să aud cuvintele astea ar fi avut un asemenea impact? Dar aşa era. Şi am simţit că mi se umezesc şi mie ochii. M-au lăsat iar genunchii, iar trupul meu... trupul meu a reacţionat puternic, deloc raţional.

Am ridicat-o şi am aşezat-o pe spate, dintr-o mişcare. Părul absolut superb i s-a răspândit pe cearşaf. Eram deasupra ei, cu un pumn înfipt în pat, lângă capul ei, şi cu mâna cealaltă pe şold. Inima bătea să îmi spargă pieptul. Am privit-o.

— Te iubesc! am spus, cu vocea tremurând şi cu mâna tremurând când am mângâiat-o pe burtă, oprindu-mă chiar sub buricul ei. Şi iubesc deja copilul ăsta.

Şocat de cât de adevărată era afirmaţia mea, aproape că mi s-a oprit respiraţia. Am ridicat privirea spre ea, plin de uimire.

— Nu vă va lipsi nimic, niciodată! Promit!

Era o promisiune pe care aş fi ucis ca să o pot respecta.

Şi aş fi murit ca să mă asigur că este îndeplinită.

Josie

Un junghi ascuţit de emoţie pură mi-a străpuns trupul. Înăuntrul meu se luptau teama şi confuzia, dar ce începuse ca o fărâmă de bucurie se transformase în cea mai pură euforie.

Făceam asta împreună.

Iar Seth era OK; era mai mult decât OK.

Ştiam asta pentru că am citit ce simţea în ochii lui arămii. Seth era la fel de copleşit ca mine, dar nu era cuprins de panică. Se arunca, aşa, cu capul înainte, în mijlocul evenimentelor neaşteptate. *Le primea cu braţele deschise.*

Seth se bucura pentru că urma să îi nasc copilul.

Nu ştiam la ce mă aşteptasem din partea lui, dar sigur nu la asta – nu la *lacrimile* pe care i le-am văzut adunându-i-se în ochi. Am privit în jos şi i-am văzut mâna pe abdomenul meu, într-o atingere atât de respectuoasă şi de blândă, că mai aveam câteva secunde şi izbucneam în suspine.

Dar emoţia nestrunită care mă cuprinsese ca un ciclon a alungat îndoiala şi teama, despre care bănuiam că erau firești şi pentru oamenii care nu erau semizei descătuşaţi de curând, în care creştea sămânţa zeilor unşi recent.

I-am atins maxilarul şi apoi buzele.

Mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— Vom fi bine! Vom fi mai mult decât bine!

Doamne, mi-a făcut inima implozie!

Trebuia să vorbim despre atât de multe lucruri, însă nu voiam vorbe. Îl voiam pe Seth, numai pe el, fără nimic între noi.

Ridicându-mă în coate, mi-am atins buzele de ale lui, iar el a părut să ştie exact ce voiam, de ce aveam nevoie.

Seth mi s-a aşezat între picioare şi m-a împins înapoi pe pat. Ne-am sărutat de parcă era ultima dată; de parcă am fi fost flămânzi unul de celălalt – şi eram. Mâinile noastre erau peste tot. Ale lui mi-au mângâiat talia. Mâna mea mi-a alunecat sub tricoul lui. Şi ne-am sărutat, întrerupându-mă doar cât să-i scot eu tricoul negru, iar el să-mi tragă bluza de pe mine. Au căzut undeva pe podea, urmate de cizmele lui şi de tenişii mei.

I-am mângâiat pectoralii bine definiţi şi muchiile încordate ale abdomenului. Pielea lui aurie mi se părea mătase întinsă peste oţel. Degetele mele i-au găsit capsa blugilor, iar el nu m-a oprit, de data asta. Nu, şi-a ridicat şoldurile când i-am desfăcut capsa, şi a tras fermoarul. Mi-a scos o bretea a sutienului, apoi cealaltă. Şi-a vârât degetul între cupe şi mi-a dezvelit sânii.

Continuam să ne sărutăm cu limbile împletindu-se, cât el s-a mişcat într-o parte, aruncându-şi blugii şi scoţându-şi boxerii strâmţi. Degetele sale iscusite s-au descurcat rapid şi cu blugii mei.

Mi-a scos apoi lenjeria, dintr-o mişcare. În câteva secunde, eram complet goală şi mi s-a părut o eternitate de când nu se mai aflase nimic între noi.

Mâinile lui mi-au urcat pe interiorul coapselor şi pe şolduri. Inima îmi bubuia, iar pulsul mi se zbătea, în timp ce mă lăsam cuprinsă de o durere delicioasă. A rămas nemişcat, pentru o clipă, deasupra mea, cu capul plecat, cu buclele de păr blond căzându-i pe frunte şi ascunzându-i jumătate de

faţă. M-am întins spre el, apucându-l de braţ. Şi-a coborât capul.

Mi-a sărutat burta, chiar sub buric.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Seth...

S-a uitat la mine cu ochi luminoşi.

— Acesta, a spus, cu voce răguşită, în timp ce mă mângâia pe burtă, acesta este un dar. Un dar miraculos.

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea. Iar începeam să plâng. Tot ce am putut face a fost să mă agăţ de el, iar el a venit în întâmpinarea mea. Pielea lui s-a lipit de a mea. Am gemut când l-am simţit, fierbinte şi tare, lângă coapsa mea.

Privirea lui aprinsă mi-a cercetat faţa şi a coborât spre vârfurile ridicate ale sfârcurilor. Era ca o mângâiere fizică, provocându-mi un vârtej brusc de fiori. Apoi, privirea i-a coborât şi buzele i s-au desfăcut, de parcă ar fi căutat cuvinte şi nu le-ar fi găsit. Când genele sale dese s-au ridicat şi privirea i s-a înfipt în ochii mei, am văzut din nou uluire.

— Te iubesc! am spus, apucându-l de ceafă. Te iubesc atât de mult!

Seth a scos un sunet pe jumătate animalic, care mi-a transformat sângele în lavă topită. Căldura s-a răspândit în toate colţurile trupului meu. I-am tras gura spre a mea şi l-am sărutat de parcă m-aş fi înecat; aşa şi era.

Nu mai puteam aştepta.

Nu a fost nevoie de mângâieri prelungi şi leneşe sau de săruturi ameţitoare. Era gata. Aveam nevoie de el. Mă dorea. Mi-am mişcat şoldurile, iar el a vârât o mână între noi, ghidându-şi erecţia rigidă înăuntrul meu. Mi-a şoptit cuvinte frumoase, în timp ce mă atingea cum numai el ştia.

Cu spatele arcuit, mi-am dat capul pe spate şi am scos un sunet din abdomen. Seth m-a prins de bărbie, silindu-mă să îl privesc. Nu m-am putut eschiva. Gura lui a plutit deasupra gurii mele, în timp ce pătrundea în mine încet, centimetru după centimetru, înnebunindu-mă.

— Seth, am icnit, ridicându-mi piciorul şi înconjurându-i şoldul.

A intrat tot mai adânc, până când nu a mai rămas spaţiu între şoldurile noastre şi am devenit o singură fiinţă.

Mi-a gemut numele, în aerul dintre buzele noastre.

— Nu pot... Am nevoie de tine. Am nevoie de asta acum.

— Nu aştepta! am şoptit. Nu aştepta!

Seth a mormăit o înjurătură şi şoldurile au început să i se mişte. Fiecare împingere şi fiecare retragere îmi trimiteau fiori electrici prin toate celulele. Trupul îmi tremura, iar aşteptarea devenea tot mai presantă. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui, vârându-mi călcâiele în picioarele sale. În fiecare loc în care era tare, eu eram moale.

Gâfâind, m-am agăţat de el, în timp ce grăbea ritmul, până la urmă pierzându-l deplin. Şi-a înfipt braţul în pat şi m-a ridicat. S-a mişcat mai repede decât îl simţisem vreodată. Trupul lui zvelt l-a acoperit pe al meu, în timp ce şoldurile sale se mişcau înăuntru şi afară. Respiraţia i-a devenit neregulată, şi totul...

Totul a devenit haotic.

Mâinile noastre strângeau şi se înfigeau. Sudoarea îmi străpungea pielea. Mă ridicam şi eram apăsată înapoi pe saltea, primind fiecare penetrare şi dorindu-mi mai mult, din nou şi din nou. Numele meu îi picura de pe buze. Ţipete uşoare le despărţeau pe ale mele. Fuioare de plăcere ne strângeau ca într-o menghină. Unghiile mele îi zgâriau pielea şi mă legănam odată cu el. O căldură cumplită îmi ardea pielea.

Nu mai suportam.

Trupul meu a explodat.

Plăcerea a bubuit în mine şi am scos zgomote pe care nu credeam că le mai scosesem înainte. Fiecare mişcare din şoldurile lui pătrundea mai adânc şi mai adânc, şi apoi s-a înfipt adânc în mine, cu gura lipită de a mea, şi l-am simţit cuprins de spasme. A trecut o furtună până s-a liniştit, iar eu l-am ţinut în braţe, l-am ţinut în timp ce replicile cutremurului dinainte mă zgâlţâiau până în adâncuri.

A ridicat capul. Ochii săi i-au găsit pe ai mei. Nu a spus nimic. Nu era nevoie de cuvinte. Colţul buzelor mi s-au ridicat. La fel şi al lui, şi ne-am uitat unul la celălalt – atât.

Apoi, Seth s-a rostogolit într-o parte. Şi-a sprijinit fruntea pe sânii mei. Aveam picioarele împletite. Ne potoleam inimile şi respiraţia. Niciunul dintre noi nu s-a mişcat minute bune.

— Te simţi bine?

Mi-a dat la o parte şuviţele ude de pe frunte.

— Da!

Mi-am lipit trupul de al lui.

— A fost...

— Totul, mi-a şoptit, cu buzele lipite de obraz.

Da! Chiar fusese totul.

— Pe toţi zeii, Josie! a zis Seth în timp ce mă cuprindea în braţe. Mi-ai... mi-ai schimbat viaţa.

— Sună impresionat, am zâmbit eu.

— Chiar este.

Cuibărindu-mă la pieptul lui, mi-am apăsat obrazul pe locul în care îi bătea inima. Seth s-a cutremurat şi i-am simţit buzele pe frunte. Mi s-au umplut ochii de lacrimi, pentru că în sfârşit eram acolo unde îmi era sortit să fiu.

Dar era mult mai mult decât atât.

Seth m-a întors cu blândeţe pe spate, parcă încercând să mă protejeze cu jumătate din trupul lui. Mâna i s-a mişcat de pe buzele mele, coborând spre centrul trupului meu. S-a oprit deasupra burţii. Degetele i s-au deschis într-un evantai, iar inima mi-a sărit din piept.

— Ştii ce?

— Ce?

— Vei fi propria mea MILF{7}.

Am clipit. Nu mi-a venit să cred ce auzeam.

— Iar eu voi fi DILF{8}-ul tău.

Am căscat gura.

— Nu pot să cred că ai spus asta!

Seth a rânjit, ridicând din umeri.

— Dar aşa este.

M-am uitat lung la el, apoi m-am întors, râzând, şi mi-am aşezat braţul peste talia lui.

— Eşti atât de...

— Minunat? Perfect? Sexy? O bestie nesăţioasă?

Chicotind, am clătinat din cap.

— Eşti dus cu capul.

---

7 Abreviere pentru *Mom I'd Like to Fuck* (Mamă căreia mi-ar plăcea să i-o trag) (n. tr.).

8 Abreviere pentru *Dad I'd Like to Fuck* (Tată căruia mi-ar plăcea să i-o trag) (n. tr.).

— Mi-am pierdut capul după tine, așa este, a spus și m-a luat în brațe. Josie?

Fără să știu ce voia să spună, am murmurat:

— Da?

Seth mi-a mângâiat spatele, apoi ceafa, unde i s-au curbat degetele într-o strânsoare posesivă, protectoare. A trecut o clipă și a spus:

— Mulţumesc!

31

Seth îmi desena forme invizibile pe piele: un cerc pe braţ şi ce mi se părea că ar aduce cu o cruce pe umăr; alteori parcă juca X şi 0 cu el însuşi, pe spatele meu.

Zăceam pe o parte, privindu-ne. Seth ne acoperise până în talie cu pătura. Nu îşi folosise mâinile. Pătura se mutase parcă din proprie voinţă.

Îmi era dor să fac şi eu toate chestiile alea *cool,* dar încercam să nu mă gândesc la brăţări.

— Deci Alex ştie? a întrebat el.

— Da! A fost ciudat, cu ea acolo, dar drăguţ din partea ei să îmi fie alături.

Făcea cercuri cu degetul în jurul unui sfârc.

— Eu chiar intrasem în panică. Să fiu însărcinată nu a fost... planificat.

— Serios? m-a tachinat el.

Zâmbind larg, am ridicat privirea. Avea ochii închişi, iar genele lui imposibil de lungi i se răsfirau pe obraji.

— Nu m-am gândit niciodată la copii. Nu era ceva de care să mă preocup.

— Nici eu, a recunoscut el. Nu a părut niciodată o opţiune.

Până să îşi atingă statutul de zeu, sau cum vreţi să îl numim, Seth nu avusese un viitor, aşa că avea sens. Mi-am muşcat buza, studiindu-i conturul uluitor al feţei.

Uneori, oricând de superficial ar părea să recunosc asta, mă pierdeam niţel doar privindu-l. Îmi aminteam cum mi se păruse prima dată când ne întâlnirăm. Frumuseţea lui era atât de rece, aproape ireală, de neatins. Acum nu mi se mai părea aşa. Avea o căldură şi o blândeţe care nu puteau fi ignorate.

I-am pus o mână pe piept, simţind cum îi bătea inima cu putere.

— Mi-e... mi-e teamă!

Genele i s-au ridicat, iar mâna i s-a oprit pe braţul meu. Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Josie... *psychi mou.*

Adoram când mă numea sufletul lui. Mă termina în cele mai plăcute feluri.

— Cred că este ceva normal, nu? Majoritatea viitoarelor mame se tem. Nu ştiu dacă fac lucrurile aşa cum trebuie, atât.

Mi-am privit burta, dorindu-mi să pot vorbi cu mama sau cu bunica.

— Mă tem că voi strica totul.

— Eu voi fi aici, a spus Seth şi mi-a întors privirea spre a lui. Nu vei fi singură.

— Da, ştiu!

Câteva minute de tăcere s-au aşternut între noi.

— Sunt mirată că sunt încă însărcinată, după tot ce s-a întâmplat. Copilul ăsta...

— Copilul ăsta e un adevărat luptător. Ne surprinde? Şi tu eşti o luptătoare.

— Şi tu.

Cum de nu îşi dădea seama?

— Amândoi suntem, m-a corectat, trecându-şi degetul mare peste buza mea inferioară. Dar eu m-am născut într-o lume în care lupta era ceva firesc. Tu ai fost aruncată în povestea asta. Într-un fel, eşti mai puternică decât majoritatea străjerilor.

Nu eram chiar atât de sigură. Îmi era groaznic de teamă fiindcă eram însărcinată. Nu ştiam ce presupunea o naştere şi mă îndoiam că ar fi distractivă. Să cresc un copil şi să fiu răspunzătoare pentru o fiinţă mică mi se părea îngrozitor, pentru că ştiam că voi da rateuri. Şi asta nemaivorbind de tot ce se petrecea în jur.

Dar îmi plăcea că spusese asta, pentru că votul lui de încredere era de folos.

— Copilul ăsta va fi... Chiar, ce va fi? am întrebat, curioasă. Semizeu? Zeu?

Mi-a sărutat vârful nasului.

— Habar n-am, dar cumva o să ne prindem noi. Şi oricum ar fi, totul va fi bine.

— Cum poţi să fii atât de calm?

— Calm? a întrebat, ridicând din sprâncene. Doar că mă pricep să îmi ascund mai bine panica.

— Tu eşti panicat?

Mi-a mângâiat ceafa.

— Mi-e şi mie teamă. Să avem un copil este clar teritoriu neexplorat. Totul s-a schimbat, Josie.

Mi s-a tăiat respiraţia. Îmi imaginam la ce se referea.

— Astăzi nu mai seamănă cu ieri, a spus el, privindu-mă în ochi. Iar diseară, când mergem la culcare, nu va fi ca în seara anterioară. Tot ce facem, fiecare decizie pe care o luăm, totul se va schimba din cauza asta. Nu mai este vorba doar despre noi. Nu vreau să spun că nu mai putem fi „noi", dar în deciziile importante nu ne mai gândim doar la noi.

Avea dreptate. Ştiam asta.

— Când am avut noi vreo şansă de a ne gândi doar la noi?

Seth a deschis gura, dar ce să spună? Aveam dreptate. Nu avuseserăm şansa de a fi egoişti în relaţia noastră. Probabil că, multă vreme, asta avea să ne fie interzis.

— Iar lumea nu se va opri doar pentru că sunt eu însărcinată. Titanii nu vor lua o pauză, iar zeii? Cât vor sta deoparte, departe de vieţile noastre, după ce terminăm cu titanii? am întrebat. Nimic din afara acestei camere nu a încetat să existe. Trebuie să îl găsim pe Mitchell. Trebuie să ne ocupăm de titani şi de orice altceva cu care ne confruntăm. Asta nu s-a schimbat defel.

Ochii lui Seth s-au întunecat, devenind de nuanţa topazului.

— Dar va trebui să facem nişte schimbări.

Am ridicat o sprânceană.

— Noi?

— Da! a zâmbit. Amândoi. Probabil în feluri pe care încă nu le cunoaştem.

— Însărcinată sau nu, eu tot trebuie să ajut. Trebuie să îi îngrop pe titani, am spus încet. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar nu poţi să-i ucizi pe toţi.

A făcut bot şi ştiam bine că voia să întrebe de ce nu, dar a tăcut. Mi-a dat capul pe spate şi m-a sărutat.

Săruturile lui au devenit adânci, au devenit mult mai mult, m-au lăsat fără aer, plină de dorinţă. Am ajuns iar pe spate, cu mâinile minunate ale iubitului meu între picioare, înlocuite apoi de limba şi de dinţii lui.

În câteva momente, m-am pierdut în atingerile sale. Trupurile noastre au devenit unul şi am început să ne răsucim şi să ne învârtim. Eram în poala lui, apoi în genunchi, cu braţul lui sub sânii mei.

Nu ne-am mai grăbit, de data asta. Nu a mai fost haos, dar eliberarea, când a venit, nu a fost mai puţin intensă decât cea de dinainte. Însă, după aceea, în timp ce ne ţineam în braţe, cu trupurile ude şi fierbinţi, cu respiraţiile amestecate şi inimile bubuind, întrebările au rămas.

Cum aş fi putut eu să îmi neglijez datoria?

Cum să îmi pun – să *ne* pun – copilul nenăscut în pericol?

Nu ştiam.

Nu ştiam dacă exista un răspuns.

Dar ştiam că trebuia să aleg.

Şi mai ştiam şi că era posibil să nu am de ales.

Am aţipit în timp ce Seth continua să facă mici desene cu degetele, de data asta pe abdomenul meu, pentru că acum mă întinsesem pe cealaltă parte, cu fundul lipit de şoldurile sale. Mă trezeam din când în când, simţindu-i degetele care îmi dansau pe piele. Mă înghesuiam în el şi eram imediat răsplătită cu un sărut pe obraz sau pe gât. Nu cred că dormea, însă eu eram obosită, aşa că tot aţipeam.

Un sentiment de... pace îmi cuprinsese muşchii şi am simţit că toate grijile de mai devreme se retrăgeau în afara camerei în care stăteam în braţele lui. Eram doar el şi eu, şi... viitorul pe care ni-l croiam.

Dar tot am alunecat într-un vis.

Un coşmar.

Nu mai eram în braţele lui, ci pe pământ. Asfaltul aspru, spart, îmi intra în palme şi îmi julea genunchii prin blugii murdari, sfâşiaţi. Părul îmi atârna pe faţă, în ghemotoace unsuroase.

Eram din nou acolo, lângă depozit, şi îl simţeam lângă mine, aşteptând, privind. Am deschis gura, dar nu am scos un sunet. *Nu este real. Nu este real.* Am repetat iar şi iar, pentru

că știam că nu mai eram în depozitul acela. Trebuia doar să mă trezesc. Trebuia să...

Capul mi-a fost tras pe spate. Panicată, am căzut, agitând brațele. Privirea mea a cuprins copacii și camionul care se afla lângă parcarea acoperită. Am aterizat în fund. Soarele strălucitor a fost eclipsat de o siluetă înaltă.

Nu, nu, nu!

Tresărind, am lovit cu brațul, icnind după aer. Pereții bej au apărut în jurul meu, dar nu îi vedeam. Nu simțeam patul sub pielea goală și nici pe Seth, lângă mine.

O parte din mine era încă la depozit, în parcarea aproape pustie. Era *ceva* acolo – ceva pe care îl văzusem și trebuia să îl văd iar.

— Josie!

Seth mă ținea de braț.

— Te simți bine?

Tot mai vedeam copacii deși în fața mea. Simțeam soarele fierbinte care îmi lovea pielea, picăturile de sudoare care mi se rostogoleau pe față. Am inspirat scurt, iar presiunea mi-a umplut pieptul și s-a întins.

— Am avut un coșmar. Eram înapoi la depozit.

— Iubito!

S-a apropiat de mine și m-a luat de talie, lipindu-mă de pieptul lui. Eram în brațele lui, departe de locul acela desprins din iad.

— Ești în siguranță! Nu va mai trebui să treci niciodată prin așa ceva.

Sprijinindu-mă de el, am închis ochii.

— Am văzut ceva cât eram acolo. Ceva afară... Am revăzut pădurea, copacii înalți, fără sfârșit. Acele de pe jos. Asfaltul crăpat, camionul... *Pe toți zeii!*

— Josie?

M-am răsucit. M-am așezat în genunchi, prinzându-l de umeri. Nici măcar nu îmi păsa că eram goală.

— Mi-am amintit!

— Ce este?

Privirea i-a căzut pe sânii mei, pentru ca Seth rămânea, desigur, Seth.

— Fii atent! l-am scuturat.

— Scuze, dar ești superbă, și eu...

— Concentrează-te! Am văzut ceva lângă depozit. Nu pot să cred că mi-am amintit doar acum. Dar afară era un soi de camion – unul din acelea pentru livrări. Avea un nume scris pe lateral: MILLS ŞI FIII. Dacă aparţinea depozitului...

— Atunci îl putem găsi.

32 – Seth

Josie a făcut un duş, iar eu m-am schimbat într-o pereche de pantaloni de luptă pe care îi lăsasem acolo cândva şi un tricou. Să mă îndepărtez de baie fără să mă alătur ei mi-a solicitat şi ultima fărâmă de liber arbitru.

Nu îmi doream nimic altceva decât runda a treia, apoi a patra şi a zecea cu ea, dar trebuia să îl informez pe Aiden despre ce îşi amintise Josie, iar ea trebuia să mănânce. Aşa că am făcut un lucru responsabil: am mers primul la duş şi am lăsat-o să se bucure de al ei.

Mi-am dat de pe faţă părul încă ud şi am intrat în camera de zi mititică. M-am oprit brusc, când stomacul mi-a făcut o tumbă şi mi-a blocat picioarele.

Josie era însărcinată.

Ridicându-mi privirea spre tavan, am rămas ţintuit pe podea. De când mi-o spusese, cele trei cuvinte îmi pluteau în minte într-un circuit infinit şi de fiecare dată mi se părea că le aud pentru prima dată.

Simţeam un şuvoi de emoţii. O bucurie pură îmi acaparase conştiinţa. Aşa cum îi spusesem lui Josie, nu mă gândisem niciodată să am copii, să fiu sincer, aşa că nu e ca şi cum nu i-aş fi dorit. Doar că nu reprezentaseră ceva solid. Niciodată nu m-aş fi gândit că m-aş bucura pentru asta, dar iată-mă! Eram al naibii de încântat!

Eram *binecuvântat.*

Dar ce simţeam aproape că m-a trântit iar în fund. Închizând ochii, am expirat adânc, înfigându-mi unghiile în coapse.

Nu mă rugasem niciodată.

Nu credeam că zeii răspund la rugăciuni. Ştiam sigur că nu le păsa suficient să o facă, dar, în clipa aceea, voiam să mă rog. Voiam să mă rog să fie adevărat şi să se întâmple.

Părea prea frumos.

Mi se părea că nu o meritam nici pe Josie, darămite un copil.

Şi asta mă speria, dintr-o grămadă de motive.

Pentru că exista teama. Teama să nu i se întâmple ei ceva, sau copilului – sau amândurora. Teama c-o s-o dau în bară, cumva, pentru că habar nu aveam să fiu părinte.

Nemaivorbind că eram ultima persoană din lume căreia să vrei să îi încredinţezi un copil mic. Cu nici o oră înainte să aflu că urma să fiu tată, topisem un individ dinspre interior spre exterior, deci...

Dar acela era copilul *meu,* în fata *mea.*

Asta schimbase totul, în câteva secunde.

Am scos un hohot de râs întretăiat şi m-am trezit zâmbind ca prostul.

Trebuia să mă adun.

Un fel de a evita s-o dau în bară era să fac lumea mai sigură pentru Josie şi pentru copilul nostru.

Ieşind din cameră, am privit pe hol şi am zâmbit într-un fel cu totul diferit. L-am simţit pe Aiden şi am apărut în prezenţa lui, într-un dormitor aflat la câteva uşi mai jos.

— Salut! am spus.

Aiden a sărit în sus de pe canapea.

— La naiba! a urlat Alex, aproape alunecând de pe braţul canapelei. Acum ai de gând să faci şi tu asta?

— Nu-i deloc *cool.*

Ochii lui Aiden erau ca nişte nori de furtună.

— Deloc.

— Mie mi s-a părut *cool.*

Alex a căscat gura, apoi s-a răsucit, a luat un pui de pernă şi l-a aruncat spre mine.

L-am prins în aer şi l-am aruncat înapoi pe canapea.

— Sper că nu v-am întrerupt.

— Vorbeam doar, a răspuns Alex, privindu-mă urât. Altfel, ţi-ar lipsi deja ambii ochi.

— Nu-i singurul lucru care i-ar lipsi, a mormăit Aiden.

I-am făcut cu ochiul.

— De fapt, aduc veşti importante. Josie şi-a amintit ceva despre depozit.

— Eu credeam că ne vizitezi fiindcă îţi lipsim atât de mult, a comentat Alex şi s-a aşezat iar pe canapea. Ce şi-a amintit?

— A văzut un soi de camion pentru livrări afară, le-am spus. Şi-a amintit că avea o inscripţie: MILLS ŞI FIII.

— La naiba, dar e super important! Dacă aparţine depozitului, ar trebui să îl putem găsi.

Aiden a privit prin cameră, încruntându-se.

— Aduc laptopul lui Deacon şi văd ce găsesc.

— Anunţă-mă!

— Dacă se dovedeşte a fi locul cu pricina, vrei să pleci imediat? a întrebat el.

Ce întrebare stranie!

— Zeii ştiu că dacă află Josie, va vrea să mergem cu toţii, dar trebuie să o fac să mănânce, şi... da!

— Vedem ce se întâmplă după aceea.

Aiden m-a privit şi a dat din cap.

— Sună bine.

Am vrut să spun ceva, dar privirea mi s-a oprit la Alex. Se uita la peretele de deasupra umărului meu, cu buzele lipite şi cu obrajii umflaţi ca ai unui peşte. Am mijit ochii. Privirea i-a alunecat spre mine, dar s-a uitat rapid în altă parte.

Oftând din greu, mi-am încrucişat braţele.

— Vrei să îmi spui ceva, Alex?

A clătinat din cap, ciudat de tăcută.

— Serios?

Cu privirea în perete, a încuviinţat.

M-am uitat la Aiden. Care erau şansele să nu îi spună ceva? Probabil băteau spre imposibil.

Aiden a lăsat ochii în jos, apoi am văzut; îi tremurau buzele pentru că încerca să nu zâmbească.

— I-ai spus, am bombănit.

Aerul pe care îl ţinea Alex în gură a ţâşnit afară, iar privirea ei m-a ţintuit.

— Nu am vrut! Dar m-am scăpat! Este Aiden, însă, şi trebuia să îi spun.

— Trebuia să îmi spună, a fost el de acord.

De fapt, nu *trebuia.*

— Nu mai spun nimănui, jur, şi să ştii că mă simt prost pentru că i-am spus lui Aiden, mai ales că i-am promis lui Josie. Sper că nu e supărată pe mine.

Alex s-a foit pe canapea, încruntată.

— Îmi pare rău, dar...

Nu găseam nici urmă de furie în mine. Apoi, m-a lovit cu puterea unui uragan. *Voiam* ca oamenii să ştie. Ce mama naibii? Nici măcar nu ştiam ce să fac cu revelaţia asta.

— Dar vei fi... vei fi tată, a spus ea, într-o şoaptă plină de respect.

Am clipit încet.

— Da, aşa este.

Alex a bătut din palme.

— Sunt numai întrebări, să ştii.

— Şi eu, i-am răspuns, sec.

— Eşti... eşti bucuros?

— Sunt încântat, am sărit şi m-am aşezat pe scaun. Şocat.

Privirea îmi trecea de la Alex la Aiden.

— Nu am fost niciodată atât de şocat. Am căzut în fund, la propriu, când mi-a spus.

Am simţit că mă înroşesc.

— Este... o perioadă foarte aiurea, având în vedere tot ce se petrece. Dar cum să nu fiu fericit? O iubesc pe Josie. Iubesc deja copilul ăsta.

Zâmbetul lui Alex i s-a întins pe toată faţa.

— Cred că îmi vine să plâng.

— Te rog, nu! am spus, privindu-l pe Aiden.

Uitându-se în podea, şi-a dus mâinile la faţă. M-am încordat. Mi s-au blocat toţi muşchii, aşteptând ca Aiden să se lanseze într-o predică despre cum trebuia să mă gândesc mai bine şi să fiu o persoană mai bună. Genul care nu topea oamenii, de exemplu, şi care nu ucidea titani.

Alex s-a sprijinit de el, punându-i o mână pe picior. Pentru moment, nu am înţeles. Apoi, mi-am amintit. Futu-i! Uitasem.

Alex crezuse cândva că era însărcinată şi, ştiindu-l pe Aiden, ştiind cum m-am simţit când aflasem vestea, cu siguranţă se simţise ca mine.

Rahat!

Alex nu fusese însărcinată. Fusese un truc al lui Ares, care îşi făcuse fiii să o invadeze, ca să se joace cu mintea ei. Nu ştiusem că plănuia să facă asta, dar nu se schimbase nimic, la final.

Nici măcar nu îmi puteam imagina cum m-aş simţi dacă se dovedea a fi aşa, după tot şuvoiul de emoţii.

Nu îmi puteam imagina ce simţea el – şi ce simţea Alex.

— Îmi pare rău! am spus.

Aiden a ridicat bărbia. Ni s-au întâlnit privirile, şi a ştiut. Da, a ştiut pentru ce îmi ceream scuze. Şi-a înghiţit cu greu nodul din gât.

Lângă el, Alex şi-a dres glasul.

— Mă bucur mult, Seth. Ştiu că nu e tocmai momentul şi că nu plănuiaţi asta, dar tu eşti OK, la fel şi Josie, şi asta e tot ce contează.

Dar nu conta doar asta, pentru că Josie avea dreptate: lumea nu avea să nu se mai învârtă. Dimpotrivă.

— Nu pot să cred că spun asta, dar cred că te vei descurca foarte bine.

Aiden a zâmbit uşor, încuviinţând, de parcă tocmai îşi dăduse seama că era pe deplin de acord cu ceea ce spusese.

— Te vei descurca mai mult decât bine, Seth.

M-am uitat lung la el, nesigur dacă avea o urgenţă medicală.

— Are dreptate. Copilului n-o să-i lipsească absolut nimic. Aşteaptă! a spus Alex brusc. Copilul tău este zeu? N-am idee. Trebuie să găsesc nişte cărţi.

— Nu sunt sigur că există cărţi despre asta, Alex, a rânjit Aiden spre ea.

— Bine! am spus, ridicându-mă. Conversaţia s-a încheiat.

Aiden s-a ridicat şi el.

— Ne bucurăm mult pentru tine, Seth. Încă mai vreau să te pocnesc, dar mă bucur pentru tine.

— Aha!

Eram atât de întors pe dos de cuvintele lor, că am ieşit pe uşă, în loc să dispar în felul meu *cool.*

După ce am asigurat-o pe Josie, pentru a suta oară, că Aiden căuta deja numele camionului de livrări, am luat ceva de mâncare de la cantină. Voia să meargă afară, iar eu nu aveam o problemă cu asta. Nu ştia nimeni dacă statul la soa-

re chiar o ajuta în privinţa brăţărilor şi a sarcinii, dar nu îi putea strica. Mai era vreo oră până la apus.

Voiam să o duc înapoi pe insulă, dar urma să aflăm rezultatele testului. Deşi Josie era încrezătoare că rezultatul avea să fie acelaşi, voia să rămână.

Sincer, credeam că îi lipsea lumea şi că dorea să fie la Academia Legământului, iar dacă asta dorea ea, atunci aici rămâneam. Deocamdată, era mai în siguranţă.

Însă eu trebuia să mă întorc, peste câteva zile, să mă reîncarc. Nu mă gândeam la asta. Ar fi însemnat să îmi stric propria petrecere.

Ne-am luat tăvile şi am ieşit în curte, trecând prin porţile pe care se căţăra viţa-de-vie. Josie a luat-o înainte, îndreptându-se spre bănci. A găsit un petic de iarbă măricel şi s-a aşezat, cu tava în faţa ei. Îi încărcasem farfuria. Cartofi prăjiţi. Aripioare de pui. O salată, pentru că se gândise că ar fi prins bine şi ceva mai verde. O sticlă de apă şi un suc. Căpşune.

Lumina soarelui la amurg îi încununa capul aplecat, transformându-i şuviţele în fire de aur tors. Pletele i-au căzut peste umăr, până la coapsă, când s-a aplecat să ia doza de suc.

A ridicat bărbia.

— Vii şi tu?

— Mă gândeam să rămân aici şi să mă mai uit la tine.

Ea a rânjit, desfăcând sucul.

— Nici nu mă face să mă simt aiurea chestia asta.

Am râs şi m-am aşezat lângă ea. Aveam doar un burger pe farfurie. Nu îmi era foame, evident, dar cum să refuz un burger?

— Credeam că îţi place când mă uit la tine.

— Nu când sunt pe cale să mă umflu de mâncare, a spus Josie în timp ce dădea iama în cartofi. E atât de ciudat că, fiind semizeu, încă trebuie să mănânc, dar tu, ca zeu, nu trebuie să faci asta.

— Nu eu am făcut regulile, am murmurat, sperând să nu-şi dea seama că trebuia, de fapt, să mă hrănesc. Ţi-a fost rău azi?

A clătinat din cap.

— Doar puţin greaţă, de dimineaţă. Sunt surprinsă că am deja simptome. Sper că nu înseamnă că o să petrec nouă luni vomitându-mi maţele.

— Aşa sper şi eu.

— Nu am idee nici dacă voi fi însărcinată nouă luni.

— Apropo, Alex i-a spus lui Aiden.

— Bineînţeles!

— Nu eşti supărată?

A clătinat din cap şi a băut din suc.

— Aiden este iubirea vieţii ei. Mă îndoiesc că există lucruri pe care nu şi le spun. Oamenii vor afla. Doar că nu voiam să ştie înainte să afli tu.

Am zâmbit.

— Ar trebui să împărtăşim vestea cu oamenii în care avem încredere. Nu e nevoie să ajungă la cei care nu vrem să afle.

Josie a încuviinţat, trecând la aripioare, pe care le-a înmuiat în sos.

— Cred că Alex va căuta cărţi despre sarcină. Vrea să ştie dacă vom avea sau nu un zeu.

I s-a oprit mâna în drum spre gură.

— Nu am crezut că voi auzi vreodată cuvintele astea.

Am chicotit şi am privit-o. Nivelul ei de eter era tot scăzut; luminiţele pâlpâiau. Erau brăţările sau era copilul? Că tot veni vorba de brăţări, unde naiba era Apollo?

Şi ce avea să facă dacă afla că Josie era însărcinată?

Avea să fie interesant.

Am simţit că se apropia cineva şi am privit spre poartă.

— Avem companie.

Câteva clipe mai târziu, Alex şi Aiden au intrat în curte. În urma lor veneau Luke şi Deacon.

— Am ştiut noi că aici sunteţi, a spus Alex, care ducea o pungă mică de hârtie.

Când s-a apropiat, am simţit miros de popcorn cu unt.

— Aşa că vă întrerupem.

— Nu vă deranjăm, a spus Deacon. Am...

Prizându-i privirea, am clătinat din cap. Dacă erau aici, atunci însemna că găsiseră ceva despre depozit. Nu voiam să vorbească despre asta în faţa lui Josie. Nu voiam să ştie, pentru că aveam de gând să mă ocup singur.

Iar ea avea să fie furioasă.

Dar o Josie furioasă şi în siguranţă era mai bine decât o Josie în pericol, pentru că, deşi avea încă brăţările, ar fi vrut să fie implicată, pentru că îl privea pe semizeul încătuşat. Uitase de târgul nostru şi aş fi preferat să ţipe la mine după, nu înainte.

Chiar nu voiam nici să îşi facă griji. Ştia că, dacă îl găseam pe Mitchell, găseam şi un titan. La naiba, poate că nenorociţii asta aşteptau: să ne prindem unde o ţinuseră pe Josie!

Din fericire, Deacon mi-a prins privirea şi a închis gura. L-am privit pe Aiden, care a părut să priceapă mesajul tăcut pe care i-l trimiteam.

— Care-i treaba? a întrebat Josie.

— Am o poveste pentru voi, a spus Deacon, cu sprâncenele ridicate.

Luke s-a încruntat.

— Da? Despre ce?

— Ştiai că tipul care îl juca pe John Winchester în *Supernatural* joacă acum, în *The Walking Dead,* rolul unuia care crapă ţestele oamenilor cu o bâtă? Cred că Sam şi Dean sunt atât de mândri de tatăl lor!

— Nu ştiam asta, a spus Josie.

— Da! a spus Deacon şi s-a aşezat lângă ea. Şi Maggie a jucat în *Supernatural.*

Nu ştiam dacă fusese sau nu o alegere inspirată, dar, în fine, dacă mergea...

— Unde e Gable? a întrebat Josie, luând un cartof. Cu Cora?

Deacon s-a întins, în vreme ce Luke s-a aşezat pe o bancă din apropiere.

— Da! Colin e şi el cu ei.

— Ce face ea? a întrebat Josie.

— Mai bine cu fiecare oră care trece, a răspuns Luke, lăsându-se pe spate. Mai avem un semizeu de găsit.

— Pe cel din Marea Britanie, nu?

Aiden s-a aşezat lângă Luke, şi am bănuit că nu avea să plece nimeni prea curând.

Din oraşul bântuit.

— Uau! a exclamat Deacon, fluturând din mâini. Ţi-ai amintit!

— Cum ar putea să uite cineva? a comentat Alex în timp ce se aşeza în poala lui Aiden. N-aţi vorbit despre altceva pe drumul înapoi spre Academia Legământului.

— Cine n-ar fi încântat? a întrebat el mai degrabă retoric. E un întreg oraş despre care se spune că e bântuit. Dacă nu mă sperii de moarte când o să ajungem acolo, o să fiu dezamăgit.

— Cine a spus că mergi? a întrebat Aiden, înconjurând talia lui Alex cu braţele.

— Iar începem? a mârâit Deacon. O să-l găsesc pe celălalt semizeu înainte să mă...

Am privit-o pe Alex. Se uita la Josie de parcă mai avea puţin şi elibera una torent de întrebări. Eram surprins că încă nu spusese nimic. Deşi îmi dădeam seama că Deacon şi Luke urmau să descopere ce se petrecea.

M-am concentrat la Josie. Se uita la trandafiri cu o expresie ciudată, aproape perplexă. Am scuturat-o uşor de umăr. S-a uitat la mine.

— La ce te gândeşti?

A zâmbit.

— La nimic.

Cu puterea gândului, i-am mutat farfuria mai aproape.

— Ar trebui să mai mănânci.

— Uită-te la tine! Eşti divin! Nici nu atingi farfuria, a spus ea.

Chicotind, m-am sprijinit de ea.

— Imaginează-ţi cât de creativ aş...

O fisură de energie s-a rostogolit prin curte, ridicându-mi firele de păr de pe braţe. A simţit-o toată lumea. Prinzând-o pe Josie de mână, am sărit în picioare, când nişte uşi străvechi, de culoarea bronzului, au apărut din senin în faţa porţii. În metal erau cioplite rune – rune şi simboluri care reprezentau Lumea de Dincolo.

— Ce mama...

Aiden era deja în picioare. La fel erau şi Alex, şi Luke.

Când s-au deschis uşile, am păşit în faţa lui Josie, pregătit pentru orice.

Dinspre ele s-au rostogolit rotocoale de ceaţă, peste iarbă şi trandafiri. Apoi a apărut o siluetă, iar din ceaţa groasă s-a format un băiat blond, pe care nu-l mai văzusem de multă vreme.

Pentru *asta* nu eram pregătit.

Uluit, am dat drumul braţului lui Josie.

— Caleb! a strigat deodată Alex, făcând-o pe Josie să tresară. Ce faci aici?

A rânjit spre ea.

— E o poveste lungă. Mai întâi, am venit să fac ceva, a explicat privindu-ne cu ochii lui albaştri. Ceva foarte important.

Pe toţi zeii, arăta ca ultima dată când îl văzusem viu – numai păr ciufulit şi zâmbet larg! A pornit spre noi şi, din instinct, am blocat-o pe Josie.

Zâmbetul i s-a lăţit pe chip.

— Sunt aici din cauza lui Apollo.

— Poftim? a şoptit Alex, cu vocea răguşită.

— Lasă-mă să o văd! a cerut Caleb. O pot ajuta.

O parte din mine nu avea încredere în el; nu avea încredere în nimeni când era vorba despre siguranţa lui Josie. Dar fata mea fâşneaţă mă ocolise, aşa că am privit cum Caleb îi lua mâinile într-ale lui.

— Bună! a spus Caleb, întorcându-i mâinile cu palmele în sus. E timpul, nu crezi?

— Timpul pentru ce? a întrebat ea, cu privirea aceea stranie.

Caleb a zâmbit, iar Josie a tresărit. Mi-a stat inima în piept.

— Pe toţi zeii! a şoptit Josie, trăgându-şi mâinile şi împleticindu-se în spate.

Răsucindu-mă, am înconjurat-o cu braţul. Pălise groaznic şi îl privea pe Caleb ca pe o fantomă. Dar era imposibil, pentru că Josie nu îl cunoscuse pe Caleb.

El murise înainte să o cunoaştem noi pe ea.

— Te-am mai văzut, a şoptit ea.

M-am întors spre Caleb. Avea sprâncenele aproape unite.

— Îmi pare rău, a spus el, privind-o pe Alex. Dar nu ne-am mai întâlnit, iar eu trebuie să...

— Ba da! a insistat Josie, ridicându-şi privirea uluită spre mine. L-am mai *văzut* – am *văzut* scena asta într-un vis. Pe toţi zeii, înţeleg acum! Nu a fost un vis. Niciunul dintre visele mele nu a fost doar un vis.

— Poftim?

I-am prins faţa în palme, cumplit de confuz.

— Ce tot vorbeşti?

Josie a făcut un lucru de neînţeles, mai ales că era atât de palidă: a zâmbit.

— Sunt specială.

— Da! Da, eşti! am zis, deşi începeam să mă îngrijorez.

Alex s-a apropiat de Caleb.

— Despre ce vorbeşte?

— Nu am idee.

— Nu înţelegi!

Josie m-a cuprins de încheieturi.

— Unele dintre visele mele nu sunt vise. Sunt *profeţii.*

33 – Josie

Sfinte Sisoe, chiar eram specială!

Doar că nu ştiusem.

Nu eram la fel de specială cum era Cora, care putea readuce plantele la viaţă, şi putea „vedea" boli şi sarcini, însă eu avusesem *premoniţii.* Şi avea sens. Tatăl meu absent era zeul profeţiilor, printre altele.

— Josie, despre ce vorbeşti?

Ochii de ambră ai lui Seth erau plini de îngrijorare.

— Am văzut asta. L-am văzut venind la mine în vis. Exact cum l-am văzut pe Atlas, fără să-mi dau seama că era el, am explicat. De fiecare dată, chiar înainte şi după ce am visele astea, am migrene. Îţi aminteşti de migrene?

— Da! a explicat Seth, lăsându-şi mâinile să-i cadă uşor pe lângă corp.

M-am întors. Toţi se holbau la mine de parcă mi-ar fi crescut al treilea sân şi nimănui nu părea să îi pese de uşile care se căscaseră în mijlocul curţii – uşile către Lumea de Dincolo, încă deschise.

— Te-am văzut! i-am spus băiatului, care cred că era cu doar vreun an mai tânăr decât mine. Ai venit şi mi-ai luat mâinile. Iar tu, m-am întors spre Alex. Aveai obrajii umezi. Tu plângeai, în visul meu.

— Dacă sunt atât de emotivă, a spus Alex, ştergându-şi obrajii.

Atunci mi-am amintit cine era băiatul. Deacon îmi povestise despre prietenului lui Alex care murise într-un atac al daimonilor. Caleb.

— Doar că e diferit să îl văd aici.

Întorcându-mă din nou spre Seth, am ridicat mâinile.

— Știu că sună a nebunie, dar sunt convinsă că asta se întâmplă. Dacă...

Mi-am coborât brațele. Dacă tata ar fi fost în zonă, să umple golurile. Dar băiatul ăsta îi rostise numele.

— Ai spus că tata te-a trimis? m-am întors eu spre el.

— Da, a răspuns Caleb. A fost la palat, la palatul lui Hades, și s-au certat la cuțite.

— Serios? a întrebat Seth, de lângă mine.

— Da! A fost atât de rău, încât Persefona a amenințat că pleacă dacă Hades nu e de acord cu orice ar dori Apollo, și nu știu care e faza, dar se pare că asta ar încurca anotimpurile sau ceva de genul ăsta, a explicat Caleb. Apoi, am fost chemat la palat.

— De ce te-a chemat pe tine? a pus Alex întrebarea la care se gândea toată lumea.

— S-a gândit că, dacă tot am murit deja, Seth nu mă mai poate ucide.

Caleb a ridicat din umeri când am căscat gura.

— Cred că și pentru că Seth nu mi-ar face rău, nu-i așa?

— Așa este, a murmurat Seth.

Deacon s-a ridicat.

— La naiba, ce bine îmi pare să te văd! Serios! Dar de ce să te trimită aici?

— Pentru că niciunul dintre zei nu vrea să se apropie de mine, a răspuns Seth, cu aroganță.

— Bingo! a fost de acord Caleb. Așa că le-a venit ideea să mă trimită pe mine să mă ocup de chestiile alea, de brățările de la încheieturile tale.

Acum, ce spusese în vis – în *profeție* – și cu câteva minute în urmă avea sens.

— Le poți scoate?

Caleb a întins din nou mâinile.

— Așa mi s-a spus.

Seth m-a oprit.

— Stai așa! De unde știm că nu e un truc? a întrebat. Fără supărare, Caleb, dar te-ar putea folosi fără ca tu să știi.

— Chiar crezi una ca asta? a întrebat Alex, uluită. Că Apollo s-ar folosi de Caleb pentru a-i face rău propriei fiice?

— Ar fi mai mult decât bolnav, a comentat Luke.

Apăsarea din pieptul meu a devenit mai puternică, în timp ce îl priveam pe Seth.

— Nu ar face aşa ceva.

Maxilarul lui s-a încleştat, în timp ce îl privea pe Caleb.

— Cum ai de gând să scoţi brăţările?

— Trebuie doar să le ating, a explicat Caleb. Hades şi-a pus mâna pe capul meu şi a spus un talmeş-balmeş ciudat, cică magic. Mi-a spus că tot ce trebuie să fac este să îi iau mâinile şi să îmi mişc degetele peste brăţări, care se vor desprinde ca prin farmec.

— Atât? a întrebat Seth.

Nu îmi venea să cred că Apollo s-ar fi învoit la ceva care mi-ar fi făcut rău. Era adevărat că şi mie îmi venea să îl lovesc constant, dar era tatăl meu. Când îmi descătuşase puterile, şi le slăbise pe ale lui.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Seth, în felul lui straniu, care te făcea să crezi că îţi citea gândurile. Nu pentru Apollo îmi fac griji, ci pentru Hades. Cu el, există mereu un clenci.

— Păi, există, a spus Caleb.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Caleb l-a privit pe Seth, cu un rânjet tâmp.

— Hades vrea să îţi pun ţie brăţările.

— Poftim? am icnit.

— Rahat! a bombănit atunci Luke, încet, iar Alex a făcut un pas înainte.

Seth şi-a încrucişat braţele.

— Serios?

— Da! L-am privit de parcă ar fi înnebunit, pentru că nu sunt sigur cum se aşteaptă să îţi pun brăţările fără să observi, a zis Caleb şi a ridicat din umeri. Şi sunt convins că, dacă Apollo ar avea ochi normali când s-ar petrece asta, şi i-ar dat peste cap.

— Stai puţin! am intervenit, înainte ca Seth să facă o prostie. Hades vrea ca tu să mă eliberezi, dar să blochezi abilităţile lui Seth?

— Dacă se aşteaptă? Da! Dacă o voi face? Nu!

Alex s-a apropiat de Caleb, dându-şi capul pe spate ca să îl privească în ochi.

— Ce se întâmplă dacă o eliberezi pe Josie, dar nu faci ce ţi-a cerut în rest?

— Haide! Hades ştie că Seth nu va sta cuminte, lăsându-mă să-i pun frumuseţile astea. Aşa că mă gândeam că ai putea să mă loveşti cu un fulger din acela zeiesc şi să mă trimiţi înapoi în Lumea mea, a sugerat Caleb. Aşa nu voi minţi când voi spune că Seth m-a oprit.

Am căscat gura.

— Poftim? a spus Alex. Nu te loveşte cu niciun fulger zeiesc!

— Lucrurile au devenit foarte stranii, a murmurat Deacon.

— Nu l-ar ucide, să ştiţi.

Caleb a încuviinţat.

— Dar tot va durea! a comentat Alex.

— De fapt, când eşti mort, se simte doar ca o palmă scurtă.

Îmi căzuse falca de tot. Trebuia să o caut pe jos.

— Ai mai fost... lovit cu un fulger din ăsta?

Caleb a pufnit.

— Persefona şi Hades nu ştiu să piardă, când joacă Mario Kart sau orice altceva. Am fost lovit de mai multe ori decât pot număra.

— Fie, atunci! am murmurat.

— Dar am venit, totuşi, să te ajut. Pot scoate brăţările, a zis Caleb şi s-a întors spre Seth. Lasă-mă, te rog, doar să petrec câteva minute cu lumea, înainte să mă trimiţi înapoi, da?

Seth s-a prefăcut că se gândeşte.

— Ai tot timpul din lume.

— Mulţumesc! Aruncându-i lui Alex o privire timidă, Caleb a rânjit: Ţi-am spus că mereu există speranţă.

Alex şi-a ţuguiat buzele, iar Seth a mijit ochii. Nu aveam idee ce se petrecea, dar Caleb mi-a luat mâinile în ale lui. Doar atunci mi-am dat seama că mă ţinea de mână o persoană care murise.

Care murise de moarte bună.

Am încercat să îmi controlez expresia când mi-a întors palmele în sus. Am privit peste umărul lui, spre porţi. Dincolo de ele nu era decât un abis întunecat, dar m-am întrebat: dacă aş fi trecut prin ele, aş fi găsit-o pe mama?

Era un risc mult prea mare, însă, pentru mine şi pentru copilul meu.

Caleb şi-a trecut degetele mari peste brăţările subţiri. Mi-am ţinut respiraţia. La început, nu s-a întâmplat nimic. Am ridicat privirea. El a ridicat din umeri.

— Ar trebui...

Un *clic* scurt l-a întrerupt şi, o clipă mai târziu, brăţările mi-au alunecat de pe încheieturi. Caleb mi-a dat drumul, prinzându-le iute, şi un fior parcă electric m-a străbătut.

Icnind, am făcut un pas în spate, ridicând mâinile. O cerneală albicioasă îmi umpluse venele de la mâini şi îmi curgea spre braţe. Simţeam căldura sub piele, străbătându-mă. Atenţia mea s-a îndreptat spre Seth.

Ochii lui sclipeau: mă privea. Vedea eterul care pompa în reţeaua de vase, umplându-mi trupul de lumină şi de putere. Iar eu îl *simţeam.*

M-am simţit exact ca atunci când păşeşti sub duşul rece, dimineaţa. Un şoc mi-a accelerat pulsul şi bătăile inimii. Picioarele mi-au fost cuprinse de furnicături, care mi s-au răspândit în tot corpul. Un puls final de căldură mi-a invadat interiorul, concentrându-se în jurul cicatricei lăsate de Apollo în centrul pieptului meu.

Apoi, a dispărut totul, doar că...

Doar că simţeam eterul din mine. Inspirând scurt, m-am întors spre Seth.

— Îl vezi acum?

— Da!

Ochii lui de ambră sclipeau. Îmi privea abdomenul. Arăta de parcă era gata, gata să cadă iar în fund.

— Da, văd. Funcţionează?

Exista o singură cale de a mă asigura că îmi revenisem. Concentrându-mă pe doza de suc de pe tavă, am ridicat mâna.

Luke s-a dat înapoi.

— Sfinte Sisoe!

Ignorându-l, am chemat elementul aer. Doza s-a clătinat şi s-a ridicat. Am înşfăcat-o în aer, vărsând din lichidul maroniu pe mână. L-am privit pe Seth.

— Mi-am revenit!

Seth mi-a luat mâna cealaltă. M-a tras la pieptul lui. Am avut grijă să nu îmi vărs băutura pe el. Cu un braţ în jurul taliei mele, şi-a înclinat capul spre Caleb.

— Mersi, omule!

— Da, mulţumesc! am spus şi eu.

— Nicio problemă! a rânjit Caleb, cu brăţările în mână. Nu apuc prea des să fiu de folos, ca pe vremuri.

Inima mi s-a strâns când am văzut faţa lui Alex, uşor strâmbă. A scos un sunet ca un chiţăit şi l-a tras într-o îmbrăţişare. În câteva secunde, Caleb a fost înconjurat de ea, Deacon şi Luke. Li s-a alăturat şi Aiden.

Presupuneam că Alex şi Aiden îl vedeau pe Caleb când erau Dincolo, însă aici, probabil, lucrurile stăteau altfel, iar atmosfera era mai... animată.

Seth şi-a lipit obrazul de al meu. Când a vorbit, a facut-o pe o voce scăzută, ca numai eu să îl aud.

— Cum te simţi?

— Bine!

Ştiam ce întreba.

— Mă simt la fel, doar că nu atât de... obosită, dacă are cumva sens.

— Are, a spus Seth în timp ce îmi săruta locul din spatele urechii. Acum am înţeles ce vedeam licărind când mă uitam la tine.

— Adică?

— Îţi aminteşti când am spus că eterul părea să licărească înăuntrul tău? Nu vedeam eterul *tău.* Cred că erai aproape golită, pentru că încă văd partea care licăreşte. Cred... nu, sunt sigur, că este al copilului.

— Poftim?

Am făcut un pas în spate, uluită.

Ochii lui erau blânzi. A continuat în şoaptă:

— Încă îl văd. Îţi văd eterul şi îl văd şi pe al copilului.

Am deschis gura, dar nu aveam cuvinte. Nu puteam scoate niciun sunet. Vedea eterul din copilul nostru? Era... uau! Nu ştiam cum să reacţionez.

— Arată... bine? în regulă?

— Aşa cred, a spus Seth şi şi-a lipit fruntea de a mea. Adică, probabil că da!

Dintr-odată, am vrut să plâng, să vărs lacrimi de bucurie.

Aşa că mi-am îngropat faţa în umărul lui.

Cumva, Seth a reuşit să-mi ia doza de cola din mână şi a pus-o undeva, cine ştie unde, şi m-a înconjurat cu braţele.

— De obicei, nu sunt atât de emotivă, am spus, la pieptul lui – acelaşi lucru pe care Alex îl spusese cu doar câteva minute în urmă.

— Poftim? a întrebat el.

Vocea mea era încă înfundată, dar am continuat oricum:

— Doar că îl vezi, iar asta face totul să fie mai adevărat.

Seth mi-a mângâiat spatele şi mi-a şoptit numele la ureche.

— Uneori, nu am idee cum de îţi trec prin minte atâtea, dar te iubesc, a spus el, strângându-mă mai tare. Te iubesc din toată fiinţa mea!

Nimic nu putea să mă oprească din zâmbit. Indiferent ce se întâmpla, aveam un început.

34 – Seth

Înainte să îl trimit pe Caleb înapoi pe tărâmul celălalt, cu un fulger divin, l-am tras pe Deacon deoparte. În vremea asta, Josie şedea cu Luke şi îl ascultau împreună pe nou-venit depănând poveşti din Lumea de Dincolo, versiunea Nintendo.

Avea informaţia care îmi trebuia.

Depozitul era chiar lângă Piney Woods şi fusese abandonat. Acolo o ţinuseră pe Josie, împreună cu ceilalţi doi, şi acolo aveam să îl găsesc pe Hyperion.

Ceva îmi spunea că, dacă mă simţea, ar fi ieşit la lumină. Atât de prost era.

— Ce vrei să faci? a întrebat Deacon, privind spre grup. Mergi în recunoaştere? Eliberezi semizeul? a continuat tirul întrebărilor, apoi s-a oprit. Îl provoci pe Hyperion şi îl ucizi?

Am ridicat din umeri.

Deacon şi-a dat capul pe spate.

— Nu trebuie să îmi spui, fiindcă sunt sigur că ştiu deja.

— Serios?

— Nu te acuz!

Am vrut să îl întreb de ce anume nu mă acuza, dar m-am oprit, când privirea mi-a căzut asupra lui. Ochii aceia argintii observau prea multe! Uneori, uitam cât de prezent era Deacon. Uitam cu toţii.

— Asigură-te doar că te întorci! a spus privind-o pe Josie. Nu merită să fie părăsită iar.

— Ştiu, am spus. Şi mă voi întoarce!

⋆

Sărutând-o pe Josie pe obraz, am închis ochii şi m-am silit să cobor din pat. A fost dificil. Căldura pielii ei lângă a mea şi gustul ei pe limbă erau foarte ademenitoare.

Dar trebuia, fiindcă era necesar să mă ocup de ceva înainte să se trezească.

M-am schimbat repede, lăsând pumnalele în dulăpior. Nu aveam nevoie de ele. Nu pentru asta. Înainte să plec, m-am uitat lung la ea.

Era atât de frumoasă!

Ghemuită pe o parte, cu mâinile sub obraz şi părul său lung răsfirat pe pernă, arăta ca un înger. Şi chiar era îngerul meu păzitor. Ştiam că, dacă ar fi fost trează şi mi-ar fi aflat planul, mi-ar fi spus să nu încerc. Ar fi reuşit chiar să mă convingă. În fond, era o prezenţă care avea darul să mă liniştească atunci când voiam să mă transform în Hulk şi să zdrobesc lumea, însă acum nu-mi doream să fiu calm.

Voiam să termin cu Hyperion.

Lumea n-avea decât să mă numească egoist şi necugetat. Nu îmi păsa. Oricare aveau să fie consecinţele uciderii lui Hyperion, ei bine, meritau.

Nu eram ca Apollo. Nu îi puteam sacrifica pe singurii oameni de care îmi păsa pentru binele omenirii.

Eu făceam asta pentru Josie.

Pentru copilul nostru.

Nu voiam să o mai las să trăiască nici măcar o zi cu teama de Hyperion şi, cu siguranţă, nu aveam să îngădui ca fiul meu să crească înăuntrul ei şi să vină pe lume în teroare.

Am apărut pe hol şi mi-am înghiţit un mârâit.

Aiden se afla lângă camera pe care o împărţea cu Alex, cu braţele încrucişate la piept, sprijinindu-se de perete. Era îmbrăcat în uniforma de străjer, cu pumnale şi tot tacâmul. Ştiam că era pregătit.

M-am îndreptat spre el, am privit peste umăr, apoi mi-am aţintit privirea asupra lui. A deschis gura.

— Nu! i-am spus. Nu vii cu mine!

S-a împins de la perete.

— Te duci la depozit, iar eu mă duc...

— Să te asiguri că mă joc frumos cu ceilalţi? l-am întrerupt. Eu merg să găsesc un tip pe nume Mitchell.

— Da! De parcă dai tu doi bani pe tipul ăla, a spus el şi chiar nu îl puteam contrazice. Te duci pentru că speri să îl ademeneşti pe Hyperion.

Am ridicat din sprâncene.

Aiden a tras adânc aer în piept.

— Fie am avut noroc cu Perseu, fie nu ştim care a fost urmarea morţii lui, însă Hyperion este unul dintre primii doisprezece Titani. Nu există cale să îl ucizi fără să existe consecinţe urâte.

— Am senzaţia că am mai purtat discuţia asta.

— Hyperion este zeul înţelepciunii...

Am pufnit.

Aiden era neclintit.

— Este zeul înţelepciunii, al veghii şi al luminii. Primele două lucruri nu prea vor conta, dar partea cu lumina? Cred că moartea lui va avea consecinţe.

Mi-am trosnit gâtul în timp ce mă holbam la el.

— Cred că vrei să mă auzi spunând că îmi pasă, dar bănuiesc că ştii deja: mă doare în cot. *Aşa că* am putea să încheiem conversaţia? Am treabă!

— Ştiu că nu îţi pasă, a răspuns pe un ton plat.

— Uite, înţeleg că vrei să salvezi lumea şi alte rahaturi de genul ăsta, dar am mai discutat. Ştim amândoi că, dacă Hyperion i-ar fi făcut lucrurile alea lui Alex, şi tu ai vrea să-i tăbăceşti fundul. Doar pentru că nu eşti în pielea mea acum, să nu crezi vreo clipă că nu ştiu ce ai face.

Pentru că nu mă putea contrazice, Aiden şi-a îndreptat privirea în altă parte.

— Nu îţi pot permite să vii cu mine. Dacă Hyperion te prinde şi mori, nu aş vrea să îi explic eu lui Alex ce s-a întâmplat.

S-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Ascultă, ai fi o răspundere în plus, pentru că Hyperion te poate ucide.

— Şi pe tine nu?

Am zâmbit, clătinând din cap.

— Nu!

Un licăr de emoţie i s-a ivit pe chip. Părea să se simtă inconfortabil. De ce? Nu eram sigur.

— Dacă vrei să fii de folos, ai grijă de Josie! i-am spus. Dacă se trezeşte şi nu m-am întors, spune-i că o să revin curând. Nu vreau să îşi facă griji. Asta poţi să faci.

Aiden părea dornic să mă contrazică, dar, după o clipă, a încuviinţat. Ştiind că va face exact ce i-am spus, am dispărut pe insulă, chiar lângă templu.

Era amiază când am urcat treptele şi am intrat, găsind pe cine căutam.

Karina era lângă altar, cu mâinile împreunate, aşteptând. La fel ca în cazul lui Basil, am simţit nevoia imperioasă de a le cumpăra fiecăruia câte un iPad şi de a le prezenta binefacerile Snapchatului sau ale oricărei alte aplicaţii.

Am păşit spre ea, cu încheieturile albite de cât de tare încleştasem pumnii.

— Trebuie să mă hrănesc!

Să mă hrănesc era un lucru inteligent, cel puţin aşa mi se părea. Urma să am nevoie de toate resursele. M-am concentrat asupra locului despre care îmi povestise Deacon mai devreme. Mi-a luat câteva secunde să călătoresc în cealaltă parte a globului, spre depozitul dărăpănat.

În clipa în care am văzut clădirea, am ştiut că găsisem ceea ce căutam.

Nu ştiu de ce, însă emana nişte vibraţii stranii. Ferestrele ciobite, zidurile murdare, toate strigau „ascunzătoare de ucigaşi în serie".

Greierii ţârâiau în depărtare când m-am apropiat de uşile din faţă. Lumina lunii îmi veghea calea. Am pus mâna pe clanţa uşii industriale şi am chemat elementul foc. Metalul s-a încins sub atingerea mea, iar mecanismele interioare s-au topit. Uşa s-a deschis.

Când am intrat, s-a ridicat praful. Podelele au răsunat sub paşii apăsaţi ai cizmelor mele. Era întuneric, dar mi s-au obişnuit repede ochii. Ici şi colo, mese de lucru uitate şi nişte paleţi. Şoarecii fugeau spre găurile lor, cu gheruţele zgâriind lemnul.

Josie îmi spusese că fusese ţinută sub pământ. Am căutat la parter, cu simţurile în alertă. M-am apropiat de partea din spate a clădirii, văzând o uşă închisă, care nu părea să ducă spre vreun birou.

Era descuiată.

Împingând-o, m-au năpădit imediat mirosul rânced de mucegai şi o duhoare dulceag-scârboasă, care nu promitea nimic bun. Rahat! Ştiam deja ce urmam să găsesc la subsol.

Razele lunii se strecurau printr-o ferestruică, scăldând într-o lumină difuză camera cu pământ bătătorit pe jos. Din tavan picura apă – o ţeavă veche, spartă. În colţ, un morman de haine... şi mai era ceva.

— Futu-i! am murmurat.

Am îngenuncheat. Primul lucru pe care l-am văzut au fost două brăţări aurii în jurul unor încheieturi osoase. Pielea se jupuise pe alocuri şi mi-am dat seama că zăcea jumătate pe o parte, jumătate pe spate. Ochii lui erau larg deschişi, sticloşi. Mitchell murise.

Şi murise de ceva vreme.

Josie avea să sufere, iar asta nu îmi plăcea defel. Avea să se învinovăţească, gândindu-se că, dacă şi-ar fi amintit mai repede numele de pe camion, l-ar fi putut salva. Dar, la cum arăta, tipul nu avusese nicio şansă.

Oftând, m-am lăsat pe spate. Cercetând încăperea umedă, am clătinat din cap. Josie avea dreptate. Nimeni nu merita să moară într-un asemenea loc.

Deşi eu ştiam pe cineva.

Am simţit o furnicătură de avertizare pe ceafă şi un zâmbet leneş mi s-a întins pe faţă.

Tăcerea a fost spartă aproape imediat de un hohot de râs, apoi Hyperion a spus:

— Ştiam că vei veni!

Am înălţat privirea spre peretele umed şi m-am ridicat şi eu, încet.

— Te aşteptam! A durat ceva! m-a tachinat titanul. A trebuit să îţi faci curaj?

Cu spatele la el, mi-am lăsat capul într-o parte.

— Ah, da, mi-a fost atât de teamă!

— Ar trebui să-ţi fie, ticălos mic!

Am râs, simţind cel mai letal element cunoscut oamenilor şi zeilor deopotrivă agitându-se înăuntrul meu.

— Nici măcar nu mă poţi privi, nu-i aşa? a râs Hyperion. S-ar putea să îi fi speriat pe ceilalţi titani, mai ales că i-ai ucis pe Atlas şi pe Perseu, însă eu ştiu ce eşti.

Clocoteam deja de furie.

— Şi ce anume sunt?

— Eşti doar un Ucigaş de Zei supraevaluat, ceea ce înseamnă că te pot ucide, a spus el, chicotind. Dar nu vreau să te ucid repede, ci să te ţin aici, aşa cum am făcut şi cu iubita ta, foarte drăguţă, de altfel.

Akasha a prins viaţă, devenind un vârtej în jurul vulcanului de mânie dinăuntrul meu.

— Mă voi hrăni din tine, a continuat Hyperion. Şi o voi găsi din nou pe căţeaua aia blondă, pe care am de gând s-o despic chiar sub ochi tăi.

— Promiţi?

— Ah, desigur! Dar nu înainte să mă distrez bine cu ea, a spus, chicotind iar. Apoi, când o să implori moartea, te voi da lui Cronos, iar el mi-l va da pe Apollo, la schimb.

— Atunci, bine, am înţeles, am spus, întorcându-mă şi dând cu ochii de Hyperion, care se afla la intrare. Voiam să te ucid lent.

Hyperion a rânjit.

— Da?

— Da! Voiam să îţi tai pielea feliuţe şi să te transform într-o carte de colorat. Ştii că-s la mare căutare acum. Apoi, să te ard încet, din interior spre exterior, însă nu înainte de a-ţi tăia scula, de a ţi-o vârî pe gât şi de a-ţi agăţa boaşele de gât, ca pe o ghirlandă.

— Sună minunat!

— Ar fi fost, însă vezi tu, între timp, m-am maturizat, i-am spus, rânjind.

Am făcut un pas spre el. Hyperion s-a încordat, iar rânjetul meu s-a lăţit.

— Acum nu mai am chef să lungesc povestea asta. Nu vreau să mă bucur de transformarea ta într-o masă plângătoare de carne şi oase rupte.

M-am oprit, simţind puterea de-a lungul şirei spinării.

— Dar mă voi bucura mult să te ucid.

— Nu vei face nimic. Nu eşti absolut.

— Atunci, loveşte-mă cu tot ce ai mai bun! l-am îndemnat şi am ridicat braţele.

Nu a trebuit să îl rog de două ori. Ţâşnind prin încăpere, şi-a pregătit braţul. O secundă mai târziu, pumnul i s-a prop-

tit în falca mea, trimiţându-mă câţiva centimetri în spate. Nu am ridicat mâinile, nici nu am încercat să îl opresc.

Durerea mi-a plăcut.

Parcă aveam nevoie să simt ceva, pentru că o parte din mine merita prima lovitură, apoi pe a doua. Le-am primit ca pe o pedeapsă pentru durerea pe care i-o provocasem lui Josie. Şi când am lovit pământul, după a treia lovitură, aerul pe care l-am evacuat din plămâni a fost semn de căinţă pentru durerea pe care aveam să le-o provoc multor oameni, până să se încheie seara.

Lovitura în stomac a fost ultima.

Hyperion era acum deasupra mea, cu pumnii însângeraţi pe lângă corp.

— Nu ai de gând să răspunzi?

Scuipând o gură de sânge, am râs cu răceală.

— Eşti atât de prost!

A clipit.

Mi-am dat capul pe spate, zâmbindu-i.

— Mă joc doar cu tine.

Sărind în picioare, l-am izbit în umeri, trântindu-l în fund de cealaltă parte a încăperii.

— Acum vei muri!

35

Am permis celei mai pure puteri să mă copleşească şi am ridicat un braţ. O lumină de culoarea ambrei a aprins încăperea, când un fulger divin de *akasha* mi-a ţâşnit din biceps. Lumea s-a albit când i-am dat drumul.

A traversat cămăruţa, lovindu-l pe Hyperion fix în piept. Acesta a încercat să se mişte. Să ţâşnească într-o parte, dar nu a fost suficient de rapid. Nu mai aveam chef să mă joc cu el. Aici se termina totul.

Nenorocitului îi sunase ceasul.

A fost ca o reluare a episodului cu Atlas.

Faţa îi era cuprinsă de mirare, în timp ce lumina alburie pulsa; aceeaşi privire tâmpită care spunea că nu îi venea să creadă că tocmai îi compostasem biletul spre moarte, în timp ce se holba la gaura din pieptul lui.

Afară, fulgerul a lovit pământul, iar tunetul a crăpat cerul în două. Mirosul de ozon ars a umplut cămăruţa. Hyperion a căzut într-un genunchi, iar, la impact, s-a despicat podeaua. Am continuat, trăgând fiecare gram de putere letală din interior, în timp ce el se zbătea, încercând să oprească fluxul de *akasha.* Aerul trosnea şi pocnea, iar reţeaua de vene foarte subţiri i s-a aprins sub piele.

Mi-am coborât braţul.

— Sunt absolut.

A deschis gura, dar nu a scos niciun sunet, când lumina din vene i s-a întins, sângerând prin vase şi cuprinzându-i tot trupul. Lumina a mai pulsat o dată şi a urmat o explozie de focuri de artificii, care au zguduit tavanul şi podeaua, şi întreaga clădire.

A mai rămas doar pământ pârjolit.

— Nu! a strigat o voce de femeie.

M-am răsucit. Era femeia titan. Puterea mi se unduia sub piele. Am lăsat bărbia în jos şi m-am luat după ea.

— Prea târziu!

A ţipat şi s-a dat înapoi. Strigătele ei au sfâşiat aerul când s-a rotit într-un cerc ameţitor. Am chemat încă o dată puterea absolută, iar un fum negru i-a înconjurat trupul.

A zburat într-o parte, o mică pâlnie de furie izbindu-se de un perete. Rigipsul a explodat. Femeia titan dispăruse, probabil să-i alerteze pe ceilalţi că zilele lor erau numărate.

M-am întors spre locul în care se aflase Hyperion. Am simţit cum mi se lua o greutate de pe umeri. Nu era ca şi cum nu ne-ar fi rămas ceilalţi titani de înfruntat, dar ăsta... ăsta chiar trebuia să dispară.

Podeaua arsă se schimbase. Deasupra ei pluteau frânturi minuscule de tăciuni aprinşi. M-am apropiat şi am privit, încruntat. Scânteile păreau...

— Ce-ai făcut?

Mi-am îndreptat spatele. Nu puteam confunda persoana care îmi vorbise.

— Foarte curajos din partea ta să apari după ce titanul care ţi-a capturat *fiica* nu mai e în peisaj.

— Te-am avertizat deja să nu pui niciodată la îndoială loialitatea faţă de fiica mea, a răspuns Apollo. Nu te voi mai avertiza o dată.

M-am întors spre el, ignorându-i ameninţarea.

— Cred că este destul de evident ce am făcut.

— Ai idee ce ar putea cauza? m-a întrebat Apollo şi a făcut un pas spre mine. Trebuia să fie îngropat.

— Trebuia să moară!

Puterea trosnea în aerul din jurul meu.

— Ştii ce i-a făcut lui Josie? Ticălosul nu merita să fie îngropat. Cum să o las să trăiască în teamă? Cum să permit...

— Cum să permiţi ce? a întrebat, apoi a inspirat brusc.

Nu aveam idee dacă ghicise adevărul. Cu siguranţă nu voiam să îi confirm bănuiala, pentru că nu aveam încredere în ticălos. Ochii lui complet albi trosneau de electricitate.

— Poate eşti zeu acum, dar trebuie să înţelegi că nu te poţi lăsa condus de emoţii.

— Ce amuzant mi se pare, venind din partea ta!

— Odată cu bunătatea vine și o mare responsabilitate.

— Ai luat asta din Omul Păianjen?

Trăsăturile i s-au schimonosit de furie.

— Chiar totul este o glumă pentru tine?

— Da, i-am răspuns în timp ce mă uitam prin încăpere. În special tu.

— Dacă fiică-mea nu te iubea...

— Ce? am întrebat și am ridicat brațele. Ce ai fi făcut, Apollo? M-ai fi transformat într-o tufă care miroase a pipi de pisică? Serios? Nu crezi că e niţel depăşit? Nu sunt...

Apollo s-a mișcat mai repede decât îl credeam capabil.

Acum se afla în fața mea, iar în clipa următoare îmi înconjurase gâtul cu brațul și mă lipise cu spatele de un perete. Praful a umplut aerul când s-a aplecat.

— Îmi pui răbdarea la încercare, a mârâit el, cu degetele înfipte în traheea mea.

— Asta e fața mea de mă doare în fund, dacă te interesează.

— Ai face bine să înveţi repede cu cine stai de vorbă, Seth!

Cu o mână în jurul încheieturii lui, mi-am dezvelit dinții.

— Iar tu ai face bine să înveți repede cu cine te pui.

Lovindu-i mâna cu mâna mea liberă, i-am întrerupt strânsoarea și l-am împins în spate.

Apollo s-a oprit, șocat de-a dreptul. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, cât mă desprindeam de perete.

— Există un singur motiv pentru care nu te ucid, am spus și am pornit spre el. Dar asta nu înseamnă că nu îți pot face viața să atârne de un fir de ață.

Un mușchi îi pulsa în maxilar. Au trecut câteva momente.

— Ai măcar o vagă idee ce ai început? Ce lanț de evenimente ai pornit?

Am deschis gura, dar nu aveam un răspuns.

— Îți amintești ce ți-a spus Ewan?

S-a îndreptat de spate, când am pomenit nimfa. Apollo a clătinat din cap, apoi a continuat:

— Ai face bine să fii pregătit.

— Pregătit pentru ce?

— Vor fi consecințe, a spus Apollo. Vor fi consecințe pentru ce ai făcut în seara asta.

— Nu sunt întotdeauna?

— Nu așa, Seth! a spus, făcând un pas în spate. Nu așa!

Am ştiut ce se întâmplase în clipa în care m-am trezit. Mi-am dat seama că patul era gol, iar lumea se cutremura. Un soi de intuiţie mi-a spus care era cauza.

Aveam să-l omor pe Seth.

OK, poate nu să îl omor, dar sigur să îl lovesc.

Aruncând cât colo păturile, am sărit în picioare şi mi-am luat hainele de pe jos, îmbrăcându-mă în grabă, în caz că Academia Legământului îmi venea pe cap. Am ieşit repede din dormitor. Deschizând uşa, m-am oprit brusc, faţă în faţă cu un semizeu cu ochi argintii.

— Unde este? am întrebat.

Inima îmi bubuia dureros în piept.

Aiden s-a uitat la lumina de deasupra, care pâlpâia.

— Ştii unde s-a dus.

Am înjurat încet, când s-a deschis o uşă pe hol, iar Alex s-a împleticit afară, clipind repede. Un tremur a scuturat holul.

— Pe toţi zeii, nu este un cutremur obişnuit, nu?

Aiden a oftat.

— Sunt gata să pariez că nu.

— L-ai lăsat să plece?

— Nu prea am avut de ales, a răspuns Aiden, sec. Cred că ai uitat povestea cu Seth, zeul.

Alex l-a privit, încruntată.

— Tricoul tău e invers.

Bineînţeles că era.

Au început să se deschidă uşile de pe hol. I-am văzut pe Deacon şi pe Luke. Am inspirat adânc, făcând un pas în spate. Pâlpâirea luminii s-a oprit.

— De când a plecat?

— Deja îţi este dor de mine?

Icnind, m-am răsucit repede pe călcâie. Seth se afla în faţa uşii. Nu am stat pe gânduri. L-am lovit în abdomen cât am putut de tare.

Seth a izbucnit într-un hohot de râs, îndoindu-se de mijloc.

— *Pe toţi zeii!*

— Ce-ai făcut? am întrebat, apoi l-am văzut mai bine.

Avea o vânătaie pe obraz. Buza îi părea crăpată, iar tricoul îi fumega la tiv.

— Ce-ai păţit?

— Nu te îngrijora, faţa mea perfectă se va vindeca, a spus el, rânjind într-un fel care părea dureros.

— Seth...

Am clătinat din cap.

Rânjetul i s-a topit de pe faţă.

— Trebuia, Josie.

— Dar nu ai făcut-o, am şoptit.

Însă... pe cine păcăleam? Chiar crezusem, chiar şi pentru o secundă, că Seth nu avea să îl găsească pe Hyperion? Nu, desigur că nu crezusem asta. Am închis ochii.

— Hyperion a murit?

— Da! La fel şi câţiva daimoni care s-au căţărat printr-o gaură în pământ.

Câteva secunde mai târziu, i-am simţit mâinile pe obraji. Conştientă că nu eram singuri, m-am încordat când s-a aplecat să-şi sprijine fruntea de a mea.

— Ştiu că eşti supărată şi poate chiar dezamăgită. Îmi pare foarte rău! Dar nu puteam să-l las să trăiască. Nu acum! În niciun caz!

M-am înfiorat, sfâşiată între uşurarea că Hyperion murise şi oripilată de repercusiuni. Ce avea să se întâmple? Hyperion era o figură importantă. Apoi, mi-am amintit. Capul meu s-a ridicat brusc şi am deschis ochii.

— Mitchell? Ai...

Seth a clătinat din cap.

— Îmi pare rău! Nu... nu a supravieţuit.

— Nu! am şoptit, refuzând să cred aşa ceva. Trăia. Trebuia să trăiască.

Ochii lui de bronz i-au căutat pe ai mei.

— *Psychi mou,* murise deja de ceva vreme.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu ştiu de ce mă afecta atât de tare, dar mă afecta, pentru că era important să îl salvăm pe Mitchell. Nu meritase tot ce păţise. Şi să moară aşa? Era atât de aiurea!

Seth a spus ceva şi în secunda următoare ne întorseserăm în cameră, pe pat. Mă ţinea strâns în braţe.

— Îmi pare rău! a spus el. Nu este vina ta, Josie. Nu ai fi putut schimba nimic.

Nu eram atât de sigură de asta. Poate dacă mi-aş fi amintit mai repede ce scria pe camion...

— Te rog!

Mi-a ridicat bărbia până ni s-au întâlnit privirile.

— Nu este vina ta. Hyperion i-a făcut asta. Titanii au fost implicaţi. Nu este vina ta.

Să repet acele cuvinte iar şi iar, în minte, nu schimba cum mă simţeam. Dincolo de tristeţea veştii că Mitchell murise, cum naiba mai puteam îngropa titanii? Seth nu putea să o ţină aşa la nesfârşit. Doar zeii puteau şti ce se petrecea acum în lume, chiar dacă părea să se fi oprit cutremurul la noi.

— Şi acum, ce?

— Ştiu că nu va fi uşor. Nu ştiu tot ce se va întâmpla, dar ştiu un lucru.

— Care?

— Nu te vei mai teme nici de Hyperion, nici de vreun alt titan. Copilul nostru nu va trebui să îşi facă griji că lucrurile nu vor fi OK. Pentru că noi vom termina asta şi vom face să fie bine pentru copil.

Împreună?

Buzele lui Seth mi-au atins obrazul. S-a oprit să mă sărute şi a spus:

— Împreună!

Am închis ochii şi m-am apropiat de el. Nu voiam să mă gândesc la cum aveam să oprim totul. Voiam doar să mă concentrez la noi, la ce simţiserăm amândoi mai devreme, pentru că fusese cald şi minunat.

Poate că asta mă făcea o persoană groaznică. Fuseseră atâtea morţi şi ştiam că aveau să mai fie. Nu ştiam ce avea să se întâmple în ora următoare. Lumea putea să se prăbuşească peste noi şi peste toţi cei la care ţineam. Dar luptam. Luptam pentru noi, pentru copilul nostru, pentru prietenii noştri. Mâine aveam să îl lovesc iar pe Seth, furioasă că îl urmărise pe Hyperion. Dar tot îl iubeam, aşa că trebuia să trecem şi peste asta.

Acum. Atât aveam: *acum.*

Buzele lui Seth le-au găsit pe ale mele, iar sărutul mi-a pătruns în suflet. Felul în care mă săruta avea mereu ceva special. De parcă era prima şi ultima dată. Fără grabă. Dacă nu mi-ar fi spus că mă iubea, sărutul acela mi-o spunea acum.

Dar el *rostise* cuvintele.

L-am cuprins mai tare în braţe şi mi-am sprijinit obrazul la pieptul său. Mâna lui îmi mângâia spatele, urmându-mi şira spinării, iar ochii au început să mi se închidă încetişor când mi-am dat seama.

Apoi mi-am amintit.

Încordarea mi-a cuprins pieptul. Avusesem tot felul de viziuni de când îmi descătuşase Apollo abilităţile. Majoritatea serviseră ca un soi de avertisment pentru ce urma.

— Josie?

Privirea mea s-a aţintit din nou asupra lui Seth, în timp ce o senzaţie îngheţată de neîncredere îmi invada venele. Mi-am dat seama că nu îl văzusem doar pe Caleb în vis. Auzisem mai mult decât avertismentul lui Atlas că avea să vină după noi şi că unul dintre noi va muri. Mai văzusem ceva, nu doar o dată, şi ştiam că nu fusese vis.

Îmi văzusem propria moarte.

La fel cum venise Atlas şi îl ucisese pe Solos şi cum îl văzusem pe Caleb în faţa mea, când nu apucasem să îl cunosc înainte să moară, ştiam că şi profeţia cealaltă se va întâmpla.

Aşa cum promisese Seth, fără să aibă idee, aveam să înfruntăm moartea împreună.

MULŢUMIRI

Aş dori să îi mulţumesc agentului meu, Kevan Lyon, şi agentului pentru drepturi externe, Taryn Fagerness, pentru că fac mereu tot posibilul pentru a-mi aduce cărţile în mâinile cât mai multor cititori. Mulţumesc echipei mele editoriale de modă veche, care a dat formă *Luptei,* şi Christinei Borgford, de la Type A Formatting, care şi-a făcut vrăjile în ceea ce priveşte punerea în pagină. Aş vrea să îi mulţumesc şi lui Drew Leighty, pentru că este un Seth fantastic, şi lui Brooke DiTullio, pentru versiunea de pe copertă a lui Josie. Multe mulţumiri către Okay Creations, pentru copertă, şi către E. J. Photography, pentru cele mai fantastice fotografii.

Nimic din toate astea nu ar fi posibil fără susţinerea sau prietenia acestor oameni: Stacey Morgan, Stephanie Brown, Hannah McBride, Sarah J. Maas, Andrea Joan, Laura Kaye, Jillian Stein, Liz Berry, Jay Crownover, Kathleen Tucker, Cora Carmack, Jen Frederick şi a multor altora. Firește, le mulţumesc familiei mele, lui Loki... şi lui Diesel. Nu ştiu sigur de ce le mulţumesc câinilor, dar nu mă întrebaţi.

În sfârşit, vă mulţumesc vouă, cititorii mei. Mulţi dintre voi aţi fost alături de această serie încă de la început. Unii aţi început doar cu călătoria lui Seth. Fără voi, nu ar avea rost toate astea. Tuturor cititorilor şi celor care scriu recenzii: mulţumesc!

LUPTA

Cartea a treia a seriei
TITANII

Jennifer L. Armentrout

#B07973	#252638	#D2EAD3	#A7193E
CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB
56,2304 20,7056 11,9700	15,8252 4,6639 −11,7564	92,7626 −1,0893 12,1272	36,4775 56,3622 16,8147